

SELECTI EX

L U C I A N O

DIALOGI QUIDAM:

UNA CUM EJUSDEM LIBELLO

CUI TITULUS,

QUOMODO HISTORIA
SCRIBENDA SIT.

ACCEDUNT

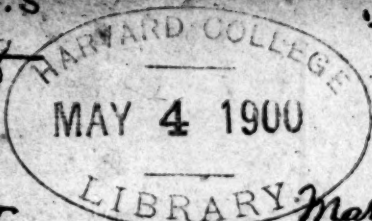
Interpretatio Novissima Amstelodamensis,
Castigata et Notæ Variorum.

DUBLINII:

Ædibus Academicis Excudebat GULIEL. M'KENZIE,
No. 33, COLLEGE-GREEN,
1793

Gl 23.180.5

~~Gl 23.178~~



John Burke's Lucian Marklove Lowery

Swinford
John Burke's
Lucian

2 v. 203 v. 207 32

v. 1 v. 2 v. 1844

1234567891011

1. 132 133 v. 134

v. 1 v. 2 v. 3 v. 4 v. 5

v. 1 v. 2 v. 3 v. 4 v. 5

72-846 v. 2

John Burke's Lucian

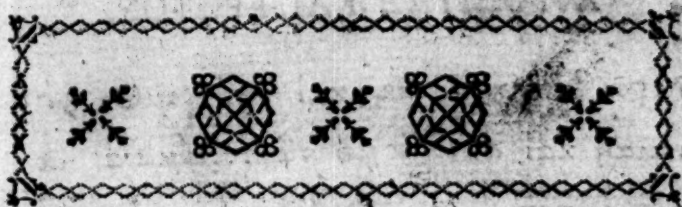
Swinford

Quid in hęc editione
Quid in hac editione
Luciani Dialogorum
JUVENTUTI ACADEMICÆ

S A L U T E M.

QUID in hac Editione Luciani Dialogorum, cujus curam in vestram gratiam suscepimus, deficientibus exemplaribus Sylloges quam exeunte sæculo superiore Edvardus Leeds publicaverat, sit præstitum aut saltem allaboratum, paucis accipite. Textum expressimus, ex Editione Westeniana, omnium longe præstantissima, a viris doctissimis Hemsterhusio et Reitzio procurata, antiquioribus editionibus in consilium subinde adhibitis. Dialogos quosdam levioris argumenti prætermisimus, quorum loco subrogavimus egregium et plane aureum, opusculum de Conscribendâ Historiâ, quod sejunctam a Luciani operibus non prius excusum merito mirandum est. Versionem novam Gesneri subjunximus, pluribus in locis castigatam, minus sane elegantem; sed utilem, fidam et perspicuam. E notis, quas benigna manu congesserunt editores, excerptimus quæcunque ad sensus auctoris explicandos et difficilia enodanda, maximè conducere videbantur, recisa omni inanitate, ad meram criticam et varias lectiones unice spectante. Novas quasdam nostrasque adjecimus, asterisco designatas, ne si quos errores

res fudisset inscitia aut incuria, in viros egregios et de literis optime meritos nostra rejiceretur culpa. Leedfianas plerasque, imi licet subsellii lectoribus conscriptas, retinui-
mus. Alieno hic iudicio morem gessimus; quinimo ita sane res ferebat. Ex quo enim tempore Ludimagistri quidam, Artes et Sci-
entias se tradituros professi sunt, e Scholis exularunt fere Mythologia et Historia fabula-
ris. Hinc sane videas in album Collegii non dum relatos, pusillos Dialecticos, præcoces Mathematicos, et imberbes Philosophos, La-
tinis literis leviter imbutos, in Græcis plane hospites, et qui Historiam et Antiquitates vix primis labris attigerent. Præclara multis visa est, hæc præpostera instituendi metho-
dus; qui inani, falsaque speciescientiæ solidam redimunt ignorantiam. Pereunt anni, quibus præsertim perdisci debuerant linguæ Græca et Latina; et puerorum mens fatiscit et ob-
ruitur, dum ea aggrediuntur quæ superant vires, et teneros infringunt animos. Hæc itinerum compendia secuti, palustri lumine per aspreta et confragosa diu palati, sero de-
mum sentient semet operam luisse; et recta via plane aberrasse. Sed malum indies glif-
cens, indicasse sat est, dissimulasse nefas: ne latius grassetur illis providendum, quibus curæ est ne quid detrimenti capiant literæ humaniores.



HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Σ Α' Ι.

Αφροδίτης καὶ Ἐρωτος.

Α. **Τ**Ι δή ποτε, ὦ Ἐρως, τοὺς μὲν ἄλλοι
θεοὺς καὶ ἡγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία,
τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Ρέα,
ἐμὲ τὴν μητέρα μόνος δ' ἀπέχῃ τῆς Ἀθη-
νᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρρον μὲν σοὶ ἢ
δαῖ, κενὴ δ' οὔτ' ὦν ἢ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄ-
τοξον ἔτι καὶ ἄσασχον; ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ,
αὐτὴν φοβερά γάρ ἐστι καὶ χαροπὴ, καὶ
δανῶς ἀνδρική. Ὅπόταν ὅν ἐν τεύχεσιν
τὸ τάξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν

Α

2. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπέρτρομος γί-
νομαι, καὶ ἀπορρεῖ με τὰ τοξεύματα ἐκ
τῶν χειρῶν. ΑΦ. Ο Ἄρης γὰρ οὐ φοβε-

ρώτερός ἤν, καὶ ὁμως ἀφώπλισας αὐτόν,
καὶ νενίκηκας. ΕΡ. Αλλ' ἐκείν' ἐκὼν

τε προσίειλάι με, καὶ προσκαλεῖται ἡ
Ἀθηναῖα δὲ ὑφάρᾳται αἰεὶ καὶ ποτε ἐγὼ μὲν
ἄλλως παρέπλην, πλεσίαν ἔχων τὴν λαμ-
πάδα ἢ δὲ, Εἰ μοι πρόσσει, φησί, νῆ τὸν
πατέρειά, τῷ δορατῷ σε διαπείρασας, ἢ τῷ
ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάγλαρον ἐμ-
βάλεσά, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθε-
ρῶ. Πολλὰ τοιαῦτα ὑπείλησέ καὶ ὕρᾳ
δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τῷ εὐθέως ἔχει πρόσσω-
πόν τι φοβερόν, ἐχίδνας κατ'ἀχομον, ὑπὲρ
ἐγὼ μάλιστα δέδια μαρμολύττεται γάρ
με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

β. ΑΦ. Αλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖαν δέδιας, ὥς
φης, καὶ τὴν Γοργόνα καὶ ταῦτα, μὴ

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ. 3

Φοβυθεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. Αἱ δὲ
Μῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν
εἰσιν; ἢ καὶ κῆναι λόφους ἐπαιεῖσαι, καὶ
Γοργόνας προφαίνουσιν; ΕΡ. Αἰδοῦμαι
αὐτάς, ὥ μῆτερ' σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι
φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδ' ἔχουσι, καὶ ἐγὼ
παρίσταμαι πολλὰς αὐταῖς, κηλόμενος ὑπὸ
τῇ μέλους. ΑΦ. Εἰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναὶ
τὴν δὲ Ἀρίεμιν τίν' ἐνεκα σὺ τίτρωσθαι;
ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, αὐτὴ καταλαβεῖν αὐτὴν
οἶδ' οὐτε, φεύγουσα αἰεὶ διὰ τῶν ὀράν' ἔτα καὶ
ἰδίᾳ τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα. ΑΦ. Τίν', ὦ
τίκνον; ΕΡ. Θύρας, καὶ ἐλάφον, καὶ
νεβρῶν, αἰεῖν τε δειλύνουσα καὶ καλατοξέειν
καὶ ὅλας πρὸς τῷ ποικίλῳ ἔστιν. Εἰσὶ τὸν
γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ τὰ τοξόεσσιν καὶ
αὐτὸν ὄντα καὶ ἐκβολὰν—ΑΦ. Οὐδα, ὦ
τίκνον· πολλὰ ἐκίπνουν ἐτόξευσας.

ΔΙΑΛΟΓ. Β'. 2.

Απολλωνος καὶ Ηφαιστου.

α'. **Ε**Ωρακας, ὦ Απολλων, τό τῆς
Μαίας βρέφος τό ἄρ' ἰς τεχθὲν,
ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσελᾶ πᾶσι, καὶ
δηλοῖ τι ἥδη αἰς μέγα ἀγαθόν ἀποβη-
σόμενον; ΑΠ. Εκείν' οὖν γε φῶ βρέφος, ὦ
Ηφαιστε, ὃ μέγα ἀγαθόν, ὃ τῷ Ἰάπείῳ
πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; ΗΦ.
Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρίτοκον
οὗ; ΑΠ. Ερώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν
τρίαιναν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τούτου
γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ κουλεῷ τὸ
ξίφος· ἵνα μηδ' αὐτὸν λέγω, ἐν ἀφ' ὧν πλίσσ
τοῦ πόξου καὶ τῶν βελῶν.

β'. ΗΦ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγι
ἔκκενται ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. Εἴη,

ΑΠΟΛΛΩΝ. ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤ. 3

Ἢ Ηφαίστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦ. Καί
μὴν προσῆλθεν ἦδη. ΑΠ. Τί οὖν, πάντα
ἔχεις τὰ ἐρταλέα, καὶ ἕδεν ἀπόλωλεν
αὐτῶν; ΗΦ. Πάνηα, ὦ Ἀπολλων. ΑΠ.
Ομως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦ. Νή Δία,
τὴν πυράν οὐχ ὄρω. ΑΠ. Ἄλλ' ὄφει
αὐτὴν ποῦ ἐν σπαργάνοις τῷ βρέφους. ΗΦ.
Οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ
ἐκμελείησας τὴν κλεπτικὴν;

γ'. ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτῷ καὶ λαλῶντος
ἦδη τωμύλα καὶ ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ δια-
κονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει· χθὲς δὲ προκαλεσάμε-
νόν τὸν Εὐρώτα, κατεπαλάτισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ'
ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδες· εἴτα μελαεὺ ἐπαινή-
μενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κετὸν ἐκλεψε,
προσπύλαξάμενός αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ
Διὸς δὲ γελαῶντος, τὸ σκῆπτρον εἰ δὲ μὴ
βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
ἔχῃ, κακῶνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦ. Γοργόν
τινα τὸν παῖδα φησὶ. ΑΠ. Οὐ μῶν,

6 ΑΠΟΛΛΩΝ. ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤ.

ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦ. Τῷ τῷτο
τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

Δ'. ΑΠ. Χελώνων ποὺ νεκρὰν εὐράν,
ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπῆξατο· πήχης γάρ
ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἐπέμει καλλάβη
ἐμπήξας, καὶ μαγάδιοι ὑποθεῖς, καὶ ἐνλείνα-
μενες ἐπὶ χορδαίς, μελωδεῖ πάντῃ γλαφυ-
ρόν, ὃ Ηφαίστε, καὶ ἐναρμόσιον, ὡς καὶ
αὐτῷ φθογεῖν, τὰν πάλαι καθαρίζειν ἀσκή-
λα. Εἰλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς ἔδ' ἔμειναι τὰς
κύκλιας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας
ἄχρι τῆ ἀδου καλῶσι, κλέψην τί κἀκεῖ-
θεν δυλαδῆ. Ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβ-
δον τινα πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύνα-
μιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κηλεύει τὸς νεκρούς.
ΗΦ. Εὐὲ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ, παίγνιον
εἶναι. ΑΠ. Τοιγαρὺν ἀπέδωκέ σοι τὸν
μισθόν· τὴν πυράδραν. ΗΦ. Εὐγε ὑπέμνησας
ὅττε βαδιοῦμαι ἀποληφόμενος αὐτήν,
εἴπω, ὡς φῆς εὐρεθῆναι ἐν ταῖς ἀπαργαίοις.

ΔΙΑΛΟΓ. Γ'. 3.

Ερμού καὶ Μαιας.

α'. **Ε**στι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ
 θεὸς ἀθλιώτερος ἐμῆ; ΜΑΙ. Μὴ
 λέγε, ὦ Ερμῆ, τοιοῦτον μὴδέν. ΕΡ. Τί μὴ
 λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνῃ
 κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας
 διασπώμενος; ἴωθεν μὲν γὰρ ἱξαναζάντα,
 σαίρειν τὸ συμπίσιον δεῖ καὶ διασφρῶσαντα
 τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα ἕκαστα,
 παρξάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς σφ-
 γελίας τὰς παρ' αὐτῇ ἄνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κέ-
 κοιμένον, παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν· πρὶν
 δὲ τὸν νεώνηλον τῦτοι οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ
 νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. Τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
 ὅτι μὴδὲ νυχλὸς καθεύδω μένος τῶν ἄλ-

λων, ἀλλὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλῦτωνα
 ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ
 παρεσθάναι τῷ δικαστηρίῳ. Οὐ γὰρ ἱκανά
 μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔρδα, ἐν παλαίστραις
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ
 ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἐτι καὶ νεκρικά
 συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

β'. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ'
 ἡμέραν ἑκάτερός ἐν ἑραγῶ καὶ ἐν ᾧδῳ εἰσὶν·
 ἡμοῖ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κατ'
 χεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον· καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης,
 καὶ Σεμέλης υἱός, ἐκ γυναικῶν δυσήνων γε-
 κόμειοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
 τῆς Ἀτλαντός διακονοῦμαι αὐτοῖς. Καί
 πῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶκος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀφύ-
 μεναν ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀταπνευ-
 σαλία, πέπομφεν αὐδὲς ἐς τὸ Ἀργεῖον
 ἐπιωκούμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκείθεν ἐς

Βοιωτίαν φησὶν ἔλθων, ἐν παρόδῳ τὴν
 Ἀντιόπην ἰδέ. Καὶ ὅλως, ἀπηγάρευκα
 ἤδη. Εἰ γοῦν μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως ἂν
 ἠξίωσα πεπραῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντες. ΜΑΙ. Εἰ ταῦτα, ὦ
 τέκνον· χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ
 πατρὶ, νεανίαν ὄντα. Καὶ νῦν, ὥσπερ
 ἐπέμψθης, σόζει εἰς Ἀργεῖον, εἴτα εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις·
 ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

ΔΙΑΛΟΓ. Δ. 4

Ἀφροδίτης καὶ Ερωτος.

α'. **Ω** Τέκνον Ερως, ὄρα οἷα ποιεῖ.
 Οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα
 τὸς ἀνθρώπους ἀναπείθει καθ' αὐτῶν ἢ
 κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ

ἐν τῷ ὕμῳ· ὅς τὸν μὲν Δία πολύμορ-
 φον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν
 σὺ ἐπὶ τῷ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην
 δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· τὸν Ἥλιον
 δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἵιοιτε
 ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένην τῆς ἰωπασίας·
 ἃ μὲν γὰρ ἐς ἡμῖν τὴν μήτέρα ὕβριζεις,
 παρρῶν ποιεῖς. Ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε,
 καὶ τὴν Ρίαν αὐτὴν γραῦν ἦδη, καὶ μήτέρα
 τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδιδραστῆν,
 καὶ τὸ Φρύγιον μεράκιον ἐκείνο ποθεῖν καὶ
 νῦν ἐκείνη μῆμνην ὑπὸ σοῦ, καὶ Ζευξάμην
 τοὺς Λέοντας, παραλαβῶσα καὶ τῆς Κορύ-
 ραντας, ἅτε μανικὸς καὶ αὐτὸς ὄντας,
 ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολῶσαι· ἢ
 μὲν, ὀλοοῦντάς ἐπὶ τῷ Ἀτλῇ οἱ Κορύ-
 ραντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ἕψαι τῶν
 κήρων, ὁ δὲ ἀνέειν τὴν κόμην ἰεῖναι με-
 μνηνὸς διὰ τῶν ὀρέων, ὁ δὲ αὐλᾷ τῷ
 κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομβᾷ τῷ τυμπάνῳ, ἢ

ἐπικλύσῃ τῷ κυμβάλῳ καὶ ὅλως, θόρυ-
βον καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἀπανία
ἔστι. Δέδια τοίνυν ἀπανία, δέδια
τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκῶσα
μὴ ἀπομανεῖσα ποτε ἢ Ρέα, ἢ καὶ μάλ-
λον ἔτι ἐν αὐτῇ ὕσα, κελεύσῃ τὴν Κορύ-
βαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι,
ἢ τοῖς λίουσι παραβαλεῖν ταῦτα δέδια
κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

β'. ΕΡ. Θάρρει μῦτερ ἐπεὶ καὶ τοῖς
λίεσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολ-
λάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς
κόμης λαβόμενον, ἡνιοχῶ αὐτός· οἱ δὲ
σαίνουσι με καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐν
τὸ γόμα, περιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί
μοι. Αὕτη μὲν γάρ ἢ Ρέα, πότε ἂν
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ὕσα
ἐν τῷ Ἀτλῇ; Καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς
τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε

12 ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

τῶν καλῶν μὴ τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τοῦ-
των. Ἡ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μῆ-
κέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῷ Ἀρεῶς, μήτ' ἐκεῖ-
νον σε; ΑΦ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
πάντων. Ἀλλὰ μεμνήσῃ με ποτὲ τῶν
λέγων.

Δ Ι Α Λ Ο Γ. Ε'. 5.

Πανὸς καὶ Ερμοῦ.

α'. **Χ** Αἶρε, ὦ πάτερ Ερμῆ. ΕΡ.
Νῆ καὶ σὺ γέ' ἀλλὰ πῶς
ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑ. Οὐχ ὁ Κυλλήνη
Ερμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡ. Καὶ μάλα
πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑ. Μοίχιδ' εἰμι
ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡ. Νῆ Δία,
τράστου ἕως τινὸς μοιχεύσαντός αἵμα
ἐμὸν γάρ πᾶς, κέρατα έχων, καὶ ῥῖνα
τοιαύτην, καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη

δίχyla καὶ τραλικά, καὶ οὐρανὶ ὑπὲρ τὰς
 πυγὰς; ΠΑ. Οσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς
 ἐμέ, τὸν σεαυτοῦ υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπὶ νείδω-
 τον ἀποφαίνῃ μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὅς τοι-
 αῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς ἐγὼ δὲ αν-
 αἰτιῶ. ΕΡ. Τίνα δὲ καὶ φῆς σε μη-
 τέρα; ἥπου ἔλατθον αἶψα μοιχεύσας ἔ-
 γωγες; ΠΑ. Οὐκ αἶψα ἐμοίχευσας,

ἀλλ' ἀναμνησον σεαυτὸν, εἵποίε ἐν Ἀρ-
 καδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. Τί
 δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
 ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηγελέσσην.

ΕΡ. Εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη, ἀντ' ἐ-
 μοῦ, τράγω σε ἵμοιον ἔτεκεν;

β'. ΠΑ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι
 ἔρω. Οτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν
 Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου
 ἔφη, ἐγὼ εἶμι, Πηγελέσση ἢ Σπαρτιά-
 τις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων,

Ερμῶν τὸν Μαίᾱς καὶ Διός. Εἰ δὲ κε-
 ρασφόρος καὶ τραῖοσκελὴς εἴ, μὴ λυ-
 πείτω· σὲ ὅποτε γάρ με συνῆν· ὁ
 πατὴρ ὁ σός, τραγῶ· ἑαυτὸν ἀπέκασεν,
 ὡς λάθοι· καὶ διὰ τῦτο ὁμοῖος ἀπέθηκε
 τῷ τραγῶ. ΕΡ. Νὴ Δία, μέμνημαι
 ποιήσας τι τοῖόν·. Εγὼ οὖν ὁ ἐπὶ
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένηιος αὖ-
 τὸς ὢν, σὸς παῖδ' κεκλήσομαι, καὶ
 γέλῳ' αὖ ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ
 εὐπαιδίᾳ;

γ'. ΠΑ. Καὶ μὲν οὐ καλίσσιν-
 νῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικὸς τε γάρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω πάντ'· κατὰ τὸν καὶ ὁ
 Διόνυσος εὐδὲν ἔμ' ἄνευ ποιεῖν δύναται,
 ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώτην πεποιθὲς
 με, καὶ ἡγαῖμαι ἀπὸ τοῦ χοροῦ. Καὶ
 τὰ ποιμένα δὲ εἰς θείσασιν μου, ὅπως
 περὶ Τόγμαι καὶ ἀνὰ τὰ Παρθένιον

ἔχω, πάνυ ἡσθήση. Ἀρχω δὲ καὶ τῆς
Ἀρκαδίας ἀπάσῃ. Πρώην δὲ καὶ Ἀθη-
ναίοις συμμαχήσας, ἔτωι ἡρίτευσσα ἐν
Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι,
τὸ ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει σπηλαιῶν. Ἦν
γούν ἐς Αθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκᾶ τῷ
Πανὸς ὄνομα. ΕΡ. Εἴπῃ δέ μοι, γε-
γάμηκας, ὦ Πάν, ἔδη; τῷτο γάρ,
οἶμαι, καλῶσί σε. ΠΑ. Οὐδαμῶς, ὦ
πάτερ· ἑρωλικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν
ἀγαπήσαιμι συνῶν μίαν. ΕΡ. Ταῖς
αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑ. Σὺ μὲν
σκώπῃς· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ
Πίτυϊ σύνεμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ
Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδά-
ζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. Οἶσθα οὖν ὃ,
τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦν-
τί μοι; ΠΑ. Πρῶτατί, ὦ πάτερ· ἡμᾶς
δὲ ἰδῶμεν ταῦτα. ΕΡ. Καὶ πρόσθι

μοι, καὶ φιλοφρονοῦ πατέρα· δὲ ὄρα
μὴ καλέσῃς με, ἀπύοντός γε τινός.

ΔΙΑΛΟΓ. 5'. 6.

Ἡφαίστου καὶ Διός.

α'. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω
γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν
πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθος δύο μίᾳ
πληγῇ διατεμεῖν. ΖΕΥ. Εὖγε ὦ Ἡφαί-
στε. ἀλλὰ διέλε' με τὴν κεφαλὴν εἰς
δύο κατένεγκας. ΗΦ. Πηρᾶ μου, εἰ
μέμνηται; πράσιαιτίε δὲ οὖν τάληθός,
ὅπως θέλεις σοι γείεσθαι. ΖΕΥ. Διαι-
ρεθῆναι μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπεθήσεις,
οὐ οὖν πρῶτον ὀργιζομένη πειράσῃ με.
Ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ,
μηδὲ μέλλειν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν

ᾧδίνων, αἱ μὲ τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφου-
 σιν. ΗΦ. Ορα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι
 ποιήσωμεν ὅξυς γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ
 οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλειθυίαν
 μαιώσεται σε. ΖΕΥ. Κατένευχε μόνον
 ὦ Ηφαίστε, θαρρῶν· οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ
 συμφέρον. ΗΦ. Ακῶν μὲν, καλοῖσσω δὲ
 τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὺ κελεύοντι; Τί
 τοῦτο; κόρη ἐνοπλῆ; μέγα, ὦ Ζεῦ
 κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὰρ
 ὀξόθυμῳ ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μή-
 νιν παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἐν-
 οπλον ἥπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν
 ἐλελήθεις ἔχων· ἢ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρὶ-
 χίζει, καὶ τὴν ἄσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ
 δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον,
 καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γέγνηται ἥδη
 ἐν βραχεῖ γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ

καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. Ως, ὦ Ζεῦ, μάλλον
 τραί μοι ἀπόδ᾽ ἐγλύσας μοι αὐτήν.
 ΖΕΥ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε·
 παρθέν᾽ γὰρ αἰεὶ θύλει μένειν. Εγὼ
 γὰρ τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.
 ΗΦ. Τῶτ' ἐβλόμην' ἐμοὶ μελήσει τὰ
 λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥ.
 Εἴ σοι ῥαῖδιον, ἔτω ποίει. Πλὴν οἶδα
 ἔτι ἀδυνάτων ἐρεῖν.

ΔΙΑΛΟΓ. Ζ' 7.

Ερωτὸς καὶ Διὸς.

Ε. **Α**Λ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ,
 σύγγνωθι μοι παιδίον γάρ εἰμι
 καὶ ἔτι ἀφρων. ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ
 Ἔρως, ὅς ἀρχαιότερόν εἰ πολὺ τῷ
 Ἰαπείδῳ; ἢ διότι μὴ πώγωνα μηδὲ πολὺν

αἰς ἔφυσαι, διὰ ταῦτα καὶ βρέφῃ ἀξιοῖς
τομιζέσθαι, γέρον καὶ πανούργῳ ὦν;

ΕΡ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς φῆς,
ἐγώ, διότι με καὶ πιδῆσαι διανοή; ΖΕΥ.

Σκόπει, ὦ κατάραιε, εἰ μακρὰ ὅς ἐμοὶ
μὲν οὕτως ἐντρύφῃς, ὥς μὴδὲν ἔστιν ὃ
μὴ πεπωπῆκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυ-
σόν, κύκνον, αἰτόν ἐμῷ δὲ ὅλως ἔδε-
μίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεπωπῆκας, οὐδέ
συνῆκα ἠδὲς γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένῳ.
ἀλλὰ με δ᾽ ἄ μαγδανεύειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ τὸν μὲν
ταῦρον ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ
ἴδωσι, τεθναῖσιν ὑπὸ τῷ δέους.

β'. ΕΡ. Εἰκύτως οὐ γὰρ φέρουσιν,
ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν πρόσοψιν.

ΖΕΥ. Πῶς ἔν τὸν Απόλλω ὁ Βράγ-
χῃ καὶ ὁ Τάκινθῃ φιλοῦσιν; ΕΡ.

Ἀλλ' ἡ Δάφνη κακείνον ἔφευγε, καίτοι

κομήτην καὶ ἀγένηον ὄντα. Εἶδ' ἐθέλεις
ἐπέρρατ' εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα,
μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὥς ἦδισαν
ποιεὶ στυγρὸν, ἱκατέρωθε καθειμένος βο-
τρυχῆς, τῇ μίτρῃ τῆτος ἀνελλημένῃ,
πορφυρίδῃα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ'
αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε,
καὶ ὕψι ὅτι πλείους ἀκολουθήσῃσι σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥ. Αἰωῶ, ἔκ
ἂν δεξαίμην ἐπέρρατ' εἶναι τοι-
οῦτ' ἐγόμεν'. ΕΡ. Οὐκ ἔν, ὦ Ζεῦ,
μηδ' ἐρᾶν θέλει ῥάδιον γάρ τῷτό γε.
ΖΕΥ. Οὐκ' ἀλλ' ἐρᾶν μὲν ἀπραϊμονέστε-
ρον δι' αὐτῷ ἐπιτυγχάνειν. Εἰπὶ τέτοις
αὐτοῖς ἀφίημί σε.

ΔΙΑΛΟΓ. Η. 8.

Διογένης καὶ Ἡρακλῆς

Α. ΟΥΧ Ἡρακλῆς ὅτις ἐστίν; ἔμεν-
 ὖν ἄλλῃ, μὰ τὸν Ἡρακλῆα·
 τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῇ, τὸ
 μέγεθος, ὅλῃ Ἡρακλῆς ἐστίν. Εἴτα τίθ-
 ηκε Διὸς υἱὸς ὢν; Εἰπέ μοι, ὦ καλ-
 λίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθουον ὑ-
 πὲρ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡ. Καὶ ὀρθῶς ἔ-
 θυες. Αὐτὸς μὲν γάρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν
 οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεσι, καὶ ἔχει καλ-
 λίσφυρον ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἰμι
 αὐτῷ. ΔΙΟ. Πῶς λέγεις εἰδωλὸν τῷ
 θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τι-
 να θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;
 ΗΡ. Ναί· ὃ γὰρ ἐκεῖν τέθνηκεν, ἀλλ'
 ἐγὼ ἢ εἰκὼν αὐτοῦ.

β'. ΔΙΟ. Μανθάνω. Ἀνδρὸν σε τῷ
 Πλούτῳ παρέδωκεν ἀντ' ἑαυτῆ καὶ σὺ
 νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡ. Τοι-
 οὔτο τι. ΔΙΟ. Πᾶς οὖν ἀκριβὲς ὢν ὁ
 Αἰακὸς ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνου,
 ἀλλὰ παρέδεξατο ὑποβολιμαῖον Ηρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡ. Οτι ἰώκειν ἀκρι-
 βῶς. ΔΙΟ. Ἀληθῆ λέγεις ἀκριβῶς γάρ,
 ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνον εἶναι. Ορα γυν μὴ
 τὸ ἐναντίον ἐστὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς,
 τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ηῆην πα-
 ρὰ τοῖς θεοῖς.

γ'. ΗΡ. Θρασυὲς εἶ, καὶ λάλῳ καὶ
 εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἡμέ, εἴσῃ αὖ-
 τίκα οἴου θεῶ εἰδῶλόν εἰμι. ΔΙΟ. Τὸ
 μὲν τόξον γυμνὸν καὶ πρόχειρόν· ἐγὼ
 δὲ τί ἂν ἔτι φοβούμεν σε, ἀσφαλῆ τεθι-
 κώς; Ἀπὸς εἶπὲ μοι πρὸς τῷ σὺ Ηρα-
 κλέα, ὥστε ἐκεῖνον εἶς, οὐκ αὐτῷ

καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε
 παρὰ τὴν βίαν, ἐπεὶ δ' ἀπεθάνατε, δι-
 κρεθέντες, ὁ μὲν εἰς θεὸς ἀτίπτατο, σὸ
 δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄ-
 λυ πάρει; ΗΡ. Βχρῆν μὲν μηδ' ἀπο-
 κηνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχε-
 λῶντα· ὅμως δ' ἔν καὶ τοῦτ' ἄκυσον.
 Οπόσον μὲν Ἀμφιτρώων ἐν τῷ Ηρα-
 κλεῖ ἦν, τοῦτο τέθηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ
 ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τῷ Διός, ἐν οὐ-
 ρανῷ σὺνέσι τοῖς θεοῖς.

δ'. ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μαθαίνω· δύο
 γὰρ, φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ
 αὐτὸ Ηρακλείας, τὸν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρώ-
 ων, τὸν δὲ παρὰ τῷ Διός· ὥστε εἰς
 λήθετε δίδυλοι ὄντες ὁμομητριοι. ΗΡ.
 Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω
 ἤμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τῶτο ραί-
 διον, συνθέτω δὲ ὅληας Ηρακλείας, ἐν

τὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἰσσοκένιαυρός τις ἢ τε
εἰς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωποι καὶ θεοί.

ΗΡ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες ἔγω σοι δοκῶ-
σι συγχεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώμα-
τος; ὥστε τί τὸ καλύον ἐστὶ, τὴν μὲν
ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς,
τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς;

Ε. ΔΙΟ. Αλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφι-
τρυωνιάδην, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ
σῶμα ἦσθα νῦν δὲ ἀσώματον εἶδωλον εἶ-
ῶτε κινδυνεύεις τριπλὴν ἤδη ποιῆσαι τοῖ
Ηρακλέα. ΗΡ. Πῶς τριπλὴν; ΔΙΟ.

Ωδὲ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρα-
νῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ
δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κύκλις ἤδη γενόμενον,
τρεῖς δὴ ταῦτα γίνεσθαι. Καὶ σκύπει, ὅτι
τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώ-
ματι.

ΗΡ. Θρασὺς τις εἶ, καὶ σοφιστής·
τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Δις-

γίγναι τῷ Σινωπέως εἰδωλόν· αὐτὸς δὲ ὕ-
μα Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ομήρῳ καὶ
τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

ΔΙΑΛΟΓ. Θ'. 9.

ΜΙΚΤΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Ἄ. **Α**λλὰ σε, ὦ κάκις ἀλεκτριῶν,
ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιρίψας, φθο-
νερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με
πλουτοῦντα, καὶ ὑδίσσω ὀνείρω ξυνόντα, καὶ
θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμόνῃα,
διάτορόν τι καὶ γελῶνός ἀναβοήσας, ἐπὶ-
γίγναι, ὥς μηδὲ νύκτωρ γῆν τὴν πολὺν
σὺ μιαιλώτραν πενίαν διαφύγοιμι. Καί-
τοι εἴγε χερὶ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ψυ-

χίφ, πολλῇ ἔτι ἔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέ-
 πώ με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναί-
 οντι, (γνώμων γὰρ ἔστ᾽ ἀψευδέστατος μοι
 προσελαυνύσης ἡμέρας) ἐδέπω μέσαι νύ-
 κτες εἰσίν. Ο δὲ αὖτις οὕτως, ὥσπερ
 τὸ χρυσῆν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἰσπύρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὐ-
 τι χαίρων γέ ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθὺς σε,
 ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ
 βακίῃ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις
 ἀνατηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛ. Μικυλ-
 λε δίσπολα, ὥμην τι χαριεῖσθαι σοι, φθά-
 νων τῆς νυχτὸς ὅπῃσιν δυναίμην, ὥς ἔ-
 χῃς ὀρθρεύόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. Ἦν γοῦν πρὶν ἀναλῆσαι ἥλιον
 μίαν κρητῖδα ἐργάσαιο, προσδὲ ἔσῃ τῷ
 τοῖς ἄλφιστα πεπονηκώς. Εἰ δὲ
 σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσο-
 μαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωρότερος ἴσομαι

τῶν ἰχθύων. Σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ ὄναρ
πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος.

β'. ΜΙ. Ω Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡρά-
κλεις ἀλεξίκακε, τί τό κακόν τῆτό ἐ-
στιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ
τοῖούτων, εἰ ὁμόφωνοι ὑμῖν εἰμι; ΜΙ.

Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέψεις,
ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛ. Σὺ
μοι δοκεῖς ὦ Μικυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευ-
τος εἶναι, μὴδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ομήρου
ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλεύῳ
ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας
τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῇ πο-
λέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ρα φηδῶν,
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων,
ἀλλὰ καὶ ἐμανλεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ
μέλλοντα προσθέσπιζε καὶ οὐδὲν τι πα-

ράδοξον ἰδοῦμαι ποιεῖν, ὅτε ὁ ἀκῶν ἐπε-
 καλεῖτο ὥσπερ σὺ τὸν ἀλξίκακον, ἀπο-
 τρώπαιον ἡγούμενον τὸ ἄκῆμα. Καίτοι
 τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἢ τῆς Ἀργεῦς
τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἢ φηγὸς
 ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος, ἐμαλίσυτο; ἢ εἰ
 βύρσας εἶδες ἐρπύσσας καὶ βοῶν κρέα μυ-
 κώμενα, ἡμίονα καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρ-
 μένα τοῖς ὀβελοῖς; Εγὼ δὲ Ερμῆ πάρ-
 εδρος ὦν, λαλιζάτου καὶ λογιωλάτου θε-
 ῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοφαιτος
 ὑμῖν καὶ συνήροφον, ἐχάλεπῶς ἐμελλον
 ἐκμαθησεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. Εἰ
 δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπέσχοιό μοι, οὐκ ἂν
 ὀκνήσαιμι σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν ἐ-
 πείν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅ-
 τε οὐκ ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

γ'. ΜΙ. Ἀλλὰ μὴ ὕνειρ καὶ ταῦτά
 εἰσιν, ἀλεκτρυωνὸς οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγό-

μεν; Εἰπὼν δ' ὅν πρὸς τῷ Ερμού, ὦ
βέλτιτε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς
αἴτιον. Ως δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδέ-
να ἔρῳ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γάρ ἂν
πιστεύσειέ μοι, εἴ τιμι δικγοίμην ὡς ἀλεχ-
τρουόν; αὐτὰ εἰπόντ' ἀκηκώς; ΑΛ.
Ακθε τοίγυν. Παραδοξότατόν σοι λόγον
εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μικυλλεῖ· ἔτοσί
γάρ ὁ νῦν σοι ἀλεκίρυὼν φαινόμενός, οὗ
πρὸ πολλῶ ἀνθρωπ' ἦν. ΜΙ. Ηκησά-
τι καὶ πάλαι τοιούτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν,
ὡς Αλεκίρυὼν τις νεανίσκος φίλος γέ-
νοιτο τῷ Ἀρει καὶ συμπῖνοι τῷ Θεῷ, καὶ
συγκωμαζοί, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωηκῶν
ὅποτε γέν' ἀπιοί παρὰ τὴν Ἀφροδίτην
μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν
Αλεκίρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὸν
Ἥλιον ὑφεωρᾷτο, μὴ καλιδὼν ἐξείτη πρὸς
τὸν Ἡφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θυραῖς α-

πολείπειν αἰὲ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ἐ-
 πότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα ποτὲ καλὰ-
 κοιμηθῆναι μὲν τὸν Αλεκίρυνά, καὶ προ-
 δύναι τὴν φρενὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλι-
 ον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Αφροδίτῃ, καὶ
 τῷ Ἀρει ἀφρόνιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ
 πιστεύειν τὸν Αλεκίρυνά μηνῦσαι ἄν, εἰ
 τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ'
 Ἥλιου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτὸς, περι-
 βαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς,
 ἃ πάλαι μεμνηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφέ-
 ρεντα δὲ [ὡς ἀφείθη] τὸν Ἀρην ἀγαν-
 ακλῆσαι κατὰ τὴν Αλεκίρυνον, καὶ μετα-
 βαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν τὸ ὄρνεον αὐτοῖς
 ὀπλοῖς ὡς ἀντὶ τοῦ κράτους τὸν λό-
 φον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· διὰ τοῦτο
 ὑμᾶς ἀπολογυμένους τῷ Ἀρει, ὅτ' ἔδεν
 ὄφελον, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνὰ τέλλοντα

τόν Ἡλίον, πρὸ πολλῷ βοᾶν, ἐπισημαι-
νομένης τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς.

δ'. ΑΛ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ
Μίκυλλέ. Τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγέ-
νετο, καὶ πάνυ ἐναλχῶ εἰς ἀλεκτρυόν
σοι μελαβέβηκα. ΜΙ. Πῶς; ἐθέλω γάρ
τῷτο μάλιτα εἰδέναι. ΑΛ. Οἶσθα ἄ-
ρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμι-
ον; ΜΙ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἄ-
λαζόνα; ὃς ἐνομοθετεῖ μὴτε κρεῶν γεύε-
σθαι, μὴτε κυάμης ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ
οὖν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων· ἔτι δὲ
καὶ πείθων τὰς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἑ-
τη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛ. Ἴσθι δῆτα
καὶ κεῖνο, ὡς πρὸ τῷ Πυθαγόρῃ, Εὐφορ-
βος γένοιτο. ΜΙ. Γόητα, φασὶ, καὶ τε-
ρατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὃ ἀλεκτρυόν.
ΑΛ. Εκείνῳ αὐτὸς ἐγὼ σοι ἐμὶ ὁ Πυ-
θαγόρας. ὥς τε παύει, ὃ ἀγρὸς, λοιδορεῖ-

μοις μοι, καὶ ταῦτα, ἔκ εἰδ' ὅς τις
 ἦν τὸν τρόπον. ΜΙ. Τῷτ' αὖ μα-
 κρῷ ἐκείνου τερατώδες ἐρον, ἀλεχίρων φι-
 λόσυφος. Εἰπὲ δὲ ὁμως, ὦ Μνησάρχῃ
 παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀνὴρ μὲν ἀνθρώπων ὄρ-
 νις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέ-
 φηκας· οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ πᾶ-
 νυ πεισέσθαι ῥάδιον, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι
 τέληρ κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ
 τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛ. Τὰ ποῖα; ΜΙ. Ἐν
 μὲν, ὅτι λάλῳ εἶ, καὶ κραχλικός· ὁ δὲ σι-
 ωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει.
 Ἔτερον δὲ, καὶ πανηελῶς παράνομον· αὐ-
 γὰρ ἔχων ὅ, τί σοι παρὰ βάλοιμι, κυάμους
 ἄβες, ὡς οἶσθα, ἔχων ἦκον· καὶ σὺ οὐ-
 δὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτὸς. Ως γὰρ ἢ
 ἐφ' εἶσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ
 Πυθαγόρῃ ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ
 ἴσον ἡσέκηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς αὖ
 εἰ τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὸς ἐδ' ἠδ' ὀκεις.

Ε. ΑΛ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ᾧ Μίκυλλε,
 ἥτις αἰτία τέτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστω
 βίῃ. Εγὼ δὲ τότε μεν ἐκ ἡσθιον τῶν
 κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ Φάγομι
 ἂν, ῥηθικὴ γὰρ, καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν
 ἡ τροφή. ΑΛΛ' εἰ σοι φίλον, ἄκχε, πῶς
 ἐκ Πυθαγόρου τέτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσαις
 πρότερον ἐβίοντο βίῃς, καὶ αἵτινα τῆς
 μελαγχολῆς ἀπολέλαικα ἐκάστης. ΜΙ. Λέ-
 γοις ἂν, ὡς ἐμογε ὑπερῆδισον ἂν τὸ ἀκουσ-
 μα γένοιτο· ὥστε εἰ τις αἴρεσιν προθείη,
 πρότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκέειν τὰ τοιαῦ-
 τα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον
 ἐκείνον αὐθις ὄρεῖν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν,
 οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἐλοίμην οὕτως ἀδελ-
 φά· ἡγῶμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίσταις Φανέσι,
 καὶ ἐν ἰσῇ τιμῇ ὑμᾶς ἀγῶ, σέ τε, καὶ
 τὸ παλυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛ. Ετι γὰρ
 σὺ ἀναπεμπάξῃ τὸν ὄνειρον, ὅσις ποτὲ ὁ

Φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλμαϊα μάταια
 διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ἁ ποιητικὸς λό-
 γος, ἀμενηνὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ
 μελαδιώκων;

Σ'. ΜΙ. ΑΛΛ' εἴδ' ἐπιλήσομαί ποτε,
 ὦ ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὀψέως ἐκείνης·
 ἔτῳ μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὁ ὄνειρος καλῶς ἔχει, ὥς μόγις
 ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον
 αὐθις καλᾶσπώμενα. Οἷον οὖν ἐν τοῖς
 ὡσὶ τὰ πλεῖστα ἐργάζεται σφειρόμενα, τοιῦτον
 γάρ γαλον παρείχέ μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛ.
 Ηράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τῷ
 ἐνυπνίου, εἶγε πληνὸς ὢν, ὥς φασι, καὶ
 ὄρον ἔχων τῆς πλήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ
 τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ καὶ ἐνδιατρίβει
 ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ
 ἐναργὲς φαινόμενος. Εθέλω γὰρ ἀκοῦσαι
 οἷός τις ἐστίν, ἔτω σοι τριπόθητος ὢν.
 ΜΙ. Ετοιμος λέγειν ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνησ-

θαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῷ. Σὺ δὲ
 πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν
 μεταβολῶν; ΑΛ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλ-
 λε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀ-
 πὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. Τὸ νῦν δὲ
 πρότερος εἶπες, ὥς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐ-
 λεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων
 σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙ. Οὐδὲ
 δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛ. Καὶ
 μὴν Ὀμηρος δύο ταύτας μόνας λεγεί. ΜΙ.
Ἐὰν χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιήσῃν, ἔδεν
 εἰδῶτα ὀνείρων πέρι. Οἱ πένητες ἴσως ὄνει-
 ροὶ διὰ τῶν τοιῶτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος
 ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ἐν-
 ἔμοι δὲ διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὃ ἡδιστος
 ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ
 πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγώ-
 μενος χρυσίον. ΑΛ. Παῦε, ὦ Μίδα βελ-
 γισε, χρυσολογῶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς

ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμηῆσθαι μοι δοκεῖς.

Ζ. ΜΙ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ πῶς οἶε καλόν; οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπασράπην; τί ποιεῖ ὁ Πίνδαρος φησι περὶ αὐτῆς ἑσπαινῶν; ἀνάμνησαν γὰρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῷ καλλίστῃ τῶν ἀσμάτων ἀπαίνων. ΑΛ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἀριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ

Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διατρέπει νύ-

κτι, μεγάνορος ἔξοχα πλάτους;

ΜΙ. Νῆ Δία αὐτὸ τῷτο ὥσπερ γὰρ τῶμόν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὥτως ἐπακνεῖ τὸ χρυσίον. Ως δὲ ἤδη μάθης οἶόν τι ἦν ἀκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρῶν. Ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθές, οἶσθα·

Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλέσιος, ἐνυχῶν ἐν
ἀγορᾷ, λυσάμενον ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν
ἕωι τὸ δεῖπνον.

ἦ. ΑΛ. Οἶδα πάνυ τῆτο, πενάσας
παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας
ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὲς πέντε
ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ πάνυ δαψιλές
τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόσι ἀθλητῇ ποτε γενομέ-
νω, καὶ Ολύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμέ-
νω. ΜΙ. Επεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον,
ἐκάθευδον εὐθύς, τὲς κυάμους σοι παραδα-
λῶν. Εἵτά μοι κατὰ τὸν Ομηρον, ἀμ-
εροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
ἄνθρωπος ἐπιστάς — ΑΛ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐ-
κράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ
τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ
συμπεσίῳ πάντα. Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθίς
σε δειπνεῖν, ὥσπερ ἄνθρωπον τινα τῷ δεῖπνῳ
ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ
μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

Θ'. ΜΙ. Ωμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταυ-
 τα διηγέμενος· ἔπει δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ
 δὴ λέγω. Οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, πα-
 ρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ
 βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθές
 τῷ Εὐκράτει. Καὶ ἐγὼ μὲν προσεπειὼν
 αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλατ-
 τόμην, ὡς μὴ καλίσχυναιμι αὐτὸν, ἐν πε-
 νιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραρομαριῶν· ὁ δὲ,
 Μίκυλλέ, φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐσιῶ γενέθ-
 λια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολ-
 λές· ἐπεὶ δὲ τινὰ φασὶν αὐτῶν μαλακῶς
 ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν,
 σὺ αὐτ' ἐκείνῃς ἤκε λισσάμενος, ἢ μὴ ὄγε
 κληθεὶς αὐτὸς εἴπω ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε
 ἀμφίβολός ἐστι. Τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσ-
 κονήσας, ἀπῆεν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς
 ἡπιάλῳ τινι, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπι-
 τήμεψι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἐφεδ-
 ρος ἐγὼ, καὶ ἀνιδειπνος, καὶ διάδοχος

ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λυτρῆ αἰῶνα μή-
κισον ἐτιθέμην, συνεχῆς ἐπισκοπῶν, ὅποσα-
πῦν τὸ σοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λε-
λῆσθαι δεοί. Κατὰ τοῦτο ποτε ὁ κειρὸς ἀφί-
κετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρ-
χομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀνι-
στρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωφέ-
ρου γένοιτο ἡ ἀναβολή.

ἰ. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις
ἄλλους τε πολλὰς, καὶ δὴ κακείνων, Φο-
ράδην ὑπὸ τετάρτων κεκομισμένον, ὃ με ὑπο-
δειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδή-
λα δὲ πονήρως ἔχων· ὑπέστρεψε γὰρ, καὶ
ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμωτο μύχιόν τι καὶ
δυσπρόσοδον, ὥχρὸς ὦν ὅλος, καὶ διωδηκὸς,
ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. Ελέγετο
δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μεира-
κια φλυαρούντων. Ὁ γὰρ πώγων μάλα τρα-
γικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιω-
μένον δὲ Ἀρχιερίου τῷ ἰατροῦ, διότι ἔτως

ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ
 προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ
 μυρία νόσοι ἐμποδῶν ἰσῶνται· ἡγήσεται γὰρ
 Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. Οὐ-
 μενεν, εἴπω ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἦν
 οἶκοι παρὰ σεκυλῶ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέ-
 λοις, ἥτις ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμ-
 ψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος.
 Εκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 προσεποιεῖτο ἀκηκόεσθαι τῆ σκώμματος· ἐφί-
 σσεται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμέ-
 νος καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τῷτο γὰρ
 ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν,
 εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς.
 οὐ μείον δ' ἂν τι σοὶ ἐγένετο, καὶ ἀπὸν-
 γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἂν. Καὶ ἅμα
 λέγων, εἰσῆλθε χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ ἐπαρεῖδα-
 μένω καὶ τοῖς οἰκέταις.

ἰά. Εγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευ-
 αζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐν-

δοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε,
 Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ ὦ Μίκυλλε, καὶ συν-
 δείκνυι μεθ' ἡμῶν τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ μελεῖσθαι
 ἐν τῇ γυναικωμίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐβιασθῆ-
 ναι, ὡς σὺ χάραν ἔχῃς. Εἰσῆεν αὖν μά-
 σθην ἀνὰ χάραν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμε-
 νος ὅτι εἶδεν ἐξεληλακέναι τῷ συμποσίῳ
 τὸ παῖδιον τῷ Εὐκράτῃ. Κρατεῖδὲ καλακλί-
 μεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀρρέμενοι, ἀνέ-
 βησαν τὸν θεσμόπαλιν, οὐκ ἀπεραγμένως, νῆ
 Δία, πέντε, οἶμαι, μεανίσκοι εὐμεγέθεις,
 ὑπεραυχέμεν περιβύσαντες αὐτῷ πάνθοθεν, ὡς
 διαμένοντες ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπρᾶυ κατ-
 τρεῖν δύναντο. Εἶτα μετὰ ἀνεχόμενοι πλη-
 σίον καλακείσθαι αὐτῷ, ἐμὲ καλακλίνουσι φέ-
 ροντες, ὡς ὁμολογᾶσαι εἴημεν. Τὸν τευθεν
 εὐκαμπύμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύσηλόν τι καὶ
 ποιμένα θεῖον, ἐπὶ χρυσῷ παλαῦ καὶ
 ἀργύρῳ καὶ ἀκρόμαλῳ ἢ χρυσῷ, καὶ

*Η δὲ ὁ
Κικύλλος*
 διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μεσουρητοὶ, καὶ γελωστο-
 ποιόι· καὶ ὅλως, ἡδίστη τίς ἦν ἡ διατριβή.
 Πλην ἀλλὰ ἐν με ἐλύττει οὐ μετρίως, ὁ
 Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα πρὸς
 με διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀπο-
 φάσεις μίαν κατὰφασιν ἀποβελῆσι, καὶ ὡς
 εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ οὐκ ἐστὶν· ἐνίοτε δὲ καὶ
 κέρατα ἐφασκεν εἶναί μοι· καὶ τοιαῦτα
 πολλὰ ἔδδεν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν σινεῖρει,
 καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἐκ ἑῶν
 ἀκχεῖν τῶν καθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. Τῷτο
 μὲν σοι, ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον. ΑΛ.
 Οὐχ ἡδίστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ
 συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

β'. ΜΙ. Ἀκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον.
 Ωμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαιδα ὄν-
 τα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἴτα προ-
 καλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν
 αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγώ, μικρὸν
 ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα

ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐκαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, αἰνάον· τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμα, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. Εἴτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῷ ζεύγους, ἐξυπλιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος· καὶ προσέθεον πολλοί, καὶ περίπταυρον, καὶ εἴπωντο πλείους. Εγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίσ βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐξίσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπιαθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. Οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἶκος, ἤδη παρεῖσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροῖετο. Ἐν τῷ ὄνῳ, καὶ φιλοφροσύνας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκάστω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακεῦτος εἰσκομιζόμενος, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον,

ἀντρέφας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλεόν-
τον ἐλείπον διασκεδάσας, ὑπὸνέμιον φέρε-
σθαι παρεσκεύασας. Ἀρὰ σοι ἀλόγως ἀ-
γαπήῃσαι κατὰ σὺ δοκῶ, ὥς τριῶπερον
ἂν ἡδέως ἐτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενέ-
μενον;

Ἦ. ΑΛ. Οὕτω φιλόχρηστος εἶ καὶ
φιλόωκλος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῷτο
ἐξ ἀσάντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαι-
μόν εἶναι πολὺ κελῆσθαι χρυσίον; ΜΗ.
Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τῷτο, ἀλλὰ
καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐφορβὸς ἦσθα, χρυ-
σὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένους τῶν βοσρύχων,
οὕτω ἐξήεις πολεμήσαν τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ
ἐν τῷ πολέμῳ, ἐνθα σιδηροφορεῖν μάλ-
λον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ
τότε ἡξίους χρυσῷ διαδεδεμένους τὴν πλοκά-
μην ἔχων, διακινδυνεύεις. Καὶ μοι δακτύ-
λῳ διὰ τῷτο Χαρίτῳσιν ὁμοίως αἰστέ-
σε τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ

ἐσφηνώσῃ μακρῷ γὰρ αἰμίνῃς δηλαδὴ
καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαίνουσι, συναναπτέωλε
μέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσι
μετ' αὐτῷ. Καίτοι τὰ μὲν σα, ὃ χρυ-
σοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθε υἱὸς ὦν ἐτίμας
τὰ χρυσίου· ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ
καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ρέας, ὡς ποιε-
ῖται τῆς Αργολικῆς ἐκείνης μείσας,
οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τε ἐρασμιώτερον αὐτὸν
μεταβάλλει, αὐτὸς ὅπως ἂν διαφθαίρει τῷ
Ακρίσιε τὴν Φρουρὰν ἀκέως ἤδη παν αἰς
χρυσίου ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς δαὶ τῷ τέ-
γος, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. Ωστε τί ἂν
σοι τὸ ἐπὶ τῷ ἐτι λέγοιμι, ὅσας
μὲν χρεῖας παρέχεται ὁ χρυσός, ὡς δὲ
οἷς ἂν παρῇ, καλῶς τε αὐτὸς, καὶ σο-
φοῦς, καὶ ἰσχυρὸς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ
δοξάν συνάπων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ
ἀδόξων ἐνόσπε περιβλέπτεις καὶ αἰοδίμους
ἐν βραχεῖ τίθησι;

δοξὴν
Προ εὐφρο-
νιστο αὐ-
τοῦ
ἐκείνης
ἐκείνης
ἐκείνης
ἐκείνης

ιδ'. Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμοτέχ-
 νον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλῆς
 δειπνήσασθα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτνος ἦν ἐν

Ζημιαν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλανθῆος
 ἐμβαλὼν. ΑΛ. Οἶδα, τὸν σιμῶν, τὸν
 βραχὺν, ὃς τὸ κεραμεῖν τρύβλιον ὑφε-
 λόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων μετὰ
 τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν εἴδου
 γὰρ αὐτός, ὦ Μίκυλλε. ΜΙ. Οὐκ ἔν
 ἐκεῖνος αὐτὸ κλείψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς
 τασέτους. Ἀλλὰ τί ἐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας
 τότε, ὦ ἀλεκτρυόν, ληιζομένους ἡμᾶς ὄρων;
 ΑΛ. Εκόκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν
 ἦν. Τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ
 τι περὶ αὐτῶ ἐρεῖν. ΜΙ. Αναψίδς ἦν αὐ-
 τῷ πλῆσιος ἐς ὑπερβολήν, Δριμύλος τοῦ-
 νομα· οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ἄβολαν ἔδωκε
 πῶ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς εἰδὲ αὐτὸς ἤπλετο
 τῶν χρημάτων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην,
 ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμων,

ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ πρύβλιον
 περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλεργῇ καὶ *οὐ γινώσκον*
 ὑσγινόβαφῇ ἀμπεχομένος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη,
 καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντῶποδας
 τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος,
 οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. Εὐαλχός γ' ἔν
 ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε ἔφην, ὦ
 Σίμων· ὁ δὲ ἀγανακτῆσας, Εἴπατε, ἔφη,
 τῷ πτωχῷ, μὴ καλᾶσμικρύνειν μου τῆνομα·
 οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομά-
 ζομαι. Τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν
 αὐτῷ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται
 καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς
 μὲν προσίεται, καὶ ἱλεώς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπει-
 λῶσιν ἀνελεῖν αὐτὰς ἀμελῆμεναι. Οὐρᾶς
 ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἶγε καὶ
 μελαποιεῖ τῆς ἀμορφολέρας, καὶ ἐρασμύς
 ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος
 κενός. Αἰεὶς δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λε-
 γόντων,

Ω χρυσὲ δεξιῶμα κήλυσον κήρας· καὶ
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

Αλλὰ τί μεῖαζ' ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΙΕ. ΑΛ. Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μί-
κυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς
ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλεσίων οἷδ', εἴ
ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βι-
ῶσι. Λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλε-
στος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἄπασις βίε
πεπειραμένος· μεῖα μικρὸν δέ καὶ αὐτὸς
εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙ. Νὴ Δία, καιρὸς γέν
ἤδη καὶ σέ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ
ἂ σὺ νομισθῇ τῷ βίῳ ἕκαστω. ΑΛ. Αἰκε,
τοσούτον γε προηδὼς, μηδὲνα με σὺ
εὐδχιμονέστερον βιῶντα ἑωρακέναι. ΜΙ.
Εμῶ, ὦ ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο·
πράγμεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ΑΛ-
καῖ ἵπτε ἀπὸ Εὐφρόσῃ ἀρξάμενος, ὅπως

ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἀ-
χρη τῷ ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γὰρ σέ ποιή-
σαι καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν παλυσίδεσι
τοῖς βίοις.

ΙΣ'. ΑΛ. Ὡς μὲν ἐξ Απόλλωνος τὸ
πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι κατὰπλάμην εἰς τὴν
γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἣν τινὰ
τὴν καλαδίκην ἐκλεῖψα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε, οὔτε ὄσιον οὔτε ἐμοὶ
εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκέραια ταῦτα ἐπεὶ δὲ
Εὐφορβος ἐγενόμην—— ΜΙ. Εγὼ δὲ πρό-
γε τέττε, ὦ θαυμασίε, τίς ἦν, τῷτό μοι
πρότερον εἰπέ; εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην
ὥσπερ σύ. ΑΛ. Καὶ μάλα. ΜΙ. Τίς
οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τέτο εἰδέναι. ΑΛ. Σὺ μύρμηξ Ἰνδικός,
τῶν τὰ χρυσίον ἀγορευόντων. ΜΙ. Εἴτα
ἐκκύνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων
ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμε-

νος; ἀλλὰ καὶ τί μὲν τῦτο ἔσται,
εἴωθε εἶπός γὰρ εἶπαι σε. Εἰ γὰρ καὶ
ἀγαθὸν εἴη, ἀπεργάζομαι ἤδη ἀσπασθ' ἀπὸ
τῆ πατρίδα, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκα. ΑΛ.
Οὐκ ἂν μάθοις τῦτο οὐδ' ἐμὴ μηχανῇ.

ΙΖ'. Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ κότε Εὐφορίας
ἐγενόμην, (εἰπαίνεμι γὰρ ἐπ' ἐκείνη) ἐ-
μαχώμην ἐν Ἰλῷ, καὶ ἀποθανόντι πατρὶ Μεν-
ελάω, χρόνῳ ὕστερον εἰς Πυθαγόραν ἦκα.
Τέως δὲ περιέμενον αἰὶμα ἐπεί, ἄχρη δὲ
δ' Μυσηταρχος ἐξεργάσθηται μοι τὸ εἶπαι.
ΜΠ. Αἰσιτος ὦν, αἶ τάν, καὶ αἰσίοτος
ΑΛ. Καὶ μάλα σὺδ' ἐγὼ εἶδ' ἔπειτα
ἢ μόνω, τῷ σώματι. ΜΠ. Οὐκ ἔν τῷ
ἐν Ἰλῷ πρότερόν μοι εἰπὲς τοιαῦτα ἦν
οἶα Φησὶ Ὀμηρος γέεσθαι αὐτῆς. ΑΛ.
Πόθεν ἐκείνος ἠπίσκει, αἶ Μενελάε, ὅς
γινόμενων ἐκείνων, καμῆλας ἐν Βαίῃσι
ἦν; Εγὼ δὲ τοσούτῳ σε φημί, ὅτι.

Φυεῖ μὴδ' αὖ γινέσθαι τότε, μήτε τῶν
 Αἰάντων ἔτι μέλαν, μήτε τῶν Ελένων αὐ-
 τὴν ἔτι καλὴν, ὡς αἰοῖται. Εἶδον γὰρ
 λευκὴν μὲν τινα, καὶ ἐταρήκη τὸν τρά-
 χηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνι θυγατέρα εἶναι
 τάλῃα δέ, πάντῃ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὶν σχε-
 δὸν τῆς Εκάβης, ἣν γε Θησεύς πρῶτον
 ἀρπάζας, ἐν Αφιδναίῳ εἶχε, κατὰ τὸν
 Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότε-
 ρον εἶλε Τροίαν κατὰ τῆς παύρας ἡμῶν,
 τῆς τότε μάλιστα. Δηγεῖται γὰρ μοι ὁ
 Πάνθους ταῦτα, κομῶν μειράκιον ὦν, ἑώρα-
 κέναι λόγιον τὸν Ἡρακλέα. Μ. Τί δέ,
 ὁ Ἀχιλλεύς τοιῆτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα;
 ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛ. Ε-
 κείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε,
 οὐδ' αὖ ἐχομὶ σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ
 παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πάθεν γὰρ, πό-
 δέμιος ὦν; τὸν μὲντοι ἑταῖρον αὐτῶ τὸν

Πάτροκλον ἔχαλεπῶς ἀπέκλεια, διελάσας
τῷ δόρατι. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ
εὐχερέστερον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τὸ
Πυθαγόρου δὲ ἤδη λέγε.

ἰή. ΑΛ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε,
σοφιστῆς ἄνθρωπος ἦν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι,
ταύτην λέγειν) ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευ-
τος, ὃδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μα-
θημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς
συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ,
καὶ ἐς τὰ αἶδῦλα καλεσθῶν, ἐξέμαθον τὰς
βίβλους τὰς Ὀρε καὶ Ἰσίδος, καὶ αὖθις
εἰς Ἰταλίαν ἐκωλεύσας, ἔτῳ διέθηκα τὰς
κατ' ἐκεῖνα Ἑλλήνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙ. Ἠκῆσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀνα-
βιβιωκέναι ἀποθανόντων, καὶ ὡς χρυσὸν τὸν
μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. Ἐκεῖνο δὲ
μοι εἶπε, τί σοι ἐπαῖθε νόμον ποιήσασθαι
μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛ.
Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε,

ΜΙ. Διὰ τί, ὦ ἀλεκτρυάν; ΑΛ. Οτι
αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν
ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙ. Καὶ μὴν ἔδεν ὀκνεῖν
ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον καὶ φίλον
δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴπωμι ἔτι. ΑΛ.
Οὐδὲν ὑγιές, ἔδὲ σοφὸν ἦν ἀλλ' ἐώρων
ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοῖς
πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα ἐπισπώσομαι τὸς
ἀνθρώπους εἰς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενί-
ζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσεσ-
θαι. Διὰ τῆτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρ-
ρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζον-
τες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπαλήττωνται,
καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν.
ΜΙ. Οἷός; καταγελαῖς με καὶ σὺ ἐν
τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροτωνιάων, καὶ
Μελαποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν
ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων, καὶ προσ-
κυνέντων τὰ ἱχνη, ἃ σὺ παλῶν ἀπολιμ-
πάνοις.

19'. Αποσυστάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν,
 τίνοι μετρηφιάσασα μετ' αὐτόν; ΑΛ. Ασ-
 πασίαν, τὴν ἐκ Μιλήτε ἑταίραν. ΜΙ.
 Φεῦ τὴ λόγον· καὶ γὰρ γὰρ ἐγένετο,
 ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν
 ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ αὐτόκενος, εἰς
 ἀλεχθρότων γενομένης, καὶ συνήσθα Περ-
 κλεῖ, Ασπασίᾳ ὄψα; καὶ ἐκύρας ἀπὸ
 αὐτῆς; καὶ ἔρικα ἔξαιτες, καὶ πρόσθην κατ-
 ἤγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὴ ἑταίρικόν;
 ΑΛ. Πάντα ταῦτα ἐπαίειν, σὺ μόνος, ἀλ-
 λά καὶ Τερψιάς πρὸ ἐμῶ, καὶ ὁ Εὐλά-
 του παῖς ὁ Καίνεὺς ὥς ἐδωόσα ἐν ἀ-
 ποσπύφης εἰς ἐμὴ, καὶ εἰς ἐκείνης ἀποσ-
 πύφης ἔσθῃ. ΜΙ. Τί οὖν, πῶτερος ὁ
 βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε
 σε ὁ Περικλῆς ὥπτειν; ΑΛ. Οὔτε, οἷον
 τέτα ἡρώτησας, οὐδὲ τῷ Τερψίᾳ συνεπεί-
 σαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙ. ΑΛΛὰ καὶ
 ὦ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε

τὸ ταῖσ' αὖτις, εἰπὼν, εἰς τρεῖς αὖ θέλοι παρ' αἰσώδαι σῆμαι, ἢ ἀπαξ τεύειν. ΑΔ. Καὶ μὴ ἀκαρανῆσω σε, ὦ Βάκχ' αὖτε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδύνεσσαι. Ἐστ' γὰρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ. ΠΟΛΛΑΚΙΣ. ΜΙ. Οὐκ ἀπαύξῃ, ὦ ἀλεκτρυνὴ, ὁππότε οἰόμενος Βάκχ' αὖτε, ὦ Σαμίου εἶναι; εἰ οὖν φασιν, καὶ Ἐκιδυγόρην ὄντα τῇ ἡρᾷ λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυροῦντι.

κ'. Τίς δὴ μετὰ τῇ Ἀσπασίᾳ ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖτις ἀπεφάνη; ΑΔ. Ο Κουρκὸς Κράτης. ΜΙ. ὦ Διοσκόρῳ, τῆς ἀναιμοσύνης ἐξ ἑταίρου φιλόσοφος; ΑΔ. Ἐπεὶ Βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον σαφρότης, εἴτα ἥπατος, καὶ νόστιμος, καὶ βιάρατος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' αὖ γένετο κατωρθώμασθαι ἔκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυνὴ πολλάκις ἤσθη γὰρ τῷ βίῳ. Καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις

δελεύσας, βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλε-
 σίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνεμι,
 κατὰ γελῶν ὁσημέραι σὲ πολινιωμένε, καὶ
 αἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τὸς πλε-
 σίους θάυμαζοντος, ὅτ' ἀγνοίᾳς τῶν ἐκεί-
 νοις προσόντων κακῶν. Εἰ γὰρ ἤδεις τὰς
 φρονίδας αὐτῶν, ὥς ἔχουσιν, ἐγέλσας αὖ
 ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν
 αἰετὸν τὸν πλέσιον. ΜΙ. Οὐκἔν, ὦ Πυθα-
 γόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρης καλέμε-
 νος, ὥς μὴ ἐπιβράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
 λοτε ἄλλον καλῶν—— ΑΛ. Διοίσει μὲν
 οὐδὲν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε Πυθαγόραν,
 ἣν τε Ασπασίαν καλῆς, ἢ Κράτηλα, πάντα
 γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώ-
 μενον τῷτο ἀλεκτρυόνα ὀναμάζων, ἄμεινον αὖ
 ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελές εἶναι δο-
 κῆν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν
 αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

καί. ΜΙ. Οὐκ ἔν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἔπει-
 δὴ ἀπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπει-
 ράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤ-
 δη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλυσίων,
 ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς
 μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέτε-
 ρον ἀποφαίνων με τῶν πλυσίων. ΑΛ.
 Ἰδὲ δὴ οὕτως ἐπίσκειψαι, ὦ Μίκυλλε· σοί-
 μὲν οὔτε πολέμῳ πολὺς λόγος, ἣν λέγη-
 ται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ φρον-
 τίζεις μὴ τὸν αἶθρον τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ
 τὸν παράδεισον ξυμπαλήσωσιν, ἢ τὰς ἀμ-
 πέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος
 ἀκρόων μόνον, εἴτερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ
 κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι,
 καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' εὐλαβέ-
 νται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὄρων-
 τες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερό-

μενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς αἵροῖς· καὶ ἦν
 τε εἰσφέρειν δεῖν, μόνοι καλῶνται, ἦν τε
 ἐπεξιέναι, προκινδυνεῦσαι στρατηγῶνες, ἢ ἰπ-
 παρχῶνες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,
 εὐσάλῃς καὶ κεφός εἰς σῴτηράν, ἑτοίμος
 ἐσιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρα-
 τηγὸς νενικηκώς.

κβ'. Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ
 δήμου ὦν, ἀναβάς εἰς ἐκκλησίαν, τυραν-
 νεῖς τῶν πλεσίων· οἱ δὲ φρίττεσι, καὶ
 ὑποπλήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί
 σε· λεῖρα μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶ-
 νας, καὶ θεάματα, καὶ τὰλλα διαρκῆ ἀπαν-
 τα, ἐκεῖνοι πονοῦσι· σὺ δὲ ἐξετασῇς καὶ
 δοκιμασῇς πικρὸς, ὥσπερ δεσποτῆς, οὐδὲ
 λόγῳ μελαδιδόνς ἐνίστῃ, καὶ σοι δοκῇ, κα-
 τεχαλάζοντας αὐτῶν αἱ θόνας τῆς λίθους, ἢ
 τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδημεύσας· οὔτε δὲ συκο-
 φάνην δέδicias αὐτὸς, ἔτε λησὴν, μὴ ὑφέ-

ἄλλαι τὸ χρυσίον, ὑπερβάς τὸ θριγκίον, ἢ
διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις
λογιζόμενος, ἢ ἀπαλῶν, ἢ τοῖς κατὰ
τοὺς οἰκονόμοις διατυκλεύων, καὶ πρὸς το-
σαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρη-
τῶν συνιέσας, ἑστὰ ὁβολὺς τὸν μισθὸν
ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν οὔσαν, λουσά-
μενος, ἢν δοκῇ, λατῆρην τινα, ἢ μαινί-
δας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
μενος, εὐφραίνει σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ,
καὶ τῇ βελίσει πενία προσφιλοσοφῶν.

κγ'. Ως ἐὰν ταῦτα, ὑγιαίνεις τε, καὶ
ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρθερεῖς πρὸς τὸ
κρῖος· οἱ πόνοι γὰρ σε παραδήγοντες, ἐκ
εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς
τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἀμαχα εἶναι· ὥς
ἔστι σοι τῶν χαλεπῶν τέτων νοσημάτων
ἐπιβλεψέμε· ἀλλ' ἢν ποτε κῆφος πυρετὸς
ἐπιλάβῃται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ,

ἀνεπαήδησας εὐβύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσπίδι· ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε, ψυχρὸν τε ὄρων ἐμφορέμενον, καὶ μακρὰν αἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις. Οἱ δὲ ὑπὸ ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσιν, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολλῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. Τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, ἐπιπολὺν ἄραγες αὐτὰς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωσεν αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μέλειωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσθια, ὡς νομίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἄλμῃ τὸν κηρὸν ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπλησαν ΜΙ. Επεικεῖς τινὰς καὶ συνελοῦς λέγεις. ΑΛ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων,

ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχροὺς
ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖστος περιγετιλμένος τὰ
πλερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων
ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἣ Διονύσιος καταλυθεὶς
τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματ' αἰδώς-
κῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλα-
βίζειν ἀναγκάζων.

κδ'. ΜΙ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυν, σὺ
δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ
Βασιλεῦσαι) ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης, ἐκείνῃς
τῷ βίου; ἦτοι πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κε-
φάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀ-
πάντων ἔχων; ΑΛ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς
με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τό-
τε· τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὥστε ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαίς
ἀνίαις συνών. ΜΙ. Τίσι ταύταις; παρὰ
δοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ πιστὰ φῆς. ΑΛ.
Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλ-

λε, παμφόρος τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων
 καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλισα
 θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσι-
 πτόροις κατάρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ
 χρωμένης. Καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ
 ἴστωρος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν ἐκ
 ὀλίγον, καὶ τρίηρεις, καὶ χρημάτων πλῆ-
 θος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ καῖλος πάμ-
 πολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραχω-
 δία πάντα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωλωμένη· ὥστε
 ὅπως προίκοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύ-
 ναυν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ὥοντο, καὶ ἄλλοι
 ἐπ' ἄλλοις συνέθεον οἰόμενοι με· οἱ δὲ
 καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτί-
 θεοντο ἀκριβῶς ἐωραχέναι τὸ ζεύγος, τὴν
 ἑφεσρίδα, τὸ διάδημα, τῆς προτιμέτωπας,
 τῆς ἐπομένους. Ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅτι πάντα με
 ἦνία καὶ ἔσρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοί-
 ας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλεον, ὅμοιον

ὅληα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷος
ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν
ἐκείνων γὰρ ἕκαστος τὰ ἐκείνους, ὁ μὲν Πο-
σειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, ἐκ χρυσοῦ
τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνόν,
ἢ αἰσρατῆν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ
ἣν δὲ ὑποκνήδας ἰδῆς τὰ ἔνδοθεν, ὄφει
μοχλᾶς τινὰς, καὶ γόμφους, καὶ ἦλας
διαμπαῆς πεπερονημένους, καὶ κορμᾶς, καὶ
σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύ-
την τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικερῶσαν
εἰς λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν, ἐμ-
πολιευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. Τοιῶτόν τι καὶ
Βασιλεία ἐστίν.

κέ. ΜΙ. Οὐδέπω εἶφησθα τὸν πηλόν,
καὶ τὰς γόμφους, καὶ μοχλᾶς, οἳ τινες
εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκεί-
νην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν· ὥς τόγος
ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων

ἄρχοντα, καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως, εἰς
 κεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Θεο-
 πώσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. Σὺ δὲ καὶ
 τὰ ἔνδον ἤδη τὸ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛ.
 Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τὸς
 φόβους καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας,
 καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόρων, καὶ
 ἐπιβλαῆς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον
 ἐπιπόλαιον καὶ κέινον, καὶ ταραχῆς μεσὰ
 ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ
 ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς; ἢ τὴν ἀσχολίαν,
 καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκ-
 τραλείας, καὶ προσάγματα, καὶ συνθήμα-
 τας, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ
 ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
 ἀνάγκη ὑπὲρ ἀπάντων μόνον διασκοπεῖν,
 καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα—
 ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρ-
 μαίνοντα·

καὶ ταῦτα, ρεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων.
 Λυπαεὶ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὦν·
 τὸν Πέρσῃν δὲ Κλέαρχος, Κύρῳ ξενολογῶν·
 ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς οὓς τισι τῶν Συ-
 ρακουσέων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρ-
 ρενίων ἐπαίνεσθαι, καὶ Περδίκκην Πτολε-
 ραῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος. Ἀλλὰ
 καὶ κείνα Λυπαεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην
 ξυνῶν, καὶ παλλακὴς ἄλλῃ χαίρεσθαι, καὶ
 ἀποσῆσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτ-
 ταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους δια-
 ψιθυρίζοντες. Τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορεῖσθαι
 δεῖ τοὺς φιλήατους μάλιστα, καὶ ἐκείνων
 αἰεὶ τι δεινὸν ἤξεν ἐλπίζειν. Οὐ μὲν γοῦν
 ὑπὸ τῷ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, δ

δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ ἐρωμένῳ τὸν δὲ
ἄλλον ἴσως ὁμοίотροπος θάνατος κατέλα-
βεν.

κς'. ΜΙ. Αἰσῶ, θανά ταῦτα φῆς,
ὦ ἀλκιυρίων. Εμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέ-
τερον στατοιομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν
ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνείῃ καὶ ἀκονίτῃ
σινανακρηθεῖσαν φιλοησίαν. Ο δὲ κίνδυνος
ἐμοὶ μὲν, ἢ παρολισθεῖ τὸ Σμλίων, καὶ
ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον
τι αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμόνῃ· οἱ δὲ,
ὡς φῆς, θανάσιμα εὐσχεῖναι, καὶ ταῦτα,
μυρίοις κακοῖς συνόντες· εἴτ' ἐπιδὼν πέ-
σωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τρα-
γικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλὰς ἰδεῖν ἐστὶ,
τέως μὲν Κέρκωτας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύ-
φους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ
ξίφῃ ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐκπίσσειον κόμην,

ΜΙΚΤΑΑ. ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡ. 67

καὶ χλαμύδα χρυσόπασον· ἦν δέ, οἷα
πολλὰ γίγνεται, προσκρέσας τις αὐτῶν
ἐν μίσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δη-
λαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπαίῳ
μὲν συνλρεῖν αὐτῷ διαδήματι, ἡμαίμε-
νης δὲ τῆς ἀληθῆς κεφαλῆς τῷ ὑποκρυ-
τοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολύ γυμνα-
μένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ εὐδοθεῖν
φαίνεσθαι, ῥάκια δύσῃνα ὄψα, καὶ τῶν
ἐπιδάδων τὴν ὑποδεδειν ἀμορφοτάτην, καὶ
οὐχὶ κατὰ λόγον τῷ ποδός. Οὐαὶς ὅπως
με καὶ εἰπάζειν ἐδίδαξας ἦδη, ὦ βέλ-
τιστε ἀλεχρυῶν; Ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιαύ-
τόν τι ὤφθῃ ἔσα· ἴστω δέ, ἡ κύων,
ὁ ἰχθύς, ἡ βάτραχος ὅτε γένωι, πῶς
ἔφερες ἐκείνην τὴν διαλρεῖν;

κζ'. ΑΛ. Μακρὸν τέτον ἀπάκνεις τὸν
λόγον, καὶ οὐ τῷ παρόντι κατὰ πλὴν

πάγε κεφάλαιον, ἔδεις ὅσις ἐκ ἀπραιματο
 κέσσερ^Θ τῶν βίων ἔδοξε μοι τῷ ἀνδρω-
 πείῳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις
 καὶ χρεαῖαις ἐμμεμελημέν^Θ· τελώνην δὲ
 ἵππων, ἢ συκοφάνην βάρταχον, ἢ σοφ-
 ριστὴν κολοῖον, ἢ ὀψοπωτὸν κώνωπα,
 ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα
 ὑμεῖς ἐπιηδεύετε, οὐκ ἂν ἰδοῖς ἐν ἐκεί-
 ποις.

κή. ΜΙ. Αληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτ-
 ρυών. Εγὼ δὲ ὅ γε πέπονθα, ἐκ αἰσ-
 χύνομαι πρὸς σέ λέγειν. Οὐδέπω δύνα-
 μαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἢ ἐκ
 παίδων εἶχον πλάσι^Θ γενέσθαι· ἀλλὰ
 μοι καὶ τὸνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν ἔσκηκεν, ἐπιδείκνυμενον τὸ χρυσίον
 καὶ μάλισα ἐπὶ τῷ κατάρτατῳ Σίμωνι
 ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθαῖς τοσού-

τοῖς. ΑΛ. Εγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μί-
 κηλλεῖ καὶ ἐπεὶ ὥστερ' ἔτι νύξ' ἐστίν, ἐξανα-
 τὰς ἔσθου μοι· ἀπαύξω γάρ σε πρὸς
 αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνά, καὶ εἰς τὰς
 τῶν ἄλλων πλεσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα
 τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστὶ. ΜΙ. Πῶς τῷτο,
 κεκλησμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοι-
 χωρυχεῖν με συναναγκάσεις. ΑΛ. Οὐδα-
 μῶς· ἀλλ' ὁ Ερμῆς, ὥστερ' ἱερός εἰμι,
 ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τῷτο, ἦν τις τὸ οὐ-
 ραῖον πλερὸν τὸ μήκισον, ὃ δὲ ἀπαλύτῃα
 ἐπιχαμῶές ἐστι— ΜΙ. Δύο δ' ἐστὶ σοι
 τοιαῦτα. ΑΛ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν
 ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς
 ὅσον ἂν βέλωμαι, ἀνοίγειν τε ὃ τοιῷτ' ὅ-
 πασαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάν-
 τα, οὐχ ὁρώμεν' αὐτός. ΜΙ. Ελελή-
 θης με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὦπ

Εμοὶ δ' οὖν ἦν τῷτο ἅπαξ παράσχης,
 ὅψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχέϊ διῦρα
 μελενηγεμένα· μελοίσω γὰρ αὐτὰ παρελ-

θών· ὁ δὲ αὖθις περιρῶζεται ἀποστίνων
 τὰ κατ'ύματα. ΑΛ. Οὐδέμις γενέσ-
 θαι τοῦτο παρήγειλε γὰρ ὁ Ερμῆς, ἦν
 τοιῦτόν τι ἐργάσῃαι ὁ ἔχων τὸ πῆρρον,
 ἀναδοήσαντά με κἀλαφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙ.
 Ἀπίθανον λέγεις κλέπτῃν τὸν Ερμῆν αὐ-
 τὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῷ τοιού-
 του. Ἀπώμεν δ' ὅμως ἀφέξομαι γὰρ
 τῷ χρυσίου, ἦν δύναμαι. ΑΛ. Ἀπότι-
 λον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πῆρρον. Τί
 τῷτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙ. Ασφαλέσ-
 τερον ἔτιως, ὦ ἀλεκτριῶν, καὶ σοὶ ἤττον
 ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χα-
 λείης διὰ θάτερον τῆς ἡμέρας μέρεος.

κθ'. ΑΛ. Εἴεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπαιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινά τῶν πλησίων; ΜΙ. Οὐ μένεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀν' ἡ δισυλλάβῃς τέτρασύλλαβον ἤδη πλετήσας εἶναι ἀξιοῖ. Καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί οὖν ποιοῦ τὸ μετὰ τῷτο; ΑΛ. Επὶ θες τὰ πλερὸν ἐπὶ τὸ κλειῖθρον. ΜΙ. Ἰδὲ δὴ ὦ Ηράκλεις, ἀναπεπείτασαι ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα. ΑΛ. Ηγῶ ἐς τὸ πρόσθεν. Ορεῖς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙ. Ορεῶ, νῆ Διὰ, πρὸς ἀμαυρᾶν γε καὶ δαψῶσαν τὴν θρυαλλίδα· καὶ ὡχρὸς δ' ἔσιν, οὐκ οἶδ' ὁπότεν, ὦ ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσπληκεν ὅλῃ, ἐκτελεῖται ὑπὸ φρονίδων δηλαδή· ἐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛ. Λαχσον ἄφῃσιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει. ΣΙΜ.

Οὐκ ἔνι τάλαρ μὲν ἐδομήκησθα ἐκεῖνα
 πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ καθορώ-
 ρυλαι, καὶ εἴδεις ὅλως εἶδ'ε τὰ δὲ ἐκ-
 καίδεκα εἶδες, οἶμαι, Σωσύλῳ ὃ ἰσπαῶ-
 κόμῳ ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με
 ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἰσπαῶνά ἐστιν, οὐ
 πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπον-
 ὢν. Εἰκὸς δὲ διηρωᾶσθαι πολλῶ πλείω
 τέτων ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίσις τάρι-
 χόν αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠφώνηκεν ἐχθρὸς;
 ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι
 πέντε δραχμῶν. Ὀλως τὰ μὲν ἔτοι σπα-
 θῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ΑΛΛ' εἰδ'ε τὰ
 ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται.
 τσαῦτα ὄντα δέδια γὰρ μή τις ὑπο-
 ρύξας τὸν τοῖχον, ὑφέλῃαι ταῦτα. Πολ-
 λοι φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσι μοι, καὶ
 μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΗ. Νῆ

Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ τρύ-
βλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. ΑΛ.
Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ κατὰφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. Αἰεὶ γέν' ἀγρυ-
πνον αὐτὸν φυλάττειν· ἄπασαν περὶεμι
διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν αἰκίαν. Τίς οὗτος;
ὄρω σέ γε, ὦ τοιχωρύχῃ, μὰ Δία——
ἔπει κίων γε ὦν τυτχάνεις, εὖ ἔχει. Α-
ριθμήσω αἶθρις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή
τι με πρόην διέλαθεν. Ἰδοὺ πάλιν ἐψέ-
φηκέ τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ πολιорκεῖμαι,
καὶ ἐπιβλενύομαι πρὸς ἀπάντων. Πού
μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά——
θαάσωμεν αἶθρις τὸ χρυσίον.

Λ'. ΑΛ. Τοιαῦτα μὲν σοί, ὦ Μί-
κυλλε, τὰ Σίμωνος. Απώμεν δὲ καὶ
παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τὴν νυκ-
τὸς λομπών ἐσιν. ΜΙ. Ο κακοδαίμων,
οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλετεῖν

γένοιτο. Κατὰ κόρης γυν πατάξας αὐτὸν,
ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙ. Τίς ἐπάταξε
με; λητεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙ. Οἴμω-
ζε, καὶ διαγρόνεται, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ
χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσέληκώς αὐτῷ. Η-
μεῖς δέ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανεισὴν
ἴδωμεν· οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ.
ἀνέωλται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

λα'. ΑΛ. Ορᾶς ἐπαγρυπνῆναι καὶ
τῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς
τόκους, καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληκότα,
ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιποῖναι,
σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι;
ΜΙ. Ορῶ πακοδαίμονα καὶ ἀνοήτον ἀνθρώ-
πον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς Cίλφης ἢ ἐμ-
πίδος ἄμεινον βιῆναι· ὥς δὲ καὶ οὗτος
ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. Εἰ
ἄλλον ἀπείωμεν.

λα'. ΑΛ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην,
εἰ δοκεῖ καὶ ἰδῶ γὰρ ἀνέωλται καὶ αὖ-

τη ἢ θύρα, ὥς εἰσίσωμεν. ΜΙ. Ἀπαν-
 ῖα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛ.
 Ετι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλῆστον; ὁρᾷς
 γοῦν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ
 οἰκέτου—— πρεσβύτην ἀνδρωπῶν; ΜΙ.

Ορῶ, νῆ Δία, καλᾶτυγοςύνην τινα, καὶ
 πασχῆλιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ανθρω-
 πίνην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθε ὑπὸ τῷ
 μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

Λγ'. Τί οὖν; ἐθέλοις ἂν καὶ τῷ τῶν
 κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν
 τὰ Εὐκράτης; ΜΙ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκ-
 τριῶν· λιμῶ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιῶ-
 τόν τι πείσωμαι. Χαιρέτω τὰ χρυσία,
 καὶ τὰ δεῖπνα· δύο ὄβολοι ἔμοι γε πλῆ-
 τός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς
 τῶν οἰκετῶν. ΑΛ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρας γὰρ
 ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπώωμεν
 εἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις
 εἴψει, ὦ Μίκυλλε.

ΔΙΑΛΟΓ. Γ. ΙΑ.

Βίων Πράσις.

Ζεύς, Ερμῆς, Αγοραστής, Πυθαγόρας,
 Διογενής, Δημόκριτος, Ηράκλειτος, Σω-
 κράτης, Χρυσίππος, Πυρρίας.

Ζεύς.

α'. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάρβα, καὶ
 παρασκευάζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνεμένοις·
 σὺ δὲ σῆσόν ἐξῆς παραγάγει τὰς βί-
 ας ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐω-
 ρώωτοι φανῆναι, καὶ ὅτι πλείους ἐταί-
 ρονται. Σὺ δέ, ὦ Ερμῆ, κήρυξε, καὶ
 συγκαλεῖ ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠκεαὺς ἦδη
 παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Λωοικηρέσοι.

μεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ
προαιρέσεων ποικίλων. Εἰ δὲ τις εἰ
ἔχει τοσσαυτίνα τὰργύριον καταβαλίσθαι,
εἰς νέῳα ἐκτίσει, καλῶς ἔχουσαν. ΕΡ.
Πολλοὶ συνίσταν· ὥς ἐκ χρῆ μὴ διαλίσ-
κειν, μηδὲ κατέχειν αὐτὰς. ΖΕΥ. Πω-
λῶμεν ἓν.

Β'. ΕΡ. Τίνα θέλεις πρῶτον παρα-
γάσωμεν; ΖΕΥ. Τετονί τὸν κομήτην,
τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι
φαίνεται. ΕΠ. Οὐτῷ δὲ Πυθαγορικῶς,
κατάβηθι, καὶ παρέχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν
τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥ. Κήρυττε δὴ.
ΕΡ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνό-
τατον, τίς ὀνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπου
εἶναι βέβηλαί; τίς εἰδέναι τὴν τῷ παντὶ
ἁρμονίαν, καὶ ἀναδιῶναι πάλιν; ΑΓΟ.
Τὸ μὲν εἶδ' ἐκ ἀγεννῆς. Τί δὲ μά-
λιστα οἶδεν; ΕΡ. Αριθμητικὴν, ἀστρονομί-
αν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοη-

τείαν· μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓ. Εξ-
 εσιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ἀνακρίνε ἀγα-
 θῇ τύχῃ.

γ/. ΑΓ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΤ. Σά-
 μιος. ΑΓ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΤ.
 Εν Λύγυτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.
 ΑΓ. Φέρε δὴ, τὴν πρίωμαί σε, τί με
 διδάξεις; ΠΤ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀνα-
 μνήσω δέ. ΑΛ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΤ.
 Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐρῥασάμενος,
 καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓ.
 Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με· τίς
 ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΤ. Τὸ
 μὲν πρῶτον ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφανίῃ,
 καὶ πίνῃ ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓ.
 Ωρα σοι, ὦ βέλτισε, τὸν Κροίσου παῖ-
 δα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀν-
 δριάς εἶναι βέλομαι. Τί δὲ μετὰ τὴν σιω-
 πὴν, ὅμως, καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΤ.

Μισουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται. ΑΓ.

Χάρεν λέγεις, εἰ πρότερον καθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

Δ. ΠΤ. Εἴτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμῆεν. ΑΛ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμῆιν. ΠΤ.

Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓ. Εν, δύο, τρία, τέττα-

ρα. ΠΤ. Ορᾶς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα,

ταῦτα δέκα εἶσι, καὶ τρίγωνον ἐντελές,

καὶ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓ. Οὐ μὰ τὸν

μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ πο-

τε θειότερος λόγους ἤκιστα, οὐδὲ μᾶλλον

ἱερῆς. ΠΤ. Μετὰ δέ, ὧς ξεῖνε, εἴσεαι

γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος,

καὶ πυρός. ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορῇ, καὶ

ὀκοῖα ἐόηα μορφῇν, καὶ ὁκῶς κινέονται.

ΑΓ. Μορφῇν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀήρ,

ἢ ὕδωρ; ΠΤ. Καὶ μάλα ἐμφανέα· οὐ

γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέ-

εσθαι. Καὶ ἐπὶ τῆσί τοι δὲ, γινώσκαι τὸν
 θεὸν ἀριθμὸν ἐβόηα καὶ ἀρμονίην. ΑΓ.
 Θαυμάσια λέγεις.

ε. ΠΥ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένουσι;
 καὶ σεωφῶν ἕνα δοκέουσα, καὶ ἄλλον ὀρεά-
 μενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἶσται. ΑΓ. Τί
 φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἔχ' οὗτος, ὅση
 ἄτερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΥ. Νῦν
 μὲν ἔσας, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ
 ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφανιάζετο. χρόνῳ δὲ αὐθις
 εἰς ἄλλο μεταβήσεται. ΑΓ. Τὸτο φῆς, ὅ-
 τι δάνητον εἶναι με, ἀλλαττόμενον εἰς μορ-
 φὰς πλείονας; Ἀλλὰ τὰδὲ μὲν ἱκανῶς
 ε'. Τὰ δ' ἀμφὶ δικάσαν, ὅποῖός τις
 εἶ; ΠΥ. Ψυχῆϊόν μὲν οὐδὲ ἐν τι σε-
 σέομαι καὶ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓ.
 Τίνος εἶναι μισάτην τὸς κυάμους; ΠΥ.
 Οὐκ· ἀλλ' ἐσροί· εἰσι, καὶ θαυμαστὴ
 αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ

πάν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσης κυά-
 μον ἔτι χλωρόν ἐόντα, ὄψαι τοῖσιν ἀνδρεί-
 οῖσι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν Φυήν· εἶφη-
 θέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νυξί
 μεμέλημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις. Τὸ δὲ μετ-
 ζον, Αθηναίοισι νόμος κυάμοισι τὰς ἀρ-
 χὰς αἰρέεσθαι. ΑΓ. Καλῶς πάντα ἔφης,
 καὶ ἱεροσπετωῶς. ΑΛΛ' ἀποδυθι, καὶ γυμ-
 νὸν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. Ω Ηράκλεις,
 χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ θεός, καὶ βρο-
 τός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι
 πάντως αὐτόν. Πόσῃ τῷτον ἀποκηρύττεις;
 ΕΡ Δέκα μυνών. ΑΓ. Εχω, τοσούτου
 λαβών. ΖΕΥ. Γράφε τῷ ὠνησαμένῃ τῷ-
 νομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης, ὃ
 Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα,
 καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα.
 Καίτοι ὅχι εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν

εώνηται κατὰ κοινὸν αὐτόν. ΖΕΥ. Απα-
γέτωσάν. Ἄλλον παραγάτωμεν.

Ζ. ΕΡ. Βούλει τὸν ἀνχμῶνλα ἐκεῖ-
νον, τὸν Ποηικόν; ΖΕΥ. Πάντο μὲν
ἐν. ΕΡ. Οὐτόν, ὃ τὴν πήραν ἐξήρη-
μένος, ὃ ἐξώμας, ἐλθέ, καὶ περίθι· ἐν
κύκλῳ τὸ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ,
βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον, ἐλεύθε-
ρον· τίς ὠνήσεται; ΑΓ. Ο κήρυξ, πῶς
ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡ. Ἐγωσε.
ΑΓ. Εἴτα οὐ δέδίας, μὴ σοι δικάσῃται
ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃαί σε ἐς
Ἀρεῖον πάγον; ΕΡ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει
τῆς πράσεως. οἶεται γὰρ εἶναι παντάπα-
σιν ἐλεύθερος. ΑΓ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ
χρήσαιτο, ῥυπῶνί, καὶ ἔτω καπεδαιμόνως
διακεκρίμενῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ
ὕδροφόρον αὐτόν ἀποδεικνύειν. ΕΡ. Οὐ
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν αὐτόν ἐπιστή-

σης, πολὺ πισοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν.
 Αμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τῆνομα. ΑΓ.
 Ποδαπὸς δὲ ἐστὶ, τίνα τὴν ἀσκήσιν ἐπαλ-
 γέλλεται; ΕΡ. Αὐτὸν ἐρᾷ. κάλλιστον
 γὰρ ἔτῳ ποιεῖν. ΑΓ. Δέδια τὸ σκυθρω-
 πὸν αὐτῷ, καὶ κατῆφες, μὴ με ὑλακίη-
 ση προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε.
 Οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνε-
 στωκε τὰς ὀφρυς, καὶ ἀπεληληκὸν τι καὶ
 χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδιθι τι-
 θασσὸς γὰρ ἐστὶ.

ἦ. ΑΓ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, πο-
 दाπὸς εἶ; ΔΙΟ. Πανποδαπός. ΑΓ. Πῶς
 λέγεις; ΔΙ. Τῷ κόσμῳ πολίτην ὁρᾷς.
 ΑΓ. Ζηλοῖς δὲ τίνα; ΔΙ. Τὸν Ηρα-
 κλέα. ΑΓ. Τί θῦν ἔχει καὶ λεοντῆν
 ἀμυνέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐ-
 τῷ. ΔΙ. Τῆτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνι-
 ον. Στραφεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ

τάς ἡδονάς, οὐ κελευσὸς, ἀλλ' ἐκέσιος,
ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρέμενος. ΑΓ.

Εὖγε τῆς προαιρέσεως. Ἀλλὰ τί μά-
λιστα εἶδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέ-
χην ἔχῃς; ΔΙ. Ελεύθερωλῆς εἰμι τῶν
ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ
δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
φήτης εἶναι βέλομαι.

Σ. ΑΓ. Ἀγε, ὦ προφήτα, ἣν δὲ
πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπων διασκή-
σεις; ΔΙ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε,
καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορία
συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. Με-
τὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω,
χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ
ἂν ἔτυχε πιμπλάμενον. Τὰ δὲ χρήμα-
τα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν
θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. Γάρτε δ' ἀ-
μελήσεις, καὶ παιδων, καὶ πατρὶδος καὶ

πάντα σοι λῆρος ἔσαι. Καὶ τὴν πατρίαν
οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ
πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Ἡ πῆρα
δὲ σοι θέρμων ἔσαι μέση, καὶ ὀπισθο-
γράφων βιβλίων. Καὶ οὕτως ἔχων, εὐ-
δαιμονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῳ βα-
σιλέως. Ἦν μασιγοῖ δὲ τις, ἢ σρεβλοῖ,
τέτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἠγήσῃ. ΑΓ. Πῶς
τῷτο φῆς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μασιγούμενον;
Οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβου τὸ δερμα
περιβέβληται. ΔΙ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο
ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓ. Τὸ
ποῖον; ΔΙ. Ἡ Φρὴν σοι ἀλγήσει, ἢ
δὲ γλῶσσα ἔσαι ἀνάλγητος.

Ι. Α δὲ μάλιτα δεῖ προσεῖναι, ταῦ-
τά ἐσιν ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασυ-
νὴν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ
βασιλεῦσι καὶ ιδιώταις· οὕτω γὰρ ἀπο-
βλάψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται.

Βάρβαρος δὲ ἡ Φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς
 τὸ Φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ
 πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα
 τοιᾶντ' ἄνθρωπῳ πρέπον· καὶ ὅλως, θη-
 ριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. Αἰδῶς δέ,
 καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετρίότης ἀπέστω· καὶ
 τὸ ἐρυθρίαῖν ἀπόξυσον τῷ προσώπῳ παν-
 τελαῶς. Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα
 τῶν χωρίων· καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις καὶ
 μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλει, μὴ φί-
 λον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατ' ἀλυσίς γὰρ
 τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. Ἐν ὅψει δὲ
 πάντων, ἃ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσμεν ἂν τις,
 θάρρῳν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρεῖ
 τὰ γελοιότατα. Καὶ τέλος, ἣν σοὶ δοκῇ,
 πόλυτον δα ὦμόν, ἢ σηπίαν φαγών, ἀπό-
 θανε. Ταύτην σοὶ τὴν εὐδαιμονίαν προ-
 ξενῶμεν.

κα'. ΑΓ. Απαγε' μιαρὰ γὰρ, καὶ
 σὺν ἀνθρώπινᾳ λέγεις. ΔΙ. Ἀλλὰ ῥα-
 ψά γε, ὦ ἕτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετ-
 ελθεῖν. Οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ
 λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὐτῇ
 σοὶ πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. Καὶ ἰδιώτης
 γὰρ εἴ ἢς, ἥτοι σκυλοδέψης, ἢ ταριχο-
 πώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, εἰδέν
 σε κωλύσει θάυμασιον εἶναι, ἢν μόνον
 ἢ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ
 λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓ. Πρὸς
 ταῦτα μὲν οὐ δεομαί σε· ναύτης δ' εἴ
 ἴσως, ἢ κηρωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ
 ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὕτοσι
 τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν. ΕΡ. Ἐχε λα-
 βῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα ἐν-
 οχλῆντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαν-
 τας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύ-
 οντος κακῶς.

18. ΖΕΥ. Ἄλλον κῆλα, τὸν Κυρη-
 ραῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐσεφανα-
 μένον. ΕΡ. Ἀγε δὴ, πρόσσεχε πᾶς. Πό-
 λυτέλες τὸ χρῆμα, καὶ πλοσίων δει-
 μένον. Βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάρις-
 τος. Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται
 τὸν ἀβρόταλον; ΑΓ. Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε
 ἅπερ εἰδώς τυγχάνεις· ὠνήτομαι γὰρ σε
 ἢ ὠφέλιμος ᾗς. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτόν,
 ὦ, βέλτισε, μὴδ' ἀνάγκρινε· μεθύει γάρ
 ὥς· ἐκ' αὖ ἀποκρίναί τοι, τὴν γλῶτ-
 ταν, ὥς ὄρες, διολισθαίνων. ΑΓ. Καὶ
 τίς αὖ εὖ φρονεῖν, πρᾶιτο διεφθαρμένον
 ἔτι καὶ ἀκόλαστον ἀνδραποδόν; Ὅσων δὲ
 καὶ πόσα μύρων ὥς δὲ καὶ σφαλε-
 ρὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Ἀλλὰ καὶ
 σὺ, ὦ Ερμῆ, λέγε ὅποσα πρόσσεχε
 αὐτῷ, καὶ ἃ μέλιων τυγχάνει. ΕΡ. Τὸ
 μεν ὅλον, συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμ-

πικρὸν ἱκανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐτῇ-
 τρίδος, ἐπιτήδειος ἐρωῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσ-
 πότῃ· τὰλλα δὲ, περμμάτων ἐπισήμων,
 καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος· καὶ ὅλως, σο-
 φιστὴς ἡδυπαθείας. Ἐπαιδευθὴ μὲν ἔν
 Αθήνῃσιν· ἐδύλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν
 τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡδοκίμει παρ'
 αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσε-
 ως, ἀπαύλων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσ-
 θαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓ. Ωρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν
 πλεσίων τέτων καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ
 δὲ ἔκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

ΕΡ. Απραῖος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἕτος ἡμῖν
 μένειν. ΖΕΤ. Μετάστησον.

ΙΥ. Ἄλλον παράγαγε μᾶλλον δὲ τῷ
 δύο τέτῳ, τὸν γελῶντα, τὸν Αἰδερόθιν,
 καὶ τὸν κλαίοντα, τὸν ἐξ Εφέσε· ἅμα
 γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι βούλομαι. ΕΡ.

Μ

Κατέβηθον εἰς τὸ μέσον. Τὼ ἀρίστῳ βίῳ
 παλῶ· τὼ σοφώτατῳ πάντων ἀποκηρύτ-
 τωμαι. ΑΓ. Ω Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος.
 Ο μὲν αὖ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινὰ
 ἔθηκε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοσπαραπάν.
 Τί ταῦτ', ὦ ἔτος; τί γελαῖς; ΔΗΜ.
 Ερωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει
 τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς.
 ΑΓ. Πῶς λέγεις; κατ'αγελαῖς ἡμῶν ἀ-
 πάντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡ-
 μέτερα πρᾶγματα; ΔΗ. Ωδε ἔχει· σπου-
 δαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν εἶδέν· κενὰ δὲ τὰ
 πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη.
 ΑΓ. Οὔμενεν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀλη-
 θῶς, καὶ ἀπειρος. Ω τῆς ὑβρείως, σὺ
 παύσῃ γελῶν;
 Δ. Σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτιστε;
 πολὺ γὰρ οἶμαι· κάλλιον σοὶ προσλα-
 λεῖν. ΗΡΑ. Ηγέομαι γὰρ, ὦ ξένε,
 τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά, καὶ δα-
 κρυώδεα, καὶ εἶδέν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
 κήριον. Τῷ δὲ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ

ὀδύρομαι· καὶ τὰ μὲν παρόντα οὐ δοκέω
 μεγάλα, τὰ δ' ὑπέρω χρόνῳ ἐσόμενα
 πάντων ἀνθρώπων λέγω δὲ τὰς ἐκτωρεύσει-
 ας, καὶ τὴν τῷ ὅλῳ συμφορὴν. Τὰυτ'
 ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπροσθεν εἶδεν, ἀλλά-
 κως εἰς κυκεῶνα πάντα συνελέσθαι, καὶ
 εἶναι τὸ αὐτὸ τέλει, ἀτελείῃ· γινώσκεις, ἀγνοή-
 σις; μέγα, μικρὸν ἂν καὶ κάτω περιχο-
 ρεύσῃ, καὶ ἀμετέωρα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος
 παιδείῃ. ΑΓ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστίν;
 ΖΡ. Παις παίζειν, πεσσεύων, διαφερό-
 μενος. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡ.
 Θεοὶ θνητοί. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡ.
 Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓ. Δινίγματα λέ-
 γεις, ὡς ἔτος ἢ χεῖρας συνιθεῖς; ἀτε-
 χνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λαξίας, εἶδεν ἀπαστα-
 φεῖς. ΗΡ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμῶν.
 ΑΓ. Ταῖσ' οὐδὲ ἀνήσεται σε τις εὖ
 φρονῶν. ΗΡ. Εγὼ δὲ κέλομαι πάντων
 ἡθελῶν οἰμώζην, ταῖσιν ὠνεόμενοις, καὶ
 τοῖσιν οὐκ ὠνεόμενοις. ΑΓ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ
 κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ'

ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡ. Ἀπρω-
τοι καὶ ἔτσι μένουσιν. ΖΕΥ. Ἄλλον ἀπο-
κῆυτε.

ΙΕ. ΕΡ. Βέλει τὸν Αθηναῖον ἐκεῖνον,
τὸν σωμύλον; ΖΕΥ. Πάνυ μὲν οὖν.
ΕΡ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. Βίον ἀγαθὸν καὶ
συνεῖδον ἀποκηρύττομεν· τίς ὠνεῖται τὸν
ἐρώταλον; ΑΓ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα
εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰ-
μι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓ. Πῶς
ἔν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐ-
δεόμην τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩ.
Τίς δ' ἂν ἐπιηδειότερος ἐμῷ γένοιτο συν-
εῖναι καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων
ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγῶμαι καλήν.
Ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτόν ἱμάτιόν μοι
κατακέωνται, ἀκρόση αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
ὑπὸ ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓ. Ἀπίσα λέγεις,
τὸ παιδεραστήν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς
τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπὸ ἐξ-
ουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱμαλίῳ κατακείμενον.

15'. ΣΩ. Καὶ μὴν ὁμνῶ γέ σοι
τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, ἔτω ταῦτ'
ἔχειν. ΑΓ. Ηράκλεις, τῆς αἰτοπαίας τῶν
θεῶν. ΣΩ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ
σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὄρεῖς τὸν
Ἀνθεῖον ἐν Αἰγυπῷ ὅσος, καὶ τὸν ἐν
οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω
Κέρβερον; ΑΓ. Εὖ λέγεις· ἐγὼ δὲ
διημάρτανον.

16'. Αλλὰ τίνα ξοῖς τὸν τρώπον;
ΣΩ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τίνα πόλιν ἀ-
ναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένη, καὶ
νόμους νομίζω τῶς ἐμέ. ΑΓ. Ἐν ἔβ-
λόμην ἀκῶσαι τῶν δογμάτων. ΣΩ. Ἀκουε
δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς
εἶναι μόνον, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελο-
μένῳ τοῦ γάμου. ΑΓ. Τί τῆτο φῆς;
ἀνηρεῖσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩ.
Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ
τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓ. Τί δὲ
περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩ.

Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς αἰρίοις ἄθλον φιλήσται,
λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. ΑΓ.
Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας.

ΙΗ. Τῆς δὲ σοφίας τί σοι τὸ κεφάλαιον;
ΣΩ. Αἱ ἰδεαί, καὶ τὰ τῶν ὧν πα-
ραδείγματα. Ὅποτα γὰρ δὴ ὄρῃς, τὴν
γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θά-
λατταν, ἀπάντων τέτων εἰκόνες ἀφανεῖς
ἐξαΐσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓ. Πῶς δὲ ἐξαΐσιν;
ΣΩ. Οὐδαμῶς· εἰ γὰρ πῶς εἶεν, οὐκ ἂν
εἶεν. ΑΓ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ὥστε λέγεις
τὰ παραδείγματα. ΣΩ. Εἰκότως· τυφλὸς
γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. Εἰκὼ
δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ,
καὶ μὲ ἄλλον καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.
ΑΓ. Τοιάρῃν ὠνησίους εἶ, σοφὸς καὶ
ῥηυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω, τί καὶ πρά-
ξοις με ὑπὲρ αὐτῆς σύ; ΕΡ. Δὸς δύο
τάλαντα. ΑΓ. Ὀνησάμην ὅσῃ φῆς. Τάρῃν-
ριον μέντοι ἐς αὐθις κατὰβαλῶ. ΕΡ. Τί
οὖν σοι τῆνομα; ΑΓ. Δίων Συρακεί-
ας. ΕΡ. Ἀγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην.

ἰθ'. Τὸν Εὐπικουρείον σὲ ἤδη καλῶς
 τίς ὠνεῖται τῷτον; Εἰσι μὲν τῷ γελῶν-
 τος ἐκεῖνος μαθητῆς, καὶ τῷ μεθύοντος,
 ἕς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δὲ
 πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος
 τυγχάνει. Τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λι-
 χυρία φίλος. ΑΓ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡ.
 Δύο μναῖ. ΑΓ. Λάμβανε. Τὸ δεῖνα
 δὲ ἔπως ἴδω——τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμά-
 των; ΕΡ. Τὰ γλυκέα σίλειται, καὶ με-
 λετώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχυάδας. ΑΓ.
 Χαλεπὸν μὲν οὐδέν· ὠνήσομαι γὰρ αὐ-
 τῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

κ'. ΖΕΥ. Ἀλλὸν κάλει· τὸν ἐν χρῶ-
 κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθραπὸν, τὸν ἀ-
 πό τῆς σοᾶς. ΕΡ. Εὖ λέγεις· εἰκόνα-
 σι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περι-
 μένει τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνηηκότων.
 Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν
 τελειότατον. Τίς πάνηλα μόνος εἶδέναι θέλει;
 ΑΓ. Πῶς τοῦτο φῆς; ΕΡ. Ὅτι μόνος
 οὗτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος,

ἀνδρείος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλέσιος, νό-
μοθέτης, καὶ τὰλλα ὅποσα ἐσίν. ΑΓ.
Οὐκὲν, ὦ ἴγαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος,
καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων,
καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. Εοικεν.

καί. ΑΓ. Ελθέ, ὦ ἴγαθὲ, καὶ λέγε
πρὸς τὸν ἀνηλὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ
πρῶτον, εἰ ἔκ ἀχθῆ πιπρασκόμενος, καὶ
δῆλος ὢν. ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς· οὐ γὰρ
ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐσιν· ὅσα δὲ οὐκ ἐφ'
ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι σύμβεβηκεν. ΑΓ.
Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡ. Τί φῆς;
οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ
προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα;
ΑΓ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡ. Εἰκότως·
οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν,
οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Ο δὲ
ἐπιδαιῖος, ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν,
καὶ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα
καὶ παρασύμβημα, ὁποῖων καὶ ὁπόσων
ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓ. Πρὸς τῆς φιλοσο-
φίας, μὴ φθονήσης καὶν τῷτο εἰπεῖν, ὅτι

τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. Καὶ
 γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπαλήγην ὑπὸ τῷ
 ῥυθμῷ τῶν ὀνομάτων. ΧΡ. ΑΛΛ' εἰδὲς
 φθόνος ἦν γὰρ τις χολὸς ὢν, αὐτῷ
 ἐκείνῳ τῷ χολῷ ποδὶ προσπαίσας λίθῳ,
 τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε
 μὲν δή τ' εἰ σύμβαμα τὴν χολεΐαν, τὸ τραῦ-
 μα δὲ παρασύμβαμα προσέλαβεν.

κβ'. ΑΓ. Ω τῆς ἀλχινοΐας. Τί δ'
 ἄλλο μάλιστα φῆς εἶδέναι; ΧΡ. Τῶν
 λόγων πλέκθνας, ὥς συμποδίζω τοὺς
 προσομιλῶντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν
 ποιῶ, φεμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιθεῖς.
 Ονομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ αἰδιμος
 συλλογισμός. ΑΓ. Ηράκλεις, ἀμαχόν
 τίνα καὶ βίανον λέγεις. ΧΡ. Σκόπτει γὰρ
 ἔστι σοι παιδίαν; ΑΓ. Τί μὴν; ΧΡ.
 Τῆτο ἦν πως προκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
 παλαμοῦ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀπο-
 δώσκειν ὑποσχέται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς ταλῆθες
 ὅ, τι δέδοικαι περὶ τῆς ἀπαδόσεως τῆ

βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓ.
 Δυσἀποκρίθον ἐρωτᾶς· ἀπορωῶ γὰρ ὁπότερον
 εἰπὼν ἀπολάβοιμι. Ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς
 ἀποκρινόμενος, ἀνάστωσαί μοι τὸ παιδίον,
 μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ κατὰπιών. ΧΡ.
 Θάρρει· καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι
 θαυμασιώτερα. ΑΓ. Τὰ ποῖα; ΧΡ.
 Τὸν Θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τὴν Ηλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκα-
 λυμμένον. ΑΓ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκεκαλυμ-
 μένον, ἢ τίνα τὴν Ημέκτραν λέγεις; ΧΡ.
 Ηλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγα-
 μέμνονός, ἢ τὰ αὐτὰ οἷδ' ἐτε ἅμα, καὶ
 ἐκ οἷδ' παρὲς ὧτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ορέστ'·
 ἐτε ἀγνώτος, οἷδ' ἐμὲν Ορέστην, ὅτι ἀδελφὸς
 αὐτῆς· ὅτι δὲ ἕτος Ορέστης, ἀγνοεῖ. Τὸν
 δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν
 ἀκρόσῃ λόγον. Απόκριναι γὰρ μοι, τὸν
 παῖδρα οἶσθα τὸν σεαυτῷ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ.
 Τί οὖν, ἣν σοι παραστήσας τινα ἐγκεκαλυμ-
 μένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα; τί φήσεις;
 ΑΓ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡ. Ἀλλὰ μὴν

αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατήρ ὁ σός· ὥστε μὴ τῆ-
πον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν
ἀγνοῶν. ΑΓ. Οὐ μὲν γὰρ ἀλλ' ἀποκαλύψας
αὐτὸν, εἶσομαι τὴν ἀλήθειαν.

κγ'. Οὐ μὲν γὰρ αὖν τί σοὶ τῆς σοφίας
τὸ τέλος; ἢ τί πράξης πρὸς τὸ ἀκρότατον
τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡ. Περὶ τὰ πρῶ-
τα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι· λέγω δὲ
πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρό-
τερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προσωπῆσαι, λεωτο-
γράφοις βιβλοῖς παραθήσομαι τὴν οὐσίαν, καὶ
σχόλια συναγείρομαι, καὶ σολοικισμῶν ἐμω-
πλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Καὶ τὸ
κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἢ μὴ
τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλέβορου πώλης. ΑΓ. Γεν-
ναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ
δὲ Γνήφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ
τάδε ὁρῶ σοὶ προσόντα) τί φῶμεν; ἀνδρὸς
ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου
πρὸς ἀρετὴν; ΧΡ. Ναί· μόνῳ ἔν τῷ δαυεί-

ξιν πρέσβιοι ἐν τῷ σοφῷ. Ἐπει γὰρ ἴδον
αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δέ, καὶ λο-
γίζεσθαι τὴν τόκον, πλεονόν εἶναι δανεῖ τῷ
συλλογίζεσθαι, μόνον ἐν εἴη τῷ σπευδαῖον,
καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τῷτο καὶ οὐ μόνον γε
ἐπιπλεον, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τὴν τόκον ἀλλὰ
καὶ τούτων ἑτέρας τόκους λαμβάνειν. Ἡ γὰρ
ἄγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοι τι-
κός, οἱ δέ, δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων
ἀπογόνοι. Οὕτως δὲ ἄλλα καὶ τὴν συλλογισ-
μῶν, ὅπως φησὶν Εἰ τὸν πρῶτον τόκον λή-
φεται, καὶ τὸν δεύτερον ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν
πρῶτον λήψεται ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

κδ. ΑΓ. Οὐκὲν καὶ μισθῶν περί τὰ
αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σο-
φίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δηλον ὅτι μόνος ὁ
σπευδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται. Χρ.
Μανθάνεις· οὐ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω,
τῷ δὲ δίδόντος αὐτῷ χάριν. Ἐπει γὰρ ἐστὶν ὁ
μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκλικός, ἐμαυτὸν

μὲν ἀσπῶ εἶναι περιεκλικόν, τὸν δὲ μαθητὴν,
ἐκχύτην. ΑΓ. Καὶ μὴν τέναρτιον ἔφης, τὸν
νέον μὲν εἶναι περιεκλικόν, σέ δὲ τὸν μόνον
πλέσιον, ἐκχύτην. ΧΡ. Σκώπτεις, ὦ οὐ-
τος· ἀλλ' ὄρα μὴ σε αἰτωποζεύσω ἀναποδείκ-
τω συλλογισμῶ. ΑΓ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ
τῆ βέλους; ΧΡ. Απορία, καὶ σιωπῇ, καὶ
διασραφῆναι τὴν διάνοιαν.

κῆ. Ο δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω, τάχιστα σε
ἀποδείξω λίθον. ΑΓ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ
Περσεύς, ὦ βέλτισε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡ.
Ὡδέτωρ. Ο λίθος σῶμά ἐστι; ΑΓ. Ναί.
ΧΡ. Τί δέ, τὸ ζῶον οὐ σῶμα; ΑΓ. Ναί.
ΧΡ. Σὺ δὲ ζῶον; ΑΓ. Εοικα γέν. ΧΡ.
Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν. ΑΓ. Μηδαμῶς·
ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τῆ Διός, καὶ ἐξ ὑψι-
αρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡ. Οὐ χα-
λεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἰπὲ
γὰρ μοι, πᾶν σῶμα ζῶον; ΑΓ. Οὐ. ΧΡ.
Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓ. Οὐ. ΧΡ. Σὺ

ρεῖ σῶμα εἶ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Σῶμα δὲ
 ὦν, ζῶον εἶ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Οὐκ ἄρα
 λίθος εἶ, ζῶον γε ὦν. ΑΓ. Εὐγε ἐπαίη-
 σας, ὡς ἤδη με τὰ σκέλη, καθάπερ τῆς
 Νιόβης, ἀπαφύχειο, καὶ πάγια ἦν. Ἀλλὰ
 ὠνήσομαί γε σέ· πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ;
 ΕΡ. Μναῖς δώδεκα. ΑΓ. Λάμβανε. ΕΡ.
 Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓ. Μὰ Δί',
 ἄλλ' οὗτοι πάντες, ὅς ὄρας, ΕΡ. Πολλοί γε,
 καὶ τὲς ὥμης καρτεροί, καὶ τῷ θερίζοντος λόγῳ
 ἄξιοι.

χς'. ΖΕΥ. Μὴ διάτριβε; ἄλλον καλεῖ,
 ΕΡ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλὸν,
 τὸν πλούσιον. Ἀγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνε-
 τώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισάμενον. ΑΓ.
 Ποῖος δὲ τις ἐστί; ΕΡ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρ-
 μοδιος τῷ βίῳ, τὰ δὲ μέγιστον, διπλῆς. ΑΓ.
 Πῶς λέγεις; ΕΡ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκθοθεν φαι-
 νόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς
 ἐν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικόν,

τὸν δὲ ἐξωτερικὸν καμεῖν. ΑΓ. Τί δὲ γινώσκ
 καὶ μάλις; ΕΡ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν
 ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓ. Ἀν-
 δράπινα φρονεῖ. πόσου δὲ ἐστίν; ΕΡ. Εἰκόσι
 μύων. ΑΓ. Πολὺ λέγεις. ΕΡ. Οὐκ, ὦ
 μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον
 δοκεῖ ὥς οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος. Ἐπὶ
 δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ, πόσον μὲν
 ὁ κώναψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος
 ἡ θάλασσα ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καβαλάμπεται,
 καὶ ὁπόδιαι τις ἐστίν ἡ ψυχὴ τῶν ὁπρέων. ΑΓ.
 Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡ. Τί δὲ,
 εἰ ἀκρόσις ἄλλα πολλὰ τέτων ὁξυδερκέσσερα,
 γονῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν
 ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς
 ἀνθρώπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελασ-
 τικόν, ἐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλαιζόμενον;
 ΑΓ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μα-
 θήματα· ὥς ἄνῃμαι αὐτὸν εἰκασιν.

κς'. ΕΡ. Εἴη. Τίς λοιπὸς ἡμῶν κατα-
 λείπειται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος σὺ, ὁ Πυρ-
 ρίαιος, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττει κατὰ τάχος.
 Ἦδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ἀλό-
 γοις ἢ πράξεσι ἔσαι. Οὐμὺς δέ, τίς καὶ
 τῆτον ἀνέιπται; ΑΓ. Εγὼ δὲ ἀλλ' οὖν πρῶ-
 τον εἰπέ μοι σὺ, σί ἐπίστασαι; ΠΤΡ. Οὐ-
 δέν. ΑΓ. Πῶς τῆτ' ἔφησθα; ΠΤ. Οτι
 οὐδὲν ὅλως εἶναι δοκεῖ. ΑΓ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα
 ἐσμὲν τινές; ΠΤ. Οὐδὲ τῆτο οἶδα. ΑΓ.
 Οὐδ' ἄτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΤ. Πολὺ
 μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓ. Ὡ τῆς ἀπο-
 ρίας. Τί δαί σοι τὰ σάθμια ταυτὶ βούλε-
 ται; ΠΤ. Ζυγοςαῖω ἐν αὐτοῖς τὲς λόγους,
 καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν
 ἀκριβῶς ὁμοίου, τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε
 δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓ. Τῶν ἄλλων
 δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΠΤ. Τὰ πάνηα,
 πλὴν δραπέτην μετ' αἰδωμένω. ΑΓ. Τί δαί
 τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΠΤ. Οτι, ὦ γαθεῖ,
 σὺ κατὰλαμβάνω. ΑΓ. Εἰκότως βραδύς

γὰρ καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. Ἀλλὰ τί
 σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΠΤ. Ἡ ἀμα-
 θία, καὶ τὸ μῆτε ἀκῆεν, μῆτε ὀρᾶν. ΑΓ.
 Οὐκῆν καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς εἶναι λέ-
 γεις. ΠΤ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ
 ἀναίσθητος, καὶ ὅλως τὲ σκώληκος οὐδὲν δια-
 φέρων. ΑΓ. Ωνητέος εἴ δια ταῦτα. Πόσθ
 τοῦτον ἄξιον χρῆ φάναι; ΕΡ. Μυᾶς Αττι-
 κῆς. ΑΓ. Λάμβανε· τί φῆς, ὦ οὗτος, ἐ-
 πριάμην σε; ΠΤΡ. Ἀδηλον. ΑΓ. Μη-
 δαμῶς· ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον καλέσα-
 λον. ΠΤ. Επέχω περὶ τούτου, καὶ δια-
 σκέττομαι. ΑΓ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι,
 καθάπερ χρῆ ἐμὸν οἰκέτην. ΠΤ. Τίς οἶδεν,
 εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓ. Ο κῆρυξ, καὶ
 ἡ μυᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΠΤ. Πάρεσι γὰρ
 ὑμῖν τινες; ΑΓ. Ἀλλ' ἐγωγέ σε ἤδη ἐμ-
 βαλὼν ἐς τὸν μύλωνα, πείσω εἶναι δεσπότης
 κατὰ τὸν χεῖρω λόγον. ΠΤ. Επέχω περὶ
 τέττου. ΑΓ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπέφη-
 νάμην. ΕΡ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀνιτείνων, καὶ

ἀπολέθῃ τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον
παρακαλῶμεν· ἀποκηρύξεν γὰρ τῆς ιδιότητος,
καὶ βαναύστους, καὶ ἀγοραίους βίης μέλλομεν.

ΔΙΑΛΟΓ. ΙΑ'. ΙΙ.

Αλιεύς, ἡ Αναβιούντες.

Σοκράτης, Αναβιούντες, Εμπεδόκλης, Πλά-
των, Λουκίανος ἥτοι Παρρησιάδης, Φίλοσ-
φία, Αλήθεια, Χρίστωπος, Διογένης,
Αρετή, Συλλογισμός, Ίερεα, Ελεγκός,
Αριστοτέλης,

Σιωπῶν.

Α. ΒΑ'λλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς
ἀφθόνοις λίθοις· ὁπώραλλε τῶν
βῶλων· προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστέων· παῖε
τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ.
Καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε· καὶ σὺ, ὦ

Χρῆσιτάτῃ, καὶ σύ. Πάντες ἅμα ξυνασπί-
σωμεν ἐπ' αὐτὸν, “Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρή-
“γη, βάκλῃρα δὲ βάκλῃροις.” Κοινὸς γάρ
πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσῃ. Σὺ δέ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε,
χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· δίδωτω τὴν ἀξίαν,
βλάσφημος ὢν. Τί τῆτο; κεκμήκατε, ὦ
Επιχῆρες καὶ Αῤῥίστωτες; καὶ μὴν ἔκ ἐχρῆν.
“Ἐξέ σοφοί, μνήσασθε δὲ Θέριδος ὀργῆς.”

Β. Αῤῥιότελες, ἐπιστωπούδασον ἔτι θᾶσσον.
Καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον. Εἰλή-
φαμέν σε, ὦ μιᾶρέ· εἴση γῦν αὐτίκα, οὐς
τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. Τῷ τρόπῳ δέ
τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα
ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξ-
αφείσαι δυνάμενον· καθ' ἕνατοι ἐπιτάκις γῦν
δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ΑΝΑΒ. Εμὰί
μὲν ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μα-
στιγωθέντα γε πρῶτον. ΑΛ. Τὸς ὀφθαλ-
μὸς ἐκκεκόφθω. ΑΛ. Τὴν γλῶττιαν αὐτὴν
ἐπιστολὴν πρῶτον ἀποτέμῃσθω. ΣΩ. Σοί

δὲ τί, Εμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς
 κρητῆρας ἐμπροσθεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι μὴ λοι-
 δορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑ. Καὶ μὴν
 ἄριστον ἦν, κατὰ πᾶν τινα Πενθέα, ἢ Ορφέα,
 “ Λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρεσθαι μόρον,” ἵνα
 ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλ-
 λάττοιτο.

γ'. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς Ἰκεσίε
 Φείσασθέ με. ΣΩ. Ἀραρεν' ἐκ ἂν ἀφε-
 θεῖης ἔτι. Οῤῃς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρὸν ἂ
 λέγει, “ Ὡς οὐκ ἔσι λέεσσι καὶ ἀνδράσιν ὄρ-
 “ κια πισά;” ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμη-
 ρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἰκετεύσω· αἰδέσεσθε γὰρ
 ἴσως τὰ ἔωη, καὶ οὐ παρόψεσθε ραψωδῆσαν-
 τά με. “ Ζωῖρεϊτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια
 “ δέχθε ἄποικια, Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ
 δὴ φιλέεσι σοφοὶ πᾶν.” ΠΛ. Ἀλλ' ἐδὲ
 ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ· Ὀμηρικῆς ἀντιλα-
 γίας ἄκβε δὴ, “ Μὴ δὴ μοι φύξιν γε,
 “ κακηγόρε, βάλλεο θυμῷ, Χρυσὸν πᾶν λέ-
 “ ξας, ἔπει· ἵκεο χεῖρας ἐς ἡμᾶς.” ΛΟΥ.

Οἶμοι τῶν κακῶν· ὁ μὲν Ὀμηρος ἡμῖν ἄπα-
ρακτός, ἡ μεγίστη ἐλπίς. Ἐπὶ τὸν Εὐρι-
πίδην δὴ μοι κάλαφεν κλέον· τάχα γὰρ ἂν
ἐκεῖνος σώσειέ με. “ Μὴ κλεῖναι τὸν ἰκέτην·
“ οὐ γὰρ θέμις κλανεῖν.” ΠΛ. Τί δέ, οὐχὶ
καὶ κλεῖνα Εὐριπίδου ἐσὶν, “ Οὐ δαινὰ πάσχειν
“ δεινὰ τῶς εἰργασμένους;” ΛΟΤ. Νῦν ἔν
ἐκατὶ ῥημάτων κλείνετέ με; ΠΛ. Νὴ Δία·
Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος αὐτὸς, “ Αἰχλίνων σομά-
“ των, Ἀνόμω τ’ ἀφροσύνας, Τὸ τέλος δύ-
συχία.”

δ. ΛΟΤ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως
ἀποκηλινῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τῷ δια-
φυγεῖν με, φέρετε, τῷτο γὰρ εἴπατέ μοι, οἷτι-
νες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκετον πρὸς
ἡμῶν, ἀνήκεσα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ
συνελήφατέ με; ΠΛ. Ἀτίνα μὲν εἶδασαι
ἡμᾶς τὰ δεινὰ σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιζε, καὶ
τῶς καλῶς ἐκείνους σε λόγους, ἐν οἷς φιλοσο-
φίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς
ὑβρίζεις, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σο-

φες ἄνδρας, καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους· ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες, ἀπεληλύθαμεν ἐπὶ σε, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Λίδωνα, Χρύσιππος ἑτοσί, καὶ Εὐπίκρος, καὶ Πλάτων ἑγὼ, καὶ Αἰσχύλης ἐκείνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἄπαντες, ὅσους διέστυρες ἐν τοῖς λόγοις.

Ε. ΛΟΥ. Ἀνέπνευσά· οὐ γὰρ ἀποκλί-
νεῖτέ με, εἰ μάθετε ὅπως ἐγὼ περὶ ὑμᾶς
ἐγενόμην. Ως ἀπορρήψατε τοὺς λίθους· μάλ-
λον δὲ φυλάττετε· χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ
τῶν ἀξίων. ΠΛ. Ληρεῖς· σὲ δὴ χρὴ τή-
μερον ἀπολωλέναι· καὶ ἤδη γε “ Λαῖνον
“ ἔσσο χιλῶνα, κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔοργας.”

ΛΟΥ. Καὶ μὲν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἔχρην μόνον
ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκτιρόν τε ἱμῖν ὄντα,
καὶ εὖνεν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ φορ-
τικὸν εἶπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιηδευμάτων, εὖ
ἴσε ἀποκτείνοντες, ἦν ἐμὲ ἀποκτείνῃ, τοσαῦ-
τα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. Οἰστέ γὰρ μὴ
τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι,

καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς
 ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛ. Ω τῆς ἀναισχυλίας
 καὶ χάριν σοι τῆς κατηγορίας προσοφεί-
 λομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλε-
 γέσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καὶ αἰολογιῇ πρὸς
 ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τασαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν
 λόγων;

Σ. ΛΟΤ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε
 ὕβρικα; ὅς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θανμάζων
 διαφετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὲς ὑπερεπαίνων,
 καὶ τοῖς λόγοις, ἕς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν;
 αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
 παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτ-
 ταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις; οἱ δὲ ἐπαινῶσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκά-
 στου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτε, καὶ ὅ-
 πως ἀνελεξάμην· καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλῶ-
 σι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ
 τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξη-
 θήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς,
 εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ

ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμότασθαι, ὡς μὴ ἀπα-
 δειν θάτερον θάτερον. Εἰθ' ὅσις ἔν, ταῦτα
 εὔ πεπόνθως παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἴπωιν
 ἐπιχειρήσῃεν εὐεργότας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναί
 τις ἔδοξεν; ἐκλὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν,
 ἢ τὸν Εὐρύλον, εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μύ-
 σαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ
 τῷ Απόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντίᾳ τοξεύων, καὶ
 ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

ζ'. ΠΛ. Τῆτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ
 τῆς ῥήτορας εἴρηκαί σοι ἐναντιώτατον γῆν
 ἐσι τῷ πράγματι, καὶ χαλετωτέραν σε ἐπι-
 δείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχα-
 ρισίᾳ πρόσεσιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα,
 ὡς φῆς, λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα
 τῆτον ὑποθέμενος τὸν σκοτῶν, ἅπαντας ἡμᾶς
 ἀφορεύειν κακῶς. Τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπει-
 κήφωμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον
 ἀναπετάσαντες, ἐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ
 τὸ προκόλπιον ἐμωλησάμενον ἀπελθεῖν. Ως
 διὰ γε τῆτο μάλισα, δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ἦ. ΔΟΥ. Οἰστέ, πρὸς ὄργην ἀκίβη,
καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. Καίτοι οὐκ
αὖ ὤθησε ποτὲ, ὡς ὄργη Πλάτωνος, ἢ Χρυ-
σίππου, ἢ Αριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν
καθίκοιτο ἄν' ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ
πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. Πλὴν ἀλλὰ μὴ
ἄκρίβον γε, ὦ Θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης
ἀπορρίψιντέ με. Ὑμέτερον γοῦν καὶ τῆτο ἦν,
μὴ βία μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον παλιένεσθαι,
δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθας, διδόντας λό-
γους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. Ως δὲ δικα-
σὴν ἐλόμενοι, κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς, ἢ ἅμα
πάντες, ἢ ὅτινα ἂν χειροτόνησῃτε ὑπὲρ ἂν
πάντων· ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγ-
κλημάτα. Κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνου-
μαι, καὶ τῆτο περὶ ἐμοῦ γινώ τὸ δικαστήριον,
ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐ-
δὲν τολμήσετε. Ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχωῖν,
καθαρὸς ὑμῶν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι,
ἐφύσσει μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ εἰς τὰς

ἐξαπατήσαίᾱς ὑμᾱς, καὶ παροξύναιᾱς καθ' ἡμῶν, τὴν ὀργὴν τρέφετε.

Ζ. ΠΛ. Τῆτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἴω-
πον, ὡς παρακρυπόμενος τὰς δικαστὰς, ἀτέλ-
θοις. Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικὸν
τινα εἶναι, καὶ πανῆρον ἐν τοῖς λόγοις. Τί-
να δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα
μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα,
πέσεις ὑπὲρ σὲ ψηφίσασθαι; ΛΟΥ. Θάρ-
ρεῖτε τῆτου γε ἔνεκα· οὐδὲνα τοιοῦτον διαιτη-
τὴν ὑποσῶπον ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γε-
νέσθαι, καὶ ὅσις ἀποδώσειαί μοι τὴν ψῆφον.
Ορατέ γὰρ, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν
ποιῆμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛ. Καὶ τίς ἂν
κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥ.
Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε. Οὐδὲν
ἔδ᾽ τῆτο δέδια· τοσῦτον ὑπερφέρω τοῖς δι-
καίοις, καὶ ἐκ περιστίας ἀπολογήσασθαι
ὅπως λαμβάνω.

Ι. ΠΛ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ
Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἄλογα προ-

καλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικασήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκώσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται; Τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχῃ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τι-
νῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τι-
θεμένων. Παρέχομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κα-
κηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μη-
δὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα,
δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. Ἡ τί ἂν
εἴπομεν Ἀνύτου καὶ Μελίττις πέρι, τῶν ἐμοῦ
κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ
οὗτος τεθνήξει, μὴδὲ τοπαράπων ὕδατος
μελαλαβῶν; ΠΛ. Ἀρίστα παραινεῖς, ὦ Σώ-
κρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν· ἢ
δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐ-
κείνη διαγνῶ.

ΙΑ. ΛΟΤ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι· ἀμείνω
ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. Τοὺς μὲν τοι λί-
θους φυλάττετε, ὡς ἔφην· δεήσει γὰρ αὐτῶν
μικρὸν ὕπερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Πῶ δὲ τὴν

Φιλοσοφίαν εὔροι τις ἄν; αὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. Καίτοι πάνυ πολὺν ἐπὶ λανήθην χρόνον, ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ζυγιστοίμην αὐτῇ. Εἴτα ἐντυγχάνων ἄν τιςι τριβῶνιαι περιβεβλημένοις, καὶ πώγαντας βαθεῖς καθεμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκου φασκεσθαι, αἰόμενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνθρώπων. Οἱ δὲ παλὺ μάλλον ἐμὲ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοιντό μοι, ὡς μὲ ἐπέχουλο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλαν θύραν αὐτῆς ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. Οὐδέπω γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

ιβ'. Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξιναγῆσαιός τις, ἤκου ἄν ἐπὶ τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γὰρ εὑρηκέναι τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, ἀπαύτων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματ' αὐτῶν εὐσταλῶν, καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσειν. Μείλ' ἐτέρων οὖν συμπαράδυσθεις, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν. Εἴτα ἑώρων γύναιόν τι σὺν ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν· ἀλλὰ

κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφελον δοκῶν
τῆς κόρης ἀκαλλώπιστον ἑῷσα, οὐδὲ τῆ ἱμα-
τίς τὴν αἰνέσολὴν ἀνεπιηδεύτως περιστέλλουσα.

Πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς, καὶ πρὸς
εὐτρέφειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκῶντι προαχρω-
μένη. Ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ
φύκος, καὶ τὰ ῥύμματα πάνυ ἑταιρικά. Καὶ
ἐπαίνουμένη ὑπὸ τῶν ἐρασῶν ἐς τὸ κάλλος,
ἔχαιρε· καὶ εἰ δοῖη τις, προχείρως ἔδεχτο
καὶ τῆς πλεσιωφέρους ἂν παρακινησάμενη
πλησίον, τῆς πένης τῶν ἐρασῶν ὅλῃ προσ-
έβλεπε. Πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐ-
τῆς κατὰ τὸ ἀκύνιον, ἰώρων περιδέραια χρυ-
σᾶ, τῶν ἐλχέων παχύτερα. Ταῦτα ἰδὼν,
ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέτρεφον, αἰκείρας δηλα-
δὴ τῆς κακοδαίμονος ἐκείνης, ἐλκομένης πρὸς
αὐτῆς, οὐ τῆς ῥιπῆς, ἀλλὰ τῆς πάγωνος, καὶ
κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδὼλεω αὐτῇ τῆς Ηῤῥας ζυγόν-
τας.

ἢ. ΠΛ. Τέτο μὲν ὁρθῶς ἔλεξας· οὐ
γὰρ πρόδηλος, ἀλλὰ πᾶσι γνῶριμος ἡ θύρα.

Πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν αἰ-
κίαν· ἐνλαῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομένου-
μεν αὐτήν. Ἡ δὲ ἤδη πρὸς ἀφίξεται, ἔωανιᾶ-
σα ἐξ Ακαδημίας, ὡς περιπαλήσῃ καὶ ἐν
τῇ Ποικίλῃ· τοῦτο γὰρ ὁσμέραι ἔθος ποιεῖν
αὐτῇ. Μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσειν. Ὁρᾷς τὴν
κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηγῆ
τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζε-
σαν; ΛΟΥ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε
σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν.
Καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς φιλοσοφία
καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛ. Εὖ λέγεις· ἀλλὰ
ἀηλώσει ἥ τις ἐστὶ, φθελγξαμένη μόνον.

ΙΔ'. ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ
Χρύσιππος ἄνω, καὶ Αριστοτέλης, καὶ οἱ λοι-
ποὶ ἄπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν
μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; Ἄρά τις
ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γυν
εοίκατε. Καὶ τίνα τῶτον ξυλλαβόντες ἀγέτε;
ἢ περὶ λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερό-
συλός ἐστι; ΠΛ. Νή Δία, ὦ Φιλοσοφία,

πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν
 ἱερωιάτην σὲ κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ
 ἡμᾶς ἀπαντίας, ὅποσοι τι παρὰ σὲ μαθόντες,
 τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν. ΦΙ. Εἴτα
 ἡθανακτήσατε λοιδορησάμενός τινος, καὶ ταῦτα,
 εἰδότες ἐμεῖ, οἷα πρὸς τῆς Κωμαδίας ἀκέσσει
 ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλην τε αὐτὴν ἡγῆμαί,
 καὶ ὥς ἐδικασάμην, ἔτε ἡτιάσάμην προσελ-
 θῆσα, ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα καὶ τὰ
 ξυνήθη τῇ ἐορῇ; Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι
 ὑπὸ σκώμματος χειρόν γένοιτο, ἀλλὰ τέταν-
 τιον, ὅπερ ἂν ᾗ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον
 αποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀ-
 ποσέλβει, καὶ φανερώτερον γίνεσθαι. Ὑμεῖς δέ,
 ἐκ οἷδα ὅπως, ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γε-
 γόνατε. Τί δ' οὖν αὐτὸν ἄλχετε; ΠΛ. Μίαν
 ἡμέραν ταύτην παραίτησάμενοι, ἤκομεν ἐπὶ
 αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν θέδρακε·
 Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελον, οἷα ἔλεγεν ἐτακὼν
 εἰς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

Ε. ΦΙ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδ' ἀπολογησά-
 μενοι ἀποκλινεῖτε; ἄλλος γὰρ ἐσμ' εἰπὲν
 τί θέλω. ΠΑ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ
 πᾶν ἀναβάλλομεθα, καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ,
 τῷτο ποιῆσαι τέλος τῆς δίκης. ΦΙ. Τί
 φῆς σύ; ΛΟΤ. Τῆτα αὐτὰ, ᾧ δέσποσα
 Φιλοσοφία, ἥτις καὶ μόνη τὰληθές ἐξευρεῖν
 δύναται. Μόλις γὰρ εὐρόμην, πάλλα ἱκετεύσας
 τὰ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΑ. Νῦν,
 ὦ κατέφατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶτον
 δὲ τὸ ἀτιμότερον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν
 τῷ αὐτῷ ἐπακροῦντων θεάτρῳ κατὰ μέρη δὴ
 ἑκαδῶν ἑκάστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙ.
 Ορᾶτε μὴ σὺ Φιλοσοφίαν ἕτος γε, ἀλλὰ
 γόητας ἄνδρας, ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ἀνόματι παλ-
 λὰ καὶ μίαν πρᾶτταντας, ἠγόρευε κακῶς.
 ΛΟΤ. Εἴση ἀντίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογε-
 μένου ἀκῆαι. Μόνον ἀπώμεν ἐπ' Ἀρεῖαν
 πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν Αἰχρότατον αὐτήν,
 ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖ πάῃτα τὰ
 ἐν τῇ πόλει.

15'. ΦΙ. Τρεῖς δέ, ὦ φίλοι, ἐν τῇ
 Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἤξιω γάρ ὑμῖν,
 ἐκδικάσασθαι τὴν δίκην. ΛΟΤ. Τίνες δὲ εἰσὶν,
 ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμια καὶ αὐταὶ
 δοκοῦσιν. ΦΙ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη,
 Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ'
 αὐτῇ· ἡ προηγμένη δέ, Παιδεία· ἡ ἀμυ-
 δρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀ-
 λήθεια ἔστιν. ΛΟΤ. Οὐχ ὁρῶ ἡλῖνα καὶ
 λέγεις. ΦΙ. Τὴν ἀκαλλώπτισον ἐκείνην οὐχ
 ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγσαν αἶψα,
 καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΤ. Ορῶ νῦν μέλις.
 Ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, αἷς πλήρες
 γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλή-
 θειαν δέ γε καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι
 πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙ. Νὴ Δία,
 ἀκολυβήσατε καὶ ὑμεῖς. Οὐ βαρὺ γὰρ
 μιαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα περὶ τῶν
 ἡμετέρων ἐσομένην.

15. ΑΛΗΘ. Απῆγε ὑμεῖς· ἐγὼ γὰρ
 οὐδὲν δεομαι ἀκέειν ἢ πάλαι οἶδα ὅποιά
 ἔστιν. ΦΙΛ. ΑΛΛ' ἡμῖν, ὦ Αλήθεια, ἐν δέσῳτι
 ξυυδικάζοις ἄν, ὡς καὶ καλαμηνίοις ἔκαστα.
 ΑΛΗ. Οὐκ ἐν ἐπάγωμαι καὶ τῷ θεραιῶν
 νιδίῳ τέτω, εὐνοϊκωλάτω μοι ὄντε. ΦΙ. Καὶ
 μάλα, ὅποσας ἂν ἐθέλῃς. ΑΛΗ. Εὔπει-
 θον, ὦ Ελευθερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν,
 ὡς τὸν δαίμονα τέτον ἀνθρωπίνον, ἐραστὴν
 ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ
 τροφᾷσι δικάει, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ',
 Ελεῖχε, αὐτῷ περίμενον. ΛΟΥ. Μηδαμῶς,
 ὦ δέσποινά· ἡκετω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις
 ἄλλος. Οὐ γὰρ τοῖς τυχεῖσι θηρίοις προσ-
 πολεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώ-
 ποις, καὶ δυσελέγκτοις, αἰετίνας ἀποφυγὰς
 εὕρισκομένοις· ὥς ἀναγκάσιος ὁ Ελεῖχ. ΦΙ.
 Αναγκαιότατος μὲν οὖν. Λαμνον δέ,
 εἰ καὶ τὴν Απώδειξιν παραλάβοις. ΑΛ. Ε-
 πεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαιοὶ δοκεῖτε
 πρὸς τὴν δίκην.

ἡ. ΑΝΑΒ. Οὐκ; προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὡς Φιλοσοφία, τὴν Αλήθειαν. ΦΙ. Εἴτα δεδίαλε, ὡς Πλάτων, καὶ Χρύσιππος, καὶ Αριστοτέλης, μή τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτῆς, Αλήθεια ἔσα; ΠΛ. Οὐ τῆτο· ἀλλὰ θειῶς πανῆργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥς παραπείσει αὐτήν. ΦΙ. Θαρρεῖτε· ἔδεν ἔμῃ γένηται ἀδίκον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. Απίωμεν οὖν.

ἡ. ΑΛΛ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τῆνομα; ΛΟΥ. Εμοὶ Παρρησιᾶδης, Αληθίωνος, τῷ Ελεγχικλέους. ΦΙ. Παῖς δέ; ΛΟΥ. Σύρος, ὡς Φιλοσοφία, τῶν Εὐαγγελιστῶν. ΑΛΛὰ τί τῆτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἥτιον ἐμοῦ βαρβάρως τὸ γένος· ὁ τρόπος δέ, καὶ ἡ παιδεία, οὐ κατὰ Σολέας, ὡς Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταϊριίτας. Καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἑλαττόν, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνεται οὖσα. ΦΙ. Εὖ λέγεις· ἄλλως γὰρ τοῦτο ἡρῶμην.

κ'. Η τέχνη δὲ σοι τίς; ἄξιον γὰρ
 ἐπίσασθαι τὸτό γε. ΛΟΤ. Μισαλαζών εἰμι,
 καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυ-
 φος· παῖ μισῶ πᾶν τὸ τοιςτιῶδες εἶδος τῶν
 μιαιῶν ἀνθρώπων· πάντες δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὥς
 οὔθ' αὖ. ΦΙ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει
 τὴν τέχνην. ΛΟΤ. Εὖ λέγεις· ἄρα γὰρ
 ὁπποῖοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι'
 αὐτήν. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐ-
 τῇ πᾶν ἀκριβῶς αἶδα· λέγω δὲ τὴν ἀπὸ
 τῆς φιλοῦ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν· φιλαλήθης
 γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλοπαλαϊκός, καὶ
 ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενή. Πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι
 πάντες ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης· οἱ δὲ ὑπὸ
 τῇ ἐναντίᾳ ταῖτόμενοι, καὶ τῷ μῖτον οἰκειότεροι,
 πεινῶντες-μύριοι. Κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν
 ὑπὸ ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν δὲ πᾶν ἡκρι-
 βαιέναι. ΦΙ. Καὶ μὲν οὐκ ἔχρη· τῇ
 γὰρ αὐτῇ καὶ τὰδε, φασί, καὶ τὰδε. Ως
 μὴ διαίρει τὴν τέχνη· μία γὰρ ἐστὶν, οὗ αἶ-

και δοκῆσαι. ΑΟΥ. Αμείνων σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. Τὸ μέντοι ἔμὸν ταιού-
τον ἔστιν, οἷον τῆς μὲν πανηρέως μισεῖν, ἔπει-
νεῖν δὲ τῆς χρηστῆς, καὶ φιλεῖν.

κἀ. ΦΙ. Ἀγε δὴ, (πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχορῆν) ἐηαυθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολι-
δος δικαίωμεν. Ἡ ἔρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βαῖθρα· ἡμεῖς δὲ ἐν τούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΑΟΥ. ὦ Πολιάς, ἔλθέ μοι κα-
τὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνηθεῖσα ὅσους ἐπισκοπῶντων δομέραι ἀκούεις αὐτῶν·
καὶ ἃ πράττουσιν δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ἐπίσκο-
πος ἦσας· νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτῆς. Εμὲ
δ' ἦν παρὰ κειμένον ἴδης, καὶ πλείους ὥστε
αἱ μέλαιναί, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

κβ'. ΦΙ. Εἶπεν· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ διὰ
καθήμεθα, ἑτοιμοὶ ἀπεκρίναι τῶν λόγων· ὑμεῖς
δὲ προελόμενοι τινα ἐξ ἀπάντων, ὅστις ἄριστος
κατηγορησάμενος ἂν δοκῇ, συνείρετε τὴν κατηγόριαν,
καὶ διελέγχετε· οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας ἄμα

λέγειν. Σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ
 μετὰ τῆς ANA. Τίς ἔν' ὁ ἐπιηδειώτατος ἐξ
 ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΤ. Σὲ,
 ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστῇ, καὶ ἡ
 καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμέ-
 νον, καὶ πειθοῦς μετὼν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὰ
 ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀπα-
 δείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσσειν. Ως-
 τε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων
 εἰπὲ τὰ εἰκότα. Νῦν ἀναμνήσθητι πάντων
 ἐκείνων, καὶ συμφῶρε εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι
 πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Προδικον, ἢ Ἰωπί-
 κην εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. Εὐτίπαττε
 ἐν καὶ ταῖς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ
 συνεχῇ ἐρώτα. Καὶ σοι δοκῇ, καὶ κινῷ πῃ
 παράδυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς, πλητὸν ἄρμα
 ἐλαύνων, ἀγαμακλήσειεν αὖν, εἰ μὴ αὐτός ὑπό-
 χη τὴν δίκην.

κγ'. ΠΛ. Μηδαμῶς. Ἀλλὰ τίνα τῶν
 ἀφοδρῶν προχειρισώμεθα, Διογένη τῆτον,

ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτηα, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρῦσι-
σιπῳτε. Οὐ γὰρ δὴ καλλεῖς ἐν τῷ παρόντι, καὶ
δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινοῦ
ἐλεγκτικῆς καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ
δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐ-
τῷ κατηγορήσω· καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν
οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ,
ὑπὲρ ἀπάντας ὕβρισται, δὴ ὁβολῶν πρῶτον
ἀποπεκληρυγμένος. ΠΛ. Ο Διογένης, ὦ φι-
λοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἀπάντων.
Μέμνησο δέ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
προσβέβειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν.
Εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα
ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ'
ὅσις ἐστίν ὁ ἀληθέστερος νῦν λέγε· ὅπως δέ,
ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρι-
σμένης, καὶ κακῶς ἀκουέσης ἐν τοῖς Παρρησιάδε
λόγοις· καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς
διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τῷτο
ὑπερμάχει. Ορα, σὲ μόνον προετησάμεθα, καὶ

ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν κῦν κινδυνεύεται, ἢ σέμ-
νάτα δάξαι, ἢ τοιαῦτα πίστευθῆναι, οἷα ἕτος
ἀπέφηνε.

κδ. ΔΙ. Θαρρέετε, οὐδὲν ἐλλείψομεν,
ὕπερ ἀπάντων ἐρῶ. Καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ
πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα, (φύσει γὰρ
ἡμερὸς καὶ πρῶτός ἐστιν) ἀφείναι διαβεβλήσκει
αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐρᾷ ἐνδεήσκει· δείξω γὰρ
αὐτῷ, ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορέμεν. ΦΙ. Τῆ-
το μὲν μηδαμῶς· ἀλλὰ τῷ λόγῳ μάλλον,
(ἀριστον γὰρ) ἥπερ τῷ ξύλῳ. Μὴ μέλλε δ'
οὖν· ἥδη γὰρ ἐκτέχεται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ
τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥ. Οἱ λοιποὶ
καθίστασθαι, ὡς Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖ-
τωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖται
μόνος. ΦΙ. Οὐ δέδιας ἔν, μή σε καλαφῆ-
φίσανται; ΛΟΥ. Οὐδαμῶς· πλείοσι γέν
πραγῆσαι βούλομαι. ΦΙ. Γενναῖά σε ταῦτα.
Καθίστατε δ' οὖν· σύ δ', ὡς Διογενες, λέγε.

κέ. ΔΙ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενό-
μεθα περὶ τὸν βίον, ὡς Φιλοσοφία, πάνυ ἀκρι-
βῶς οἶσθα, καὶ εἶδέν δεῖ λόγων. Ἰνα γὰρ τὸ
κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τῦτον,
καὶ Πλάτωνα, καὶ Αἰρισόβελον, καὶ Χρυσώ-
των, καὶ τὰς ἄλλας, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν
βίον καλὰ ἐσεκομίσαντο; Α δὲ τοιούτους ὄντας
ἡμᾶς ὁ τρισκατάρτος οὗτος Παρρησιάδης
ἔβρικεν, ἥδη ἐρῶ. Ρήτωρ γὰρ τις ὡς Φασιν,
ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκεί-
νοις εὐδοκίμῆσεις, ὁπόσον ἡ δεινότητος ἡ ἀκμῆς
ἐπεπώριστο ἐν τοῖς λόγοις, τῆτό πᾶν ἐφ' ἡμᾶς
συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κα-
κῶς, γόητας καὶ ἀπαλειῶνας ἀποκαλῶν, τὰ
πλήθη δὲ ἀναπείθων καλαγελαῖν ἡμῶν, καὶ
καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. Μᾶλλον δὲ
καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἥδη πεποιήκεν
αὐτὸς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φλη-
νάφως καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ
σπουδαϊότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευ-

ασμῷ διεξιῶν, ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ
ἐπαίνεσθαι πρὸς τῶν θεῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρί-
ζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεῶς,
χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι καὶ λοιδορουμένοις,
καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα
διασύρῃται. ὥσπερ ἀμέλεια καὶ πάλας ἔχαιρον
Αριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τῆτον
ἰ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ
κωμῶδουσιν ἄλλοκότως τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμω-
δίας. Καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλ-
μων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διοπυσίοις ἐφειμένον αὐ-
τὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα μέρος τι ἐδόκει τῆς
ἐορτῆς. καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει φιλόγελός
τις ὢν.

κς'. Ο δὲ τοὺς ἀρίστους ζυγκαλῶν, ἐκ πολ-
λῆ φρονίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ
βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας,
μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα,
Πυθαγόραν, Αριστοτέλην τῆτον, Χρυσίππῳ ἐκεῖ-
νον, ἐμὲ καὶ ὅλως ἅπαντας, ἕτε ἐορτῆς ἐφειδοῦς,
ἕτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. Εἶχε γὰρ ἄν

τανα συγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμνησ-
 νης, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρασε. Καὶ τὸ
 πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτά ποιοῦν, καὶ ὑπὸ
 τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεσθαι· καὶ
 ὑπελθὼν τὸν Διάλογον, ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα,
 τέτῳ ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριῇ χρηταὶ καθ'
 ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένετωπον ἀναπαύσας, ἑταῖρον
 ἡμῶν ἄνδρα, ξυγκομιθεῖν αὐτῷ τὰ πολλά·
 ὅς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
 προδὲς τὸ κοινόν.

κζ'. Αὐθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν
 ὑποσχεῖν τὴν δίκην. Ἡ τί γὰρ ἂν εἴπωιν ἔχει,
 τὰ σεμνότατα διασῶρων ἐπὶ τοσούτων μαθητῶν;
 Χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιαῦτον, εἰ
 θεᾶσαιπλο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλός τις
 ἔτι κατὰφροσίνῃ Φιλοσοφίας. Ἐπεὶ τόγε τὴν
 ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ
 μετρίότητος, ἀλλ' ἀναιδρείας καὶ εὐηθείας εἰκό-
 τως ἂν νομίζοιτο. Τὰ μὲν γὰρ τελευτήαι, τίνι
 φορητά; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραλαβὼν
 ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστή-

σας, ἀπημπώλησεν, ὡς φασί, τοὺς μὲν ἐπὶ
πολλῶν, ἐπίους δὲ, μνάς Αττικῆς· ἐμὲ δ' ὁ
πονηρότατος ἔτος, δὺ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ'
ἐγέλων, Ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθομεν
ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιῶμεν τιμωρήσασθαι ἡ-
μῖν, τὰ αἰσχισα ὑβρισμένοις.

κῆ. ΑΝΑ. Εὐγε, ὦ Διόγετες, ὑπὲρ ἀπάν-
των καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἀπάντα εἰρηκας.
ΦΙ. Παύσασθε ἐπαινεῖτες· ἔχει τῷ ἀπολο-
γούμενῳ. Σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἤδη ἐν
τῷ μέρει· σοὶ γάρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. Μὴ μέλ-
λε ἔν.

κθ'. ΠΑΡ. Οὐ πάντα με, ὦ Φιλοσοφία,
κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν
χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, παρέλιπεν.
Ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ
εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκῶς
ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἰ τίνα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς,
νῦν προσθήσασθαι μοι δοκῶ. Οὕτω γάρ ἂν μά-
θοις ἕσπινας ἀπεκήρυτον, καὶ κακῶς ἠγόρευον,

ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. Καὶ μοι
μόνον τὸτο παραφυλάττει, εἰ ἀληθῆ περὶ πάν-
των ἔρω. Εἰ δὲ τί βλάσφημον ἢ τραχὺ φαί-
νοιο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχαί με, ἀλ-
λὰ ἐκείνους ἀν οἶμαι δικαιοτέρον αἰτιάσθαι, τὰ
τοιαῦτα ποιῆσθαι.

λ'. Εγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπό-
σα τοῖς ῥητορεύσιν τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προ-
σεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα,
καὶ βοήν, καὶ ὠθισμὸς, καὶ μυρία ἄλλα, ταῦ-
τα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον· ἐστὶ δὲ
τὰ σὰ, ὧ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἥξιεν
ἔτι μοι λοιπὸν τῷ βίῃ, καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ
κλύδωνος ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος καλὰ βιῶναι. Καί περ δὲ
μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ
ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τέσδε ἀπανθας ἐθαύμαζον,
ἀρίστε βίε νομοθέτας ὄντας, καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν
ἐπισηγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κ' ἄλλισα καὶ
ξυμφορώτατα παραινῆσας, εἴ τις μὴ παραβαί-
νοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι, ἀλλ' ἀτενὲς ἀπο-

βλέπων ἐς τὰς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τέτρες ρυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὥστερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ὀλίγοι ποιοῦσιν.

λά. Ορῶν δὲ πολλὰς ἐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῶν πράγματας, τὰ μὲν πρόχρηρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅσῃσιν παντὶ μιμεῖσθαι ῥάδιον, εὖ μάλα εἰκοτάς ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν· ἐπὶ δὲ τῶν βίῃ καὶ τῶν πραγμάτων, ἀντιφθεγγομένης τῷ σχήματι, καὶ τῶν ἀνὴρ ὑμῖν ἐπιτηδεύουσης, καὶ διαφθείρουσης τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιοῦν ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίᾳς, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοισι αὐτὸν, μῆτε βαδίζων, μῆτε φθειγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπλούμενος ὑπὸ τηλικούτου προσωπείου· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ελένη ποτὲ, ἢ Πο-

λυξίην ἀνάσχοιτο, πέρα τοῦ μερίδ' αὐταῖς προσεικότα· ἔχ' ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος· ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιστα ἂν ἐπιτρέψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιῆτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, αὐτως ἀτίμως κατὰ τεθλησμένους πρὸς αὐτῷ.

Λβ'. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοιτας ὑπ' ἐκείνων ὀρών, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ τίθηται ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδέωξε παίων τοῖς ξύλοις. Ὁ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ὦ φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τῷτο ἦν. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα τέτων ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἀσχημον, ἢ ἀσηλγές τι ἐπιτηδεύουσα, ἐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡττιάτο, καὶ τὸν Χρυσίππῳ εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν,

ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνός
ἐποίητο, καὶ οὐ τὴν λόγους ἐποίητο. Καὶ
ἀπὸ τῆ κακῶς βιῆτος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν
εἰκαζον τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων· (οὐ γὰρ
παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις ἐγίνετο, ἀλλ'
ὑμεῖς μὲν ἐκ πόδων·) ἐκείνον δὲ εὐρων σαφῶς
ἄπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε
ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν
ὁμοίαν διαβολὴν συγκαλεσπᾶσθε.

λγ'. Ταῦτα ἐκ ἡνεγκα ὄρων ἐγώ, ἀλλ'
ἡλεγχον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. Ὑ-
μεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τέτοις δέον, εἰς δικαστήριον
ἄγετε. Οὐκ ἔν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων
ιδῶν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεῶν τά ἀπορρή-
τα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακλήσω, καὶ δι-
λέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβῆντα ἡγήσεσθε εἶναι·
ἀλλ' οὐ δίκαιον· ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μα-
στιγῇν εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτὴς Ἀθηναῖν, ἢ
Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ κα-
κῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν·

καὶ οὐδὲν πρὸς ὀργίζοντα αὐτοῖς ἐκείνοι ὅτι τὸν
 πεικρήμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆ-
 μα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψεν παῖαν τοῖς μασιγο-
 φόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοῖντο, ἂν, οἷμαι μασιγο-
 μένων. Οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξι-
 ῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πλάισμα· τὸν
 Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπι-
 δεῖξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπορρόπαιον ὥς, καὶ
 αἰσχρόν·

λδ'. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώ-
 τητόν ἐστιν, ὅτι τέτρες μὲν λόγους ὑμῶν πάν-
 τας ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ
 τέτρω μόνῳ ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς καὶ μελε-
 τῶντες, ὥς τὰναντία ἐπιηδύοιεν, οὕτω βίβουσι.
 Πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων κα-
 ταφραεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσ-
 θαι ἀγαθόν, καὶ ἀρρήτητον εἶναι, καὶ τῶν λαμ-
 πρῶν τέτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐκ ἰσοτιμίας αὐτοῖς

διαλέγεσθαι. καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ
 θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. Οἱ δὲ καὶ αὐτὰ
 ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεσί-
 ους τεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆναι,
 ὀφειλότεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ
 τῶν λαγωῶν, κολακευικώτεροι δὲ τῶν πιθή-
 κων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι
 δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυ-
 ὄνων. Τοιγαρὺν γέλῳα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζό-
 μενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλεσίων
 θύρας ἀλλήλους παρωθόμενοι, καὶ δεῖπνα πο-
 λυάνθρωπα δαπνῶντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις
 ἐπαινήεις φορηκῶς, καὶ πέρα τῆς καλῶς ἔχον-
 τος ἐμφορέμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαίνόμενοι,
 καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπρωδῇ φι-
 λοσοφῶντες, καὶ τὸν ἀκράτον οὐ φέρουσιν. Οἱ
 ἰδιῶται δὲ, ὅπως συμπαίνοσι γελῶσι δηλαδὴ,
 καὶ κατατρίβουσιν φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα κα-
 θάρματα ἐκτρέφει.

λέ. Τό δὲ πάντων αἴσχιον, ὅτε μηδενὸς δεισ-
 θαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλοῦ-

τιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὑπερὸν αὐτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὁμοίον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων, καὶ διάδημα, καὶ τὰλλα, ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαίτῳ, τῶν ὑποδεεσέμενων δεόμενος. Όταν μὲν οὖν αὐτὸς τι δεῖ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τῆ κοινωνικῆς εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῖστος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ ἀργύριον, ἔδεν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφιδῶν διαφέρειν; ὅταν δὲ τις ἐπικερίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιῶ, καὶ φίλος, ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα αὐτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορέᾳ, καὶ ἀμαθίᾳ, καὶ παλιν-ιδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. Οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκείνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἶδ' ὅτῃ ποτὲ εἴχεται πάντως ταῦτα ἀποσπλάμενα, πλερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔω, μάστιγιν ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμάχμενα.

λς'. Μέχρι γὰρ τούτου φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκεῖ-

μενον ἐν τῷ μέσῳ. Ἦν δὲ τις ὁβολὸν ἐπιιδεί-
 ζηται μόνον, λέλυσαι μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ
 (καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξα-
 λήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πύφουεν· οἷον τι καὶ
 οἱ κύνες πάσχεσιν· ἐπωδὸν τις ὅσῃν ἐς μέ-
 σος αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν
 ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅσῃν
 ὑλασιούσι. Δέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰ-
 γυπτίος πιθήκους πότε πυρρίχίζειν διδάξαι, καὶ
 τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων)
 ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, αἰλουργίδας
 ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ
 μέχρι πολλῆς εὐδοκμεῖν τὴν θεῶν· ἄχρι δὲ
 τις θεῶν ἀσεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων,
 ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες, καὶ
 ἐκλαδόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τῷ ὅτῃ ἦσαν,
 πιθηκοὶ ἐγέναντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτρι-
 βον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρήγ-
 νυσαν, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀψώρας πρὸς ἀλ-
 λήλους. Τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχου, διε-
 λέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τῷ θεῷ.

λχ'· Τῶν αὐτὰ καὶ οὗτοι ποιῶσι· καὶ ἔγω-
 γε τὲς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔπει-
 πεύσομαι διελέγχων καὶ καμψιδῶν. Περὶ ὑμῶν
 δὲ ἡ τῶν ὑμῶν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ
 τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς
 ὑμῶν νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μακείην
 ἔγωγε, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι ἢ σκαιόν. Ἡ
 τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῶν τοιοῦτο
 βεβήκωται; τὲς δὲ ἀλλοτρίους ἐκείνους, καὶ θεοῖς
 ἐχθροὺς ὥσπερ οἶμαι μισεῖν. Π. σὺ γὰρ, ὦ
 Πλάτων, καὶ Πλάτων, καὶ Χρυσῶτα, καὶ
 Ἀριστοτέλες, τί φασὶ προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιού-
 τας, καὶ οἵ ποτε τι καὶ ξυγγενὲς ἐπαδείκνυσθαι
 τῷ βίῳ; καὶ διὰ Ἡρακλῆος, φασὶ, καὶ Πύθη-
 κος. Ἡ δὲ διότι πάγωνας ἔχεις, καὶ φιλοσοφεῖν
 φασκούς, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τούτου χρὴ
 ὑμῶν εἰσαίξιν αὐτοὺς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθα-
 νοὶ γούνησαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως αὐτῆς·
 νῦν δὲ θαυτὸν ἂν γούνη ἀφ' ὧν μιμήσαιοτο, ἢ αὐ-
 τοὶ φιλοσόφους. Εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπό-

σα εἶχον. Σὺ δέ, ὦ Αλήθεια, μαρτύρεαι πρὸς αὐτὸς εἰ ἀληθὴ ἐστὶ.

Λή. Φί. Μετάσθηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. Τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Εγὼ μὲν, ὦ φιλοσοφία, μετὰξὺ λέγοντος αὐτῆ κατὰ τῆς γῆς δύναι ἡυχόμεν· οὕτως ἀληθὴ πάντα εἶπεν. Εγνώριζον γὰρ ἀκέουσα ἑκάστων τῶν ποιεῖντων αὐτὰ, καὶ φήμοζον μετὰξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιεῖ· καὶ ὅλως ἔδειξε τὴν ἀνδρᾶς ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικασάς. Φί. Καὶ γὰρ πάντῃ ἡρυθρίασα, ὦ Αρετή. Ὑμεῖς δὲ τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι αὐτὸν τῆ ἐκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; Τὰ γὰρ τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπώνθασμεν, τραγῳδὸν τινα τοῦτοί ἐφ' ἡμᾶς κινῆκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. Ἀδέστω γὰρ, καὶ τὴν θεοῖς ἐχθρὴς ἐκτραγῳδεῖ.

τω. ΔΙ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάντῃ
ἔπαινω τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατήγο-
ρέμενα, καὶ φίλον ποιεῖμαι αὐτὸν, γενναῖον
ᾄδω.

λθ'. ΦΙ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν
σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις κρατεῖς· καὶ τὰ
λοιπῶν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡ. Προσεκύνησα
τὴν γε πρώτην· μᾶλλον δὲ τραϊκώτερον αὐτὸ
παίησεν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ. Ω μέγα
σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίον καλέχοις, καὶ
μὴ λήγοις σεφανῆσα. ΑΡΕ. Οὐκ ἔν δευτέρῃ
κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα· προσκαλῶμεν κα-
κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς
ὑβρίζουσι. Κατήγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστῃ.
ΠΑΡ. Ορθῶς, ὦ Αρετῇ, ἔλεξας. Ως σὺ,
παῖ Συλλογισμὲ, κατακύβας ἐς τὸ ἄστυ,
προσκήρυττε τὰς φιλοσόφους.

μ'. ΣΤΛ. Αἰκε, σίγα· τὰς φιλοσόφους
ἤκου ἐς ἀκρόπολιν, ἀπολοῖσθόμενες ἐπὶ τῆς
Αρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης. ΠΑΡ.
Ορθῶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίζαντες τὸ κή-

ρῦμαι. Ἀλλως γάρ, δεδίασι τὴν Δίκην. Οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν οὐδὲ σχολὴν ἄγουσι, ἀμφι-
 τες πλαστίης ἔχαλεις. Εἰ δὲ βύλει πάντας
 ἦκεν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμέ, κήρυττε. ΦΙ.
 Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδη, προσ-
 κάλεια, καθότι σοι δοκεῖ.

μά. ΠΑΡ. Οὐδὲν τὸδε χαλεπόν. Ἀκουε,
 τί γὰρ ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ αἱτοῖ
 προσήκειν αὐτοῖς οἰοῦνται τῷ ὀνόματι, ἦσαν ἐς
 ἀκρότατον ἐπὶ τὴν διανομήν. Δύο μναῖ φαίεται
 δοθήσονται, καὶ σπασμαῖος πλακῶς. Ος δ' ἂν
 πύργονα βαθὺν ἐπιδείξῃται, καὶ παλάθην ἰσ-
 χέδων οὕτως γε προσεπιλήψεται. Κομίζαν δ'
 ἕκασον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ
 ἐγκράτειαν, μηδαμῶς· οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ
 ταῦτά γε, ἢ μὴ παρῇ. Πέντε δὲ συλλογισ-
 μὸς ἐξ ἁπάντων· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τέτων
 εἶναι σοφόν. “Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο
 “ χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσι
 “ ἐριζέμεν ἔσχατος εἴη.”

μῆ. Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθι-
 ζομένων, τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκισταν μόνον. Πα-
 ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ
 Ασκληπαιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρειον πά-
 γον ἔτι πλείους· ἔνιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ
 Τάλῳ τάφον· οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείϊον
 προδόμενοι κλίμακας, ἀνέρπασσι βομβηδὸν, νῆ
 Δία, καὶ βορρυδὸν, ἐσμῶ δίκην, ἵνα καὶ καθ'
 Ομηρον εἴπω· ἀλλ' ἀκκέϊθεν εὖ μάλα πολλοί,
 καὶ ἄλλ' ἐϋθεν "Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄν-
 "θεα γίνεσθαι ἤρι." Μεσῇ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν
 βραχεῖ κλαγγῇ πρὸκαθίζοντων, καὶ πανήα-
 χῶ πῆρα, πώγων, κολακεία, ἀναισχυρία,
 βακχηρία, λιχνεία, συλλογισμός, φιλαρδύρια.
 Οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα
 ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς, καὶ ἄσημοι, ἀναμιχ-
 θέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληθασιν
 ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. Τῷτο
 γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὡς Φιλοσοφία, καὶ ὅ-
 τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ μηδὲ ἐπιβάλλ-

λεον γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. Πιθανώτε-
ροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς
φιλοσοφῶντων. ΦΙ. Εἶσαι τῷτο μετ' ὀλίγον·
ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη αὐτές.

μγ'. ΠΛΑΤΩΝΙ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους
χρῆ τῆς Πλατωνικῆς λαβεῖν. ΠΤΘ. Οὐκ·
ἀλλὰ τῆς Πυθαγορικῆς ἡμᾶς. Πρῶτερός γάρ
Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΩ. Ληρεῖτε· ἀμείνους
ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοῆς. ΠΕΡΙ. Οὐ μὲν οὖν.
ΑΛΛ' ἐν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς
εἴημεν, οἱ ἐκ τῆς περιτώτου. ΕΠΚ. Ἡμῖν
τοῖς Ἑπικουρείοις τῆς πλακῆντης δότε, καὶ τὰς
κατάθας· περὶ δὲ τῶν μινῶν περιμενοῦμεν, καὶ
ἐσάτους δὲ λαμβάνειν. ΑΚΑ. Πῶς τὰ δύο
τάλαστα; δείξομεν γὰρ οἱ Ακαδημαῖκοι, ὅσον
τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤ. Οὐχ ἡ-
μῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

μδ'. ΦΙ. Παύσασθε φιλονεικῶντας. Ὑμεῖς
δὲ οἱ Κοινκοὶ μῆτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μῆτε τοῖς
ξύλοις παῖδε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴτε κεκλημένοι.

Καὶ νῦν ἐγώ γε ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη,
καὶ Ἀλήθεια, δικάσομεν τήνες οἱ ὀρθῶς φιλοσο-
φῶντές εἰσιν. Εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ
τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμονήσουσιν ἄ-
ριστοι κεκριμένοι. Τοὺς γόητας δὲ, καὶ ἑδὲν
ἡμῖν προσήκοντας, κακὰς κακῶς ἐπιτίθρομεν,
ὥς μὴ ἀντιποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτὰς ἀλαζόντες
ὄντες.

μέ. Τί τῆτο; Φεύγετε νῆ Δία, κατὰ τῶν
γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; Κενὴ δ'
οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅ-
πόσοι μεμενέκασι, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν.
Οἱ ὑπερήταται ἀνέλυσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσι-
κος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ
ἔχει, ἥ περ θέρμης, ἥ βιβλίων, ἥ ἄρτους τῶν
εὐτοπαυρήων; ΠΑΡΡΗ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίου
τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαίριδιον θυμικόν,
καὶ κατόπλων, καὶ κίβες. ΦΙ. Εὐγε,
ὦ γενναῖε· τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφθδία τῆς
ἐσκήσεως, καὶ μετὰ τέτων ἡξίως λοδορεῖσθαι
ἔπασσι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν. ΠΑ.

Τοιῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. Χρὴ δὲ ὑμᾶς σκη-
πεῖν ὄντινα τρόπων ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαι-
σθῆναι, καὶ διαγνώσκειν οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτι-
νες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ
τῷ ἑτέρου βίῃ. Σὺ δὲ, ὦ Αλήθεια ἐξεύρισκε·
ὑπὲρ σὺ γάρ τῷτο γένοι' ἄν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ
σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνω-
σιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρῆσους με-
μαλμένοι.

μς'. ΑΛΗ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρη-
σιάζομαι, ποιησώμεθα τὸ τοιῦτον, ἕπει χρῆστος
ᾧσθαι, καὶ εὖνες ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία,
μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῷ
τὸν Ελεῖχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν
ἐντυγχάνειν. Ἐπ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς
ἐληθῆως φιλοσοφίας, σεφανυσάτω θαλῶ σε-
φάνῳ, καὶ ἐς τὸ πρὸς ἀνείον καλεσάτω. Ἡ
δὲ τινι, οἷσι πολλοὶ εἰσι, καταράτω ἀνδρὶ ὑπο-
κρητῇ φιλοσοφίας ἐνύχῃ τὸ πρὸς ἀνείον περισ-
πάσας, ἀποκείρω τὸν πύργον ἐν χρῶ

πάνυ τραϊοκερικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώ-
πῳ σπυμαῖα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ
τὸ μεσόφρυον· ὁ δὲ τύπος τῷ καυτῆρος, ἔσω
ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. ΦΙ. Εὔγε, ὦ Αλή-
θεια. Ο δ' Ελεγχος, ὦ Παρρησιαῖδη, τοιοῦτος
ἔσω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέ-
γεται· οὐ μὰ Δία, ὥςτε κακείνους ἀντιβλέπειν
τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ
προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν
ἂν αὐτῶν εἶδης ὑπεραρῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλ-
κόμενον πρὸς τὴν αἴψιν. αὐτός ἔσω, ὁ τῷ θαλά-
σσεφόμος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλεπόντα, καὶ
τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπαάγειν
ἐπὶ καυτήριον τοῦτον, ἀποακείραντα πρότερον
τὸν πώγωνά.

μζ' ΠΑ. Ως ἔδοξεν ἔσαι ταῦτα, ἔ Φι-
λοσοφία· καὶ αἴψῃ αὐτίκα μάλα τὰς πολ-
λοὺς αὐτῶν ἀλωπηκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλί-
γους δὲ καὶ ἐσφαναμένους. Εἰ βέλεσθε μέν-
τοι, καὶ ἑαυτὰ ἀνάξω τινὰς ὑμῖν κὴ Δί', αὐ-
τῶν, ΦΙ. Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόν-

τας ; ΠΑ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ Ἱέρεια μοι ἐθέλῃ
 πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὀρμὴν ἐκείνην, καὶ τὸ
 ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἄλιεύς ἀνέθηκεν, ὃ ἐκ Πει-
 ραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλα-
 μόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχῃς. ΠΑ. Οὐκ ἔν,
 ὦ Ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινος δὸς ἀνύσασα,
 καὶ ὀλίγον τῷ χρυσίῳ. ΙΕ. Λάμβανε. ΦΙ.
 Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται ; ΙΕ. Δελεάσας τὸ
 ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ
 τὸ ἄκρον τῷ τειχείῳ, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.
 ΦΙ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς ; ἦτοι
 τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τῷ Πελασ-
 γικῇ ; ΠΑ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ
 ἄβραν περίμενε. Σὺ δὲ, Πρόσθεδον ἄβρεῦ, καὶ
 Ἀμφιγρίτη Φίλη, πολλὰς ἡμῖν ἀνάπεμψε τῶν
 ἰχθύων.

μη'. Ἀλλ' οἷον τινα λάβρακα εὐμεγέθη,
 μᾶλλον δὲ χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ
 γαλῆός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κε-
 χηνῶς. Οσφραίνεται τῷ χρυσίου. Πλησίον ἤδη
 ἐστίν· εἵψαυσεν· εἴληται· ἀναστράσωμεν,

ΠΑ. Καὶ σὺ ὦ Ελεῖχε, νῦν ξυνεπιλαβὼ τῆς
 ὀρμιάς· ἄνω ἐστὶ· Φέρ' ἴδω τίς εἴ, ὦ βέλ-
 τισε ἰχθύων; Κύων ἔτός γε. Ηράκλεις, τῶν
 ὁδόνων. Τί τῦτο, ὦ γενναϊότατε; εἴληψαι
 λιχγεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσῃν ἤλω-
 σας ὑποδεδυκάς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἀπα-
 σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρητημένος. Εξέλωμεν
 τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ αἰγκισρον τουλί. Κενόν σοι
 τὸ αἰγκισρον. Ἡ δ' ἰσχὺς ἤδη προσέσχηται,
 καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ, ΔΙ. Μὰ Δία
 ἐξεμεσάτω, ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλας δελεάσωμέν.
 ΠΑ. Εὖ ἔχει· τί φῆς, ὦ Διόγενες; οἶσθα
 τῦτον ἕσις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ; ΔΙ.
 Οὐδαμῶς. ΠΑ. Τί οὖν, πόσου ἄξιον αὐ-
 τὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβαλῶν
 πρῶν αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙ. Πολὺ λέγεις·
 ἄβρωτός τε γὰρ ἐστίν, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκλη-
 ρός, καὶ ἄτιμος. Αφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν
 ἀπὸ τῆς πέτρας. Σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον,
 καθεὶς τὸ αἰγκισρον. Επεῖγο μέντοι ὄρα, ὦ
 Παρρησιάδῃ, μὴ καμωτόμενός σοι ὁ κάλαμος,

ἀποκλασθῇ. ΠΑ. Θάρρει, ὦ Διόγενές· κῆ-
φοί εἰσι καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙ.
Νῆ Δία, ἀφύεσά τοί γε· ἀνάστω δὲ ὅμως.

μθ'. ΠΑ. Ἰδέ, τις ἄλλος οὔτος, ὁ πλατύς;
ἵστωερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆτρά-
τις κεχρηγὼς ἐς τὸ ἀγκίστρον. Κατέπιεν· ἔχ-
ται· ἀνασπάσθω. Τίς ἐστίν; ΔΙ. Ο Πλα-
τωνικὸς εἶναι λέγων. ΠΑ. Καὶ σὺ, ὦ κατὰ-
ραβε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑ. Τί φῆς, ὦ
Πλατων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΑ. Ἀπὸ
τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὔτος.

ν'. ΔΙ. Εἰπὼν ἄλλον καθείσθω. Καὶ μὴν
ἔρω τινα πάγκαλον πρὸς σιόνη, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ
δοξῇ, ποικίλον τὴν χροάν) ταινίας τινὰς ἐπὶ
τῷ νώτῃ ἐπιχρύσους ἔχοντα. Ορᾷς, ὦ Ελεῖχι;
ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιέμενος, οὗτός ἐστιν·
ἦλθεν. Εἴτα πάλιν ἀπενήξατο· περισκόπει
ἀκριβῶς· αὐθις ἐπανῆλθεν· ἔχανεν. εἴλη-
ται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙ. ὦ ἄνερ, μέ περὶ
αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ· ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν,

ΠΑ. Οὐκ᾽ ἐν καὶ ἔτος, Αριστότελες, κατὰ τῶν
παιρῶν.

να. ΔΙ. ΑΛΛ' ἰδοὺ, πολλές που τὲς ἰχ-
θῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθῶδεις,
καὶ τὴν ἐπιφανείαν ἐκτέτραχυσμένους, ἐχίνων
δυσληωτοτέρως. Ἡτοῦ σαγῆνης ἐπ' αὐτὲς
δεῖται· ἀλλ' οὐ πάρεσιν. Ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα
τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν. Ἡξεί δὲ
ἐπὶ τὸ ἀγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύ-
τατος ᾖ. ΕΛ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας
γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμιάς, ὥς μὴ ἀπο-
πίση τοῖς ὀδοῦσι, καλατωῖν τὸ χρυσίον. ΠΑ.
Καθῆκα· σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιλέλει τὴν ἄ-
γραν. Βαβαί, μάχονται περὶ τῆς δελέας.
Καὶ οἱ μὲν ξυνάμα πολλοὶ περιβρώγῃσι τὴν
ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τῆς χρυ-
σίῃς. Εὖ ἔχει· περιεπάρη τις μάλα καρτε-
ρός. Φέρ' ἴδω τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέ-
γεις; Καίτοι γελοῖος τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχ-
θὺν λαλεῖν· ἄφωγοι γὰρ αὐτοί. Ἀλλὰ σὺ,

ὦ Ελεῖχε, εἰπέ ὄνῃνα ἔχει διδάσκαλον αὐτῷ.

ΕΛ. Χρυσίωπον τουλονί. ΠΑ. Μανθάνω,

διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. Σὺ δ'

οὖν, Χρυσίωπε, πρὸς τῆς Αθηνᾶς εἰπέ, οἶσθαι

τὸς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῆνης αὐτὸς ποιεῖν;

ΧΡ. Νὴ Δία ὕβριστικά ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιαῖδη,

προσήκην τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων τοιοῦτος ὄντας.

ΠΑ. Εὖγε, ὦ Χρυσίωπε, γενναῖος εἶ. οὕτω

γούν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων,

ἔπει καὶ ἀκανθώδης ἐστί: καὶ δέος μὴ δια-

παρῇ τις τὸν λαιμόν, ἐσθίων.

Β'. ΦΙ. Αλῖς, ὦ Παρρησιαῖδη, τῆς ἄγρας,

μὴ καὶ τίς σοί, οἷον πολλοί εἰσιν, οἵχηται

ἀποσπᾶσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον

εἰτά σε ἀπολίσσαι τῇ ἱερείᾳ δέησαι. Ωσε ἡ-

μεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπαλήσασθαι. Καιρὸς δέ

καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκει, μὴ καὶ ὑπερή-

μεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. Σὺ δέ, καὶ

ὁ Ελεῖχος, ὦ Παρρησιαῖδη, κύκλω ἐπὶ πάν-

τας αὐτὸς ἰούλης, ἢ σεφανῶτε, ἢ ἐγκατακαίετε,

ὡς ἔφην. ΠΑ. Ἐσαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία! Χαίρεις, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. Ἡμεῖς δὲ καλῶ-
μεν, ὦ Ἐλεῖχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα·
Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπίεναί δεήσει; μῶν ἐς
τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς
Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν; οὐδὲν διοί-
σκει τοῦτο. Πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι πότ'
ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν σεφάνων, πολ-
λῶν δὲ τῶν καυσηρίων δεησόμεθα.

ΠΩΣ ΔΕΙ

Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Ν

Σ Τ Γ Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ν.

α. **Α** Βδηρίταις, Φασὶ Λυσίμαχος ἤδη βασι-
λεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὃ κα-
λὲ Φίλων, τοῦτο· πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶ-
τα πανδημὴ ἀπαλίας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθύς
ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ
τὴν ἐξόδομην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥεῖν,
τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγαγόμενος, πολὺς καὶ οὗτος,

ἔλυσσε τὸν πυρεθρόν. Ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος πε-
 ρίετο τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ εἰς
 τραγωδίαν παρεκινεῖτο, καὶ ἱαμβεῖα ἐφθέγγοντο,
 καὶ μέγα ἔβδων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου
 Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τῷ Περσέως ῥῆσιν
 ἐν μέλει διεξήρσαν· καὶ μετῇ ἦν ἡ πόλις
 ὠχρῶν ἀτάλῃων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων
 ἐκείνων τραγωδῶν, “Σὺ δ’ ὦ θεῶν τύραννε
 “κἀνθρώπων, ἔρως,” Καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ
 Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τὸτο ἑωπιπολὺ, ἄχρι δὲ
 χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε
 ληρῆϊας αὐτές. Αἰτίαν δὲ μοι δοκεῖ τῷ τοιού-
 του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδοκίμων
 τότε, μεσσηνίος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ
 τραγωδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὥς πυρέξαι
 τε ἀπὸ τῷ θεάτρου τῶς πολλούς, καὶ ἀναστάν-
 τας ὕστερον εἰς τὴν τραγωδίαν παρολισθαίνειν,
 ἑωπιπολὺ ἐμφίλοχwrήσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ
 μνήμῃ αὐτῶν καὶ τῷ Περσέως ἐτι σὺν τῇ Με-
 δέῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιτρεφόμεν.

Β'. Ως οὖν ἔν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ
 Ἀθηναίων ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τὰς πολλὰς
 τῶν πεσσαντων περιελήλυθεν· ἔχ' ὥστε
 τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τῷτο παρέπαιον, ἀλ-
 λοῖσις ἰαμβείοις, ἢ φαύλοις καλεσχημένοι·
 ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ
 πόλεμος ὁ πρὸς τὰς βαρβάρους καὶ τὰ ἐν Ἀρ-
 μέναι τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς ἡκαί, οὐδεὶς ὅς
 τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδί-
 δει, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαν-
 τες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἂν ᾗ ἐκεῖνο, τὸ
 Πόλεμος ἀπάντων παλῆρ· εἴ γε καὶ συγγρα-
 φέας τούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.

Γ'. Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα καὶ
 ἀκούσά με, τὸ τῷ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν·
 ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν,
 οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔρῳ
 ᾗσαν· ὁ μὲν ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους
 παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τῷ τείχεσ, ὁ
 δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων, ὑπεργῶν.
 Οἱ δὲ Διαγένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν

ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπαρδῇ
μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύ-
χανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῷ Κρανείου· καὶ
τις τῶν συνηθῶν ἐρομένε; τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ
Διόγεες; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πίθον, ὡς
μὴ μόνος ἀρτεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

δ. Καὐτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος
ἄφρωνος εἶην ἐν οὕτῳ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ'
ἄσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηρῶς σιωπῇ
παραφεροίμην, καλῶς ἔχην ὑπέλαβον, ὡς
δυνατὸν μοι, κολῆσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστο-
ρίαν συγγραφεῖν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξίεναι·
οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τέτο δει-
σης περὶ ἐμῷ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ
κατὰ τῶν πέτρων κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον
τέμὸν τέτο τιθαίνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κα-
περαμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς
μικρὸν τι λιθίδιον προσπλάσαντα, συλλέγειν
καὶ ὄσρακα. Τί οὖν ἐγνωσαί μοι, καὶ πᾶς
ἀσφαλῶς μεθέξω τῷ πολέμῳ, αὐτὸς ἔξω βῶ

λῃς ἕως, ἐγὼ σοι φράσω. Τούτῃ μὲν κατὰ
 νῦν, καὶ κύμαλος, καὶ φρονίδων, ὅσαι τῷ συγ-
 γράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν· πα-
 ραίνουσιν δὲ τινὰ μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας
 ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφεσιν, ὡς κοι-
 νωνήσαιομαι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ
 τῆς ἐπιγραφῆς, ἅκρω γε τῷ δακτύλῳ τε πη-
 λοῦ προσαιψάμενος.

ε. Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν
 οἶον· αἱ σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ
 τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ
 ἐσθίειν· ἀλλὰ πάνυ ῥᾶπον, καὶ πρόχειρον, καὶ
 ἁπλοῦς εἶναι, ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρ-
 μηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' αἱ
 καὶ αὐτοὶ, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμέλα χειρίων,
 οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυναμένων τέτ' ἐστίν,
 ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις καὶ ἄλλο, πολλῆς τῆς
 φρονίδος δεόμενον, ἣν τις, ὡς ὁ Θεκυδίδης φη-
 σιν, ἐς αἰὲ κτῆμα συνιθεῖη. Οἶδα μὲν οὖν οὐ
 πάνυ πολλὰς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις
ἀποτελέσεται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ
Ἱστορία, Εἰ δὲ καὶ ἐπώνηται ὑπὸ τῶν τότε
ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπίς, ὥς οἱ τοιῶν-
τοι μελαποιεῖσιν ἢ μεταγράψουσιν τι τῶν
ἁπασῶν κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασι-
λείας αὐτὰς ἀποκειμένων. Ὅμως δὲ οὐ χεῖ-
ρον καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρῆσθαι, ἢ εἰ ποτε
πόλεμος ἄλλος συσαίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας,
ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε
τολμήσειεν ἂν τις, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων)
ἔχουσιν ἄμεινον συληθῆναι, τὸν κανόνα τῆτον
προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξη αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι.
εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει,
ὥσπερ καὶ νῦν, μετρούντων τὰ πράγματα· ὃ
ἰαλρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσειται, ἣν πάντες Ἀβδη-
ρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδοῦσι.

5'. Διττοῦ δὲ ὄντος τῆς συμβεληῆς ἔργου,
τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει,
Φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ Ἱστο-
ρίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον.

ἑστίῃα, οἷς χρώμενος ἐκ ἂν αἰμάριοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγέσης· ἀρχὴν τε οἶαν αὐτῷ ἀρξέον, καὶ τάξιν ἣν τινὰ τοῖς ἔργοις ἐφαρμοσέον, καὶ μέτρον ἐκάστου. καὶ ἃ σιωπηλέον, καὶ οἷς ἰνδιατριφέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἔμεινον, καὶ ὁπῶς ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. Ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕπερον· οὐν δέ, τὰς κακίας ἥδη εἰπωμένη, ἀπόσαι τοῖς Φαύλως συγγραφεσι παρακαλεθῆσιν. Ἀ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα, ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μικρόν τε ἂν εἴη ἐπιλθεῖν, καὶ τῆς παρόσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. Κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ.

ζ'. Ἀ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ὡς εἰρησὶς ἐπιληρῶν, οἷα καί μοι πολλάκις ἀκρουμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἣν ἀπασιπν αὐτοῖς ἀναπέλῃσθε τὰ ὅσα. Οὐκ ἀπαιροῖ δὲ μὴδ' οὐ καὶ ἀποσημαίνουσαι ὅσα, τὰ τοιαῦτα.

7ος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγλεγραμμένων. Καὶ
 πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκων ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκο-
 πήσωμέν· ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐ-
 τῶν τῷ ἰσορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις
 ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιαρίβουσι· τὸ μὲν
 οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίρουσιν, τοὺς πολεμίους δὲ,
 πέρα τῷ μετρίου καταρρίπτουσι· ἀγνοοῦντες
 ὥς οὐ σενῶ Ἰσθμῶ διώρισται καὶ διατελείχισται
 ἡ ἰσορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα
 τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μετι-
 κῶν δὴ τῷτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἀλλη-
 λα· εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνον ἑνὸς
 μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν
 ἐπαινέμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπαρχει τυ-
 χεῖν τῷ τέλους, ὀλίγον ἂν φρονίσκῃεν· ἡ δὲ
 οὐκ ἂν τι ψεύδος ἐμπεσὼν ἡ ἰσορία, οὐδ' ἀκα-
 ριᾶν ἀνάσχοιτο, οὐ μάλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν
 ἰατρῶν παῖδες φασί, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασ-
 θαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κατὰποθέν.

ἡ. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὥς ποιη-
 τικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἀλλὰ ὑποσχέσεις,

καὶ κανόνες ἴδιοι· ἰσορίας δέ, ἄλλοι. Ἐκεῖ
 μὲν γὰρ, ἀκραΐης ἢ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς,
 τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. Εὐθεος γὰρ καὶ κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν, καὶ ἰσῶπων ὑποπατέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ'
 ἀνθρώπων ἄκρων θενσομένους ἀναβιβάσῃται,
 φθόνος οὐδεὶς· οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν
 ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμῶς γῆν
 καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορραΐεισης ἐκεί-
 νης, συνήρῃ τὰ πάντα κατενεχθέντα. Ἀλλὰ
 καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαιμέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς
 ὁ κωλύσων. Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν
 κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ σῆρρον δὲ τῷ
 ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην,
 τῷ Ἀρεϊ· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ παύλων θε-
 ῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Αἰρέως καὶ Αερόπης· ὃ
 γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, καὶ ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἀρης,
 μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτῶ.
 Ἡ ἰσορία δέ, ἣν τινα κολακείαν τοιαύτην προσ-
 λάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ τις ποιητικὴ γύγνεσθαι,
 τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐσερημένη, τῇ

λοιπὴν δὲ τεραστίαν γυμνὴν τῶν μετρῶν, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνεσα; Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπὲρμέγα τῷτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ ἰσιρίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἰσορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμάμαα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τέτων, καὶ κομιδῇ πρηνίνων, ἀλεργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐνρίβοι, καὶ ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καὶ αὖ γέλασεν αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

9. Καὶ οὐ τῷτο φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαυτέρον ἐν ἰσορίᾳ ἐνίστε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαυτέρον, καὶ μέτρον ἐπαυτέρον τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὑπερὸν ἀναγκωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἑταῖρα κανονισέον τὰ τοιαῦτα, ὥσπερ μικρὸν ὑπερὸν ἐπιδείξομεν. Ὅσοι δὲ οἶονται καλῶς διαυρεῖν

εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τετραγώνον, καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τῆτο εἰσποιοῖσσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τετραγώνον, καὶ εὐφραίνειν τὰς ἐντυγχάνουσας, ὅρας ὅσον τὰ ληθοῦς ἡμαρτήκασι· πρῶτον μὲν, κινδύλω τῇ διαίρεσει χρώμενοι· ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος τὸ χρησίμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τετραγώνον δέ, ἀμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολυθῆσθαι, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀβλήῃ· εἰ δέ μὴ, εὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότη, γεννάδαυ ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δέ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος ὡς Φασί, τῷ Νικοστράτῳ ὢν. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τετραγώνον παρεμπορεύσαιο, πολλὰς ἀνὰ τὰς ἐκείνης ἐπισπασάσαιο· ἄλλ' ὅ αν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τῷ κάλλος φρονιῇ.

Ἰ. Ἐτι καὶ κεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερψά-
 ναν ἐν αὐτῇ, τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν
 ἐπαινῶν μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς
 ἀκροῦσιν· ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν
 δῆμον ἐπινοήσῃς, ἀλλὰ τὰς δικαστικῶς, καὶ,
 νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομέ-
 νους, ἕς οὐκ ἂν τι λάθοι παραδραμόν, ὅξύτε-
 ρον τῷ Ἀργεῖ ὀρεῖλαι, καὶ πανταχόθεν τῷ σώ-
 ματος, ἀρβυραμοιδικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκά-
 στα ἐξετάζοντες, ὡς τὰ μὲν πάρακεκομμένα,
 εὐθύς ἀπορρίπτειν, παρὰδέχεσθαι δὲ τὰ δοκιμα-
 καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβοῦς τὸν τύπον· πρὸς οὓς
 ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλ-
 λων ὀλίγον φρονιρίζειν, καὶ διαρραγῶσιν ἐπαι-
 νῶντες. Ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρας
 τῷ μετρίῳ τὴν ἰστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαινοῖς,
 καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστα ἂν ὁμοίαν αὐτὴν
 ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδία Ἡρακλεῖ. Εὐρακέναι
 γὰρ πρὸς σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ομφάλῃ
 δελεούσῃ, πάντῃ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασ-

μένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτῷ περιβεβλη-
 μένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς
 Ἡρακλέα δῆθεν οὔσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ,
 καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοισι, καὶ παιόμενον
 ὑπὸ τῆς Ομφάλης τῷ σανδάλῳ· καὶ τὸ θεά-
 μα, αἰσχρὸν, ἀφελῶσα ἢ ἐσθῆς τῷ σώματι,
 καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καὶ ἀθηλυνόμενον.

ια. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά
 οὐκ ἐπαινέσουσι· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ
 κάλαφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσου-
 νται, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνὰρμωσόν, καὶ
 δυσκόλλητον τῷ πράγματι. Ἐκάστου γὰρ δὴ
 ἰδίον τι, καλὸν ἐστίν. Εἰ δὲ τῷτο ἐναλλάξῃας,
 ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται.
 Εἰ μὲν λέγειν ὅτι οἱ ἐπαινοὶ, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοί,
 τῷ ἐπαινεμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπασχθεῖς· καὶ
 μάλιστα ἢν ὑπερφρεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν·
 οἷος αὐτὸς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὖνοι-
 αν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινεμένων θηρώμενοι, καὶ

ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τῆ πασι προφανῆ τὴν κό-
λακείαν ἐξεργάσασθαι οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην
αὐτὸ θρᾶν ἴσασιν, ἔδ' ἐπισκιάζουσι τὴν Σωπεί-
αν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπώ-
θανα; καὶ γυμνά διεξίσιν.

ιβ'. Ως οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ μάλισα ἐφίεν-
ται· οἱ γὰρ ἐπαινεμένοι πρὸς αὐτῶν μισῶσι
μᾶλλον, καὶ ἀποσρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
ποιεῖντες καὶ μάλισα ἢ ἀνδράεις τὰς γνώμας
ᾧσιν. Ὡς περ Ἀριστοβέλος μονομαχίαν γρά-
ψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πῶρε, καὶ ἀναγνόντος
αὐτῷ τῆτο μάλισα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς
(ᾧτο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ,
ἐπαμειβόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀνα-
παύσειν ἔργα μείζων τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐ-
κείνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύχανον ἐν τῷ
ποταμῷ τῷ Ὑδάσπῃ) ἔρραβεν ἐπὶ κεφαλῇ
εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπειτῶν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν,
ὦ Ἀριστοβέλε, τοιαῦτα ἑστὶν ἐμοῦ μονομαχῶντα
καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Καὶ ἔ-
μελλέ γε οὕτως ἀγανακτῆσαι ὁ Ἀλέξανδρος;

ὅς γε αὐδὲ τὴν τῷ ἀρχιτέκτονος τολμαὴν ἤνευχε-
 ῖτο, ὑποσχομένους τὴν Ἀθῶν εἰκόνα ποιῆσαι αὐτῷ,
 καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητά τῷ βα-
 σιλέως· ἀλλὰ πάλαια αὐτοῦ ἐπιφύε τὸν ἀν-
 θρώπων, ἐκ ἑτ' εἰς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο.

γ'. Πῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τέτοις, ἐκεί-
 οῖς μὴ τις κομποῖ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ
 τοιαῦτα ἐπαυνέμενος, ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλεφ-
 χοί; ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ
 μάλιστα γὰρ τὰ γυναῖκα τοῖς γραφεῦσι παρα-
 κεινόμενα ὡς καλλεῖας αὐτὰς γράφειν· οἶον-
 ται γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς
 αὐταῖς ἐρύθημά τε πλείον ἐπαυθίσῃ, καὶ τὸ
 λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Τοι-
 οῦτοι τῶν συγγραφέων οἱ πολλοὶ εἰσι, τὸ τῆ-
 μερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖσθαι, ὅτι ἂν
 ἐκ τῆς ἰσορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύουσι. Οὗ-
 μοιεῖσθαι καλῶς ἔχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κῶ-
 λακας πρόσληψς, καὶ ἀτέχνως ὄψας· ἐς τὸ πρὶν
 δὲ, ὑποπτοῖν ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγ-

ματείαν ἀποφαίνουρας. Εἰ δὲ τις πάντως τὸ
 τερῶν ἡγεῖται καὶ ἀμεμῆχθαι δεῖν τῇ ἰσορίᾳ,
 πᾶσι τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερῶνά ἐστιν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῷ λόγῳ ὧν ἀμελή-
 σαιτες οἱ πολλοὶ τὰ μὴδὲν προσήκουσα ἐπεισ-
 τακλῶσιν.

ιδ. Εγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὅποσα
 μέμνημαι ἑαῖχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέντων τινῶν,
 καὶ, νῆ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶτην ἀκέσας τὸν
 αὐτὸν τῆτον πόλεμον διηγυμένων· καὶ πρὸς
 Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησόμενοις,
 ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐσι καὶν ἐπωμοσάμην, εἰ αἶς
 τεῖον ἦν ὄρκον ἐντιθέναι συγγράμματι. Εἰς μὲν
 τις αὐτῶν ἀπὸ Μισσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρα-
 καλῶν τὰς θεὰς συνεφάσθαι τῷ συγγράμ-
 ματος. Οὐκ ὡς ἐμμελὲς ἢ ἀρχὴ, καὶ περὶ
 πόδα τῇ ἰσορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει τῶν λό-
 γων πρέπουσα; εἴτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχλ-
 λει μὲν, τὸν ἡμέτερον ἀρχοῖα εἵκαζε, Θεσπίτη
 δέ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα· ἐκ αὐτῶν ὅτι

ὁ Ἀχιλλεύς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Εὐβοῖαν
 μᾶλλον ἢ Θερσίτην καὶ Δῆριον· καὶ εἰ πρόσ-
 θεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλὸς τις, “ ἐδίωκε δὲ μιν
 μέγ’ ἀμείνων.” Εἴτ’ ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῷ τι
 ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιός εἴη συγγραφῆαι ταῖς
 πράξεσι, οὕτω λαμπράς ἔσας. Ἡδὲ δὲ κατ-
 ῶν, ἐπῆναι καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον,
 προσθεὶς ὡς ἄμεινον ποιοῖ τῷτο τῷ Ομήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. Εἴτ’ ἐπὶ τέλει
 τῷ Φροίμῳ ὑπισχεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,
 ἐπὶ μείζον μὲν αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τῶν βαρβα-
 ρος δὲ καταπολεμήσει καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνη-
 ται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἷτια
 ἅμα τῆς τῷ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· “ ὁ γὰρ
 μιαιφάντης, καὶ χάκισ’ ἀπαλέμενος Οὐλόγε-
 ρος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι’ αἰτίαν ταῖάνδε.” Οὕ-
 τος μὲν τοιαῦτα.

ἰε. Ἐτερος δὲ Θεκυδίδες Σηλαϊῆς ἄνθρωπος, οἷος
 εὖ μάλα τῷ Ἀρχεῖλῳπι εἰκασμένος, καὶ τὴν
 ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξα-

το, χαριεσάτην ἀρχῶν ἀποασῶν, καὶ οὐμὲν
 τῷ Ἀττικῷ ἀποσώκεσαν· ὅρα γὰρ, “Κρεττο-
 ριος Κατωουρίανος Πομπηίου ἀσκήτης, συνέ-
 γραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων,
 ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος ἐν-
 θὺς ζωνισαμένου” ὥς μετὰ γε τοιαύτην ἀρ-
 χήν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅσοις ἐν
 Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ρή-
 τορα παρασησάμενος; ἡ οἷον Νισιδηνοῖς λοιμὸν,
 τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρεμένοις ἐπὶ ἡγάγε, πα-
 ρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν
 μόνου τῷ Πελασγικῷ, καὶ τῶν τευχῶν τῶν
 μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώζεσθες, ᾤκησαν.
 Ταῦτα δ’ ἄλλα καὶ ὡς πρὸ Λιβυσιπίας ἤρξατο, ὥς
 καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλείαν
 γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ
 ποιῶν. Εγὼ γ’ οὖν θάπτομαι αὐτὸν ἔτι κα-
 τὰ λιβυῶν τὸς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει,
 εὐπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδῶς καὶ ὅσα ἀπειλόντος
 εἶρεν ἔμελλε. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τὸτο ἐπαμειβόμενος

πολὺν ἔστι, τὸ οἶσθαι τὐτο εἶναι τοῖς Θεκυ-
 δίδου εὐκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐνέριψας, τὰ
 αὐτῷ ἐκείνῃ λέγοι τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὡς καὶ
 αὐτὸς ἂν φαίη, οὐ δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα
 ὀλίγῃ δεῖν παρέλιπον. Ο γὰρ αὐτὸς ἕτος συγ-
 γραφεὺς πολλὰ καὶ τῶν ὀπλων, καὶ τῶν
 μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν,
 οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκείνοι, καὶ
 γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ μοι ἐννόησεν
 ἡλικὸν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θε-
 κυδίδῃ πρέπον, μετὰ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων,
 τὰ Ἰταλιώτικα ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν
 πορφύραν ἐπικροσμήνῃα, καὶ ἐμπρέπονῃα, καὶ
 παντως συναιδόντα.

15'. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν ὑπόμνημα τῶν
 γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ
 πεζόν, καὶ χαμαιπέδες, οἷον καὶ στρατιώτης
 ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέ-
 θεκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπεριουσ-
 τῶν τῇ στρατιᾷ. Πλὴν ἀλλὰ μετρίωτέρος γὰρ

ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
οἶος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ
ἱστορίαν μελαχρῖσασθαι πρωτεπωνηκώς. Τοῦ-
το μόνον ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι οὕτως ἐπέ-
γραψε τὰ βιβλία τραϊκώτερον, ἢ καλὰ τὴν τῶν
συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφος ἱατρὸς τῆς
τῶν κοηφορέων ἑκκλησίας, ἱστοριῶν Παρθικῶν. Καὶ
ὑπερέγραψετο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς· καὶ, νῆ Δία,
καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρβυχρον ἐπαίησεν, οὕτω
συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῶν ἱστορίαν συγγρά-
φειν, εἶγε ὁ Ασκληπιὸς μὲν, Απόλλωνος υἱός,
Απόλλων δὲ, Μισσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας
ἄρχων. Καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ιαδί γρά-
φειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ
τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἱηρεῖαν μὲν λέγων, καὶ
πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα,
ὅσα ὁμοδίαιτα ταῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα,
οἷα ἐκ τριόδου.

ΙΣ'. Εἰ δὲ με δεῖ καὶ σοφῷ ἀνδρὶ μνη-
σθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω, τῇ

αὐτοῦ
ὁμοίαν

γνωμὴν δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτῃ ἐν Κορίνθῳ συγ-
 γράμμαθα, κρείττω πάσης ἐλπίδος. Ἐν ἀρχῇ
 μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῆ προοιμίας πε-
 ριόδῳ, συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνώσκουσας, λόγον
 πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ
 σοφῷ πρέσβει ἐσορίαν συγγράφειν. Εἶτα μετὰ
 μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ
 ὅλως ἐν ἁπλῇ σχήματι συνηρώτησεν αὐτῷ τὸ
 προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ
 ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά·
 οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα,
 καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. Καὶ μὴν καὶ κεῖνος
 φορτικῶς ἔδοξε μοι, καὶ ἤκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 καὶ πύγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν
 τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔχει ὁ
 ἡμέτερος ἀρχων, “οὐγε τὰς πράξεις καὶ φιλό-
 σοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιούσι.” Τὸ γὰρ τοι-
 αῦτον, εἴτερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καλῶς λογί-
 ζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

αἴ. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεύ-
 σκει, ὅς τοιάντ' ἀρχὴν ἤρξατο. “Ἐρχομαι ἐρεῶν

περὶ Ρωμαίων, καὶ Περσέων·” καὶ μικρόν
ὑπερον· “ ἔδρε γὰρ Πέρσησι γενέσθαι κακῶς·”
καὶ πάλιν, “ ἦν Οσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Οξυ-
ρόην ὀνυμέουσι·” καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.
Θράς, ὁμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ’ ὅσον ὁ μὲν,
Θουκιδίδη, οὗτος δὲ, Ηροδότῳ εὖ μάλα ἑώκει.

18. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει,
Θουκιδίδης· καὶ αὐτὸς ὁμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων
αὐτῷ, πᾶσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ ποτα-
μους ἐρμηνεύσας πρὸς τὰ σαφέστατον· καὶ ἰσ-
χυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, “ ἐς ἐχθρῶν κεφα-
λὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέφει·” τρσαύτη ψυχρό-
της ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Καστωιακὴν χιόνα, καὶ τὸν
πρῶταλλον τὸν Κεληκόν· Ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ
τοῦ αὐτοκράτορος, ὕψι βιβλίῳ μόγις ἐξηρημη-
τεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ,
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ,
καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδής, καὶ δροακῆς
ἐλικηδόν, καὶ βοσρυχηδόν· Ἡ μὲν γὰρ Οὐλο-
γέστου ἀναξυρίς, ἡ δὲ χαλκὸς τῆ ἰσπικῆ, Η-

ράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπ' αὐτῶν ἕκαστον τέτων,
καὶ οἷα ἦν ἡ Οσρόε κόμη, διανέοντος τὸν Τί-
γρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κίττου, καὶ
μυρρίνης, καὶ δάφνης ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων,
καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιέων αὐτό. Σκόπτει
ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἰστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ
αὐτῶν, ἡδεμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

κ'. Ὡς γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησί-
μοις, ἡ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύ-
τας τῶν χρωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέ-
πονται. Καὶ ὅπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα
πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκάσιν οἰκέτη νεοπωλῆ-
τω, ἄρτι τῷ δεσπότῃ κληρονομήσαντι, ὅς οὔτε
τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ἕτε-
ρειωτῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολ-
λάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῶν προ-
κειμένων, ὑπερεμπίπλῃαι ἔτινος τινός, ἢ ταρί-
χου, ἐς' αὐτὴν διαρραγῇ ἐσθίων. Οὗτος δ' οὖν,
ὅν προείπον, καὶ τραύμαλα συνέβραψε πάνυ

ἀπώθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὥς εἰς
 δάκρυλον τῷ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐ-
 τήκα ἐξελεύτησε· καὶ ὥς ἐμβοήσαντος μόνον
 Πρίσκου τῷ στρατηγῷ, ἐπὶ αὐτὸ καὶ εἴκοσι τῶν
 πολεμίων ἐξέθανον· Ἐτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν
 νεκρῶν ἀριθμῷ, τῷτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γε-
 γραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἀφεί-
 σατο. Ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων,
 ἀποθανεῖν μυριάδας ἐπὶ αὐτῷ, καὶ τριάκοντα, καὶ
 ἑξὶ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο,
 καὶ τραυματίας γενέσθαι ἑνέα· ταῦτα ἔκ οἷδα
 εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

κα'. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν.
 ὑπὸ γὰρ τῷ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκε-
 καθαίρειν τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίω-
 σεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαί-
 ων, καὶ μεταγράψαι εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ὥς Κρό-
 νιον μὲν, Σαρκερῖνον λέγειν, Φρόνην δὲ, τὸν Φρόν-
 τωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τίτιανόν, καὶ τὰλλα
 πολλῷ γελοιότερα. Ἐτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ

τῆς Σεβηριανῆς τελευτῆς ἔπραξεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθανοὶ δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τῆτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ ἔδωκεν ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀποσιτοι δὲ καὶ ἑστῶν διαρκῶσιν οἱ πολλοί· ἐκλὸς εἰ μὴ τῶν ὑπολάβοι τις, ὡς Ουρῶς εἰσῆκει περιμένων ἐς· ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόλληται, καὶ διὰ τῆτον οὐκ ἑπὶγάτε διὰ τῆς ἐσδομῆς.

κβ'. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικαῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἰστορίᾳ χρωμένους, πρὸς ἂν τις θείῃ, τὰς λέγοντας, “ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὼν, μεγάλως ἐδέσσησε;” καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἰστορίας· “Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσφραγιέτο, καὶ ὄπισθος ἦν, καὶ κόνατος ἀπαντῶν ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάλοι πρὸς τὸ τεῖχος.” εἶτα, μετὰ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόμαζα, καὶ δημοτικά,

καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρεμβέβυτο, τὸ, “ἐπε-
στείλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ οἱ στρα-
τῶνται ἠγόραζον τὰ ἐλχρήζοντα, καὶ, ἥδη λε-
λεμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίνοντο” καὶ τὰ τοιαῦτα.
ὥς τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδίᾳ, τὸν
ἐτέρον μὲν πόδα, ἐπὶ ἐμβάτε ὑψηλῇ ἐπιβέβη-
κότι, θάξερω δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

κγ'. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδρις ἄν, τὰ
μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς
ὑπερβολὴν μακρὰ συγγραφοῦντας, ὡς ἐλατίσαι
θαυμαστὰ ἤλικα τὰ μετὰ τὰντα πάντως ἀκέ-
σθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν
τι καὶ ἀγεννὲς ἐπαγοῦντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέ-
ναι παιδίῳ, εἴ περ Ἐρωῖα εἶδες παίζοντα, προ-
σωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τηλαῖος περι-
κείμενον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀπάσαντες ἐπιφθέγγον-
ται αὐτοῖς, τὸ, “Ὡδινεν ὄρος.” Χρὴ δὲ μὴ οὕ-
τως, ἀλλ’ ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶ-
ναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα,
ὡς μὴ χρυσῶν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ

πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθέν, ἢ ἐκ δερμάτων
 σατρῶν συγκεκατλημένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰστυ-
 νη, καὶ χοιρὶνὴ περὶ ταῖς κνήμας. Ἰδοὺς γὰρ
 αὖν ἀφθόγους τοιούτους συγγραφέας, τῷ Ῥοδίων
 Κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν κανῶδε σώματι ἐπιτι-
 θέας· ἄλλος αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώ-
 ματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθύς ἐπὶ
 τῶν πραγμάτων οἱ καὶ προσελαίριζοντα τὸν
 Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, “ Δαρεῖς καὶ Πα-
 ρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο ” καὶ ἄλλος
 τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὥς δυνάμει τινα
 προοίμια ἐστὶ λεληθότα τοὺς πολλὰς, ὥς ἐν
 ἄλλοις δείξομεν.

κδ. Καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ ἐσιν,
 ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διαλέξεως
 ἀμαρτημάτων ἐστὶ· τὸ δὲ καὶ περὶ τῆς τότε
 αὐτῆς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγας μόνον, ἀλλὰ
 καὶ σαθρὰς ὄλως, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς
 γοῦν οὕτω ῥαθυμῶς συνήγαγε τὰ πράγματα,
 οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυχὼν, οὔτε τὸ λεγόμενον

δὴ τῷτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθε-
 λογοῦντων ἀκῆσας, ὥς περὶ Εὐρώπης λέγων,
 οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπης, κεῖται μὲν ἐν τῇ
 Μεσσωποταμίᾳ, σταθμὲς δύο τῇ Εὐφράτι ἀπέ-
 χουσα, ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ
 οὐδὲ τῷτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐ-
 μὴν πατρίδα τὰ Σαμόσαλα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐ-
 τῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκρο-
 πόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσσο-
 ποταμίαν, ὥς περιωρισθαι αὐτὴν ὑπὸ ἀμφοτέρων
 τῶν ποταμῶν, ἐκάλειρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομέ-
 νων, καὶ μονονεχὲς τῇ τείχεσσι ψαυόντων. Τὸ
 δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολο-
 γάμην, ὥς ἔ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσσωποταμίτης
 σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ Θαιμασὸς συγγρα-
 φεὺς ἀπώκισε.

κέ. Νῆ Δία, καὶ κείνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ
 τῇ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσα-
 μένος, ἢ μὴν ἀκῆσαι τινος τῶν ἐξ αὐτῶ τῇ
 ἐργῇ διαφυγόντων. Οὐτὶ γὰρ ἔειπε ἐβελήσας

αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἕτε φαρμάκῃ πιεῖν, ἕτε
 βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπινοή-
 σαι τραϊκόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν
 μὲν γὰρ αὐτὸν ἐχόντα παμμεγέθη ἐκπώματα
 ὑάλα, τῆς καλλίστης ὑάλου. Ἐπει δὲ πάντως
 ἀποθανεῖν ἐγνωσο, καλᾶξαντα τὸν μέγιστον τῶν
 σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς
 σφαγὴν ἐνλεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Οὐ-
 τως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὔρεν, ὡς ἀν-
 δρείως γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκός ὁ θάνατος γένοισα.
 κς'. Εἴτα ἐπειδὴ Θεκυδίδης ἐπιθιάφιόν
 τινα εἶπε τοῖς πρωτοῖς τῶν πολέμων ἐκείνων
 νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν
 τῷ Σεθηριανῷ. Ἀπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν
 οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θε-
 κυδίδην, ἡ ἄμιλλα. Θάψας οὖν τὸν Σεθηρια-
 νὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιδάζεται ἐπὶ τὸν τά-
 φον Ἀφρανίου τὸν Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀντα-
 γωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα
 ἐπετρήθη ὀρευσεν αὐτῷ, ὥς με, νῆ τὰς Χαρίτας,

πολλὰ πᾶν δακρύσαι ὑπὸ τῆ γέλωτος· καὶ
 μάλιστα ὥστε ὁ ρήτωρ ὁ Αφράνιος, ἐπὶ τέ-
 λει τῆ λόγῃ δακρυῶν ἅμα σὺν οἰμωγῇ περι-
 παθεῖ, ἐμμένητο τῶν πολυτελεῶν ἐκείνων δειψω-
 νων, καὶ προτάσσειν· εἴτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν
 τινα τὴν κορωνίδα. Σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος
 εὐγενῶς πᾶν, καὶ ὡς Αφράνιον εἰκὸς ἦν, πᾶν-
 ῶν ὁρώων, ἀπέσφαξεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ τά-
 φῳ, οὐκ ἀνάξιός ὢν, μὰ τὸν Εὐνάλιον, πρὸ
 πολλῶν ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήθρευε· καὶ
 τοῦτο ἔφη ἰδούας τὰς παρόντας ἄπαντας,
 θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Αφράνιον.
 Εγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτῷ κατεγίνωσκον,
 μονονυχὶ ζωμῶν καὶ λοτῶδων μεμνημένου,
 καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακύνων μνήμῃ·
 τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιεσάμην, ὅτι μὴ τὸν συγ-
 γραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προα-
 पासφάξας, ἀπέθανε.

κζ'. Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τέτοις
 ἔχων σοι, ὦ ἐταῖρε, καθαρὸν μῆσασθαι, ὀλίγων

θμῶς ἐπιμανησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἐτέρην ὑπόσχεσιν
 ἤδη μελενέσθαι, τὴν Συμβολὴν, ὅπως ἂν
 ἄμεινον συγγραφοί τις. Εἰσὶ γὰρ τινες, οἱ τὰ
 μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιωμα-
 κόνητα παραλείπουσι, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ
 δὲ ἰδιωλείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας
 τῶν λεγέων, ἢ σιωπῆων, τὰ μικρότατα πάν-
 νυ λεγασθῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμ-
 βραδύνοντες. Ὡς περ ἂν εἴ τις τῷ Διὶ τῷ
 ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσούτου
 καὶ τοῦτον ἂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαίνοῖ, μη-
 δὲ τοῖς ἐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τῷ ὑποσώδει
 δὲ, τό, κε εὐθιγές καὶ τὸ εὐξέρον θανμάζοι,
 καὶ τῆς κρητῆδος τὸ εὐρυθμον, καὶ τὰντα πάν-
 νυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιῶν.

καί. Εἰμύ' οὖν ἠκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπὶ
 Εὐρώπῃ μάλιστα ἐν οὐδ' ὅλοις ἐπὶ ἅπασι πα-
 ραφραμένης, εἰκοσι δὲ μέτρα ἢ ἐπὶ πλείω ὕδα-
 τος ἀναλαβάνης ἐξήμερον καὶ οὐδὲν ἡμῶν σπρος.

ἤκουσαν διηγησιν· ὡς Μαυρός τις ἰστωεύς,
Μαυσάλας τένομα, ὑπὸ δῆφους πλανώμενος
ἀνὰ τὰ ὄρη, καβαλάβοι Σύρες πᾶς τῶν ἀγροί-
κων, ἄριστον παραλίθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν
πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτόν, εἴτα μέντοι
μαθούσας ὡς τῶν φίλων εἶη, κατεδέξατο, καὶ
εἰσιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀπο-
δεδημηκότα καὶ αὐτόν ἐς τὴν Μαύραν, ἀδελ-
φὸν αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένον. Μῦθοι τὸ με-
τὰ τούτο μακροί, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν
αὐτὸς ἐν τῇ Μαυροσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τὸς ἐλέ-
φαντας πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ
ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγους δεῖν κατὰβρωθεῖν, καὶ
ἡλέκους ἰχθύς ἐπείρασεν ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ
Θαυμαστὸς συλφραφεύς, ἀφείλ τις ἐν Εὐρώπῳ
γινόμενος σφαγαὶς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις,
καὶ σπονδὰς ἀναίκαίας, καὶ φύλακας, καὶ
ἀντιφύλακας, ἀχρι βαθείας ἐσώτρας ἐφεισθήκει
ὄρων Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάν-
θους παμμεγέθεις ἀξίως ἀνέμενον. Εἰ δὲ μὴ

καὶ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείκνυται μετ' αὐτῶν,
 ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. Ὡς εἰ μὴ
 ἐνεγέγραττο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν
 ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζήμια Ρωμαίοις
 ἀφόρητος εἰ Ναυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
 εὔρεται πρὶν, ἀλλ' ἀδειπνὸς ἐπαυήλθεν ἐπὶ τῷ
 στρατόπεδον. Καίτοι πόσα ἄλλα μακρῶ γε-
 λοῖότερα ἔκων ἐγὼ νῦν παρήμι; ὡς καὶ αὐλη-
 τρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ
 ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀνέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ
 Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μασάκᾳ πόρπην,
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ
 μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. Τοιγάρτοι
 εἰκότως ἂν τις εἴποι τὰς τοιαύτας, τὸ μὲν ῥόδον
 αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῶ τὰς
 παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβοῶς ἐπισκοπεῖν.

κβ'. Ἄλλος, ὦ φίλον, μάλα καὶ οὗτος
 γελοῖος, καὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώ-
 πτε προβέβηκαί, καὶ ἄχρι Κεχρεῶν ἀπώδη-
 μήσας, οὗτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὥδε

ἤρξατο μέμνημαι γὰρ· “Ὡς δὲ φθαλμαῖν ἐπὶ με-
 τότῃ. Γράφω τούτων δὲ εἶδος, οὐχ ἃ ἤκουσα.”
 Καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἀπαύσα ἐώρακει, ὥστε τὸς
 δράκοντας εἶπεν τῶν Παρθυαίων (σημείον δὲ πλῆ-
 θος τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, σῖμαι, ὃ
 δράκων ἀγχι) ζώωντας δράκοντας παμμεγέθους
 εἶναι γεννημένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρόν ὑπὲρ
 τὴν Ἰβηρίαν· τέτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοίτων
 μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλὰς αἰωρεῖσθαι, καὶ
 πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δεὸς ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ
 δὲ τῷ ἔρῳ, ἐπειθεῖν ὁμοῦ ἰῶσι, λύσαντες αὐ-
 τὸς ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλὰς
 τῶν ἡμετέρων οὕτω κατὰποθῆναι· καὶ ἄλλους
 περιστρεφθέντων αὐτοῖς, ἀποσπινγεῖναι καὶ
 ἐκπλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφελύσσας δρᾶν αὐτὸς,
 ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι, ἀπὸ δένδρου ὑψηλῆς ποιού-
 μενος τὴν σποτῆν. Καὶ εὐγὲ ἐποίησε, μὴ
 ὁμῶς χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ ἐκ ἀν’ ἡμεῖς
 θαυμαστὸν ἔγωγε Συγγραφεὴς νῦν εἶχομεν, καὶ
 ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρά· ἐν

τῷ πολέμῳ τέτρω ἔργατάμενον· καὶ γὰρ
ἐκινδύνευσέ πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σῦραν, ἀ-
πὸ τῶ Κραναίου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Δέρ-
σαν. Καὶ ταῦτα Κορυθίων ἀκουούτων ἀνεγίνω-
σκε, τῶν ἀκριβοῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοί-
χου γεγραμμένου πόλεμον ἑώρακε, ἀλλ' οὐδὲ
ὅτι ἐκεῖνός γε ἦδεν, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν,
οὐδὲ τάξεις, ἢ καβαλοχισμῶν ὀνόματα. Πά-
νυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὁρσίαν
Φαίλαγλα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπῳ
αὐγῇ.

λ'. Εἰς δέ τις βέλῃσος ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς
ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα
ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ
Τίγρηϊ, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις ἢ ὅλοις
ἔπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε· καὶ τῷτο ποιή-
σας, ἱστορίαν συγγραφέναι φησί. Τὴν μὲν-
τοι ἐπιγραφὴν ὀλίγα δεῖν μακροτέρως τῶ βιβλίῳ
ἐπέγραψεν, “Ἀλῖσχίαντῃ τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῶνικῃ”
(δολιχὸν γὰρ πρ, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει)

“ τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν
Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.”

λα. Ἡδὴ δ' ἐγὼ τινας καὶ τὰ μέλλοντα
συγγραφέντος ἤκουσα, καὶ τὴν λήψιν Οὐλο-
γέου, καὶ τὴν Οσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
θήσεται τῷ Λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπό-
θην ἡμῖν θράμβον· ἔτι πάντῃ μαζικῶς
ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἡδὴ πρὸς τὸ τέλος τῆς
γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ πόλιν ἡδὴ ἐν τῇ Μεσο-
ποταμίᾳ ᾤκησε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλ-
λει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ δε-
αβουλεύεται, εἴτε Νόκτιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης
χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ομόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν·
καὶ τῆτο μὲν ἔτι ἀκρίβη, καὶ ἀνώδυμος ἡ-
μῖν ὁ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρε πολλῶ καὶ
κορύζην συγγραφικῆς γέμουσα. Τὰ δ' ἐν Ἰν-
δοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἡδὴ γράψειν,
καὶ τὸν περίπλεον τῆς ἑξω θαλάσσης. Καὶ οὐκ
ἐπ' ὀσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ προεί-

μῖον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συνίσταται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μῖρον ὀλίγη συν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δεῖξονταί τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ Θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μεζυρίδος, ἢ ἀπὸ Οἰυδρακῶν ἐπιστέλλει.

λβ'. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπὸ ἀπαιδευσίας ληρῆσι, τὰ μὲν ἀξιόγραφα οὐθ' ὀρώσῃς, οὐτ' εἰ βλέποικεν, καὶ ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοῶντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅτι κεν ὑπὸ ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ. Καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐται, παλγέλοιοι· τῷ δεινῷ Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. Καὶ αὐ, Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. Ἄλλος ἀσειότερον παραπολύ. Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίῳ Σαγαλασέως Παρθονικὰ· ἔδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπι-

συνίλκε τὰς ἰσορίαις ἔτι καλὰς ἦσας, ἀλλὰ
τοῦ χρησίου ἐνεκα, ὥς ὅστις ἀν ταῦτα καὶ
τὰ τοιαῦτα φεύγη, πολὺ μέρος ἤδη εἰς τὸ ἀρ-
θρῶς συγγραφεὶν οὕτως προσέειπε· μᾶλλον
δὲ ὁλόγων ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῃ
φῶσιν ἢ διαλεκτικῇ, ὥς τῶν ἀμέσων ἢ θαύμα
ἄραις, τὸ ἕτερον πάντως ἀνείσχυει.

λγ'. Καὶ δὴ τὸ χωρίον εἰ φαίη τις ἀν
ἀκριβῶς ἀπακκάθασθαι, καὶ αἱ τε ἀκάνθαι,
ἀπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσὶ,
τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπει, ἤδη, ἐκπεφύρηται·
καὶ ἐτι τραχὺ δὴ, καὶ τῆτο λεῖον ἐστίν. Ὡς
ἐκδοσμεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὰν ὥς δείξῃς, οὐκ
ἀναρῶμαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν,
ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὴν καὶ ὁ ἔ-
δός ἂν, ἀλλ' ἐδ' ὁ Μωῦμος μωμήσασθαι δυ-
ναῖτο.

λδ'. Φημὶ ταῖνυν τὰν ἄριστα ἰσορίαν συγγρα-
φῶντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἰκοθεν ἔ-
χοντα ἦσαν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν

ἐμνηνευλικήν· τὴν μὲν ἀδίδακτον τι τῆς φύσεως
 δῶρον· ἡ δὲ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ
 συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων
 προσγεγενημένη ἔστω· Ταῦτα μὲν οὖν ἀπτεχνα,
 καὶ οὐδὲν ἐμῷ συμβῶλου δεόμενα. Οὐ γὰρ
 συνελούς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνεσθαι τῆς μὴ παρὰ
 τῆς φύσεως τοιαύτης φησὶ τῷτο ἡμῖν τὸ βιβλί-
 ον· ἔπει πολλῷ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός
 ἦν ἄξιον, εἰ μελαπλάσαι καὶ μελακοσμήσαι τὰ
 τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀπο-
 φῆναι, ἢ ἄρδρον ἐκ κασσίερον, ἢ ἀπὸ Κόνω-
 νος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοβροφίδου Μίλωνα
 ἐξεργάσασθαι.

λέ. Ἀλλὰ πῶς τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς
 συμβελλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προ-
 σόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσηκ-
 σαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἰκκος, καὶ Ἡρόδικος,
 καὶ Θέων καὶ εἴ τις ἄλλος γυμνασῆς ἔχ' ὑπόσ-
 χοιντο ἂν σοι τῷτον Περδίκαν παραλαβόντες,

(εἰ δὴ οὗτος ἐστὶν ὁ τῆς μῆρυϊας ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα καίτοι κληκῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίσχος ὁ τῷ Σειλεύκῃ, Στρατονίκῃς ἐκείνης,) ἀποφαίνειν Ολυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θεσίῳ, ἢ Πολυδάματι τῷ Σκῆψοτάῳ ἀνίσταλον, ἀλλὰ τὴν δόθεισαν ὑπόθεσιν εὐφυῶς πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. Ὡς ἀπέσω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπὶ φθορὸν τῆτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαρμὸν ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι. Οὐ γὰρ ὀλίγων παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφεῖα φαρμὸν, ἀλλὰ τῷ φύσει Συνέῳ, καὶ ἄριστ' αὖ πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξεν ὁδοὺς τινὰς ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν.

λς'. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν Συνέῳ εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ἔων ἐγνωτῇ. Ἐπεὶ πᾶν ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν, καὶ

ἡυλει, καὶ πάντα ἀν' ἡπίσταιο. Νῦν δὲ μὴ μα-
θῶν, ἢκ' ἂν τι αὐτῶν χειρὲργάσει. Τωποδεί-
ξαντος δὲ τινος, ῥᾶτά τε ἀν' μάθοι, καὶ εὖ
μεταχειρίσαιο ἐφ' αὐτῷ.

λζ'. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιῦτός τις ὁ
μαθητὴς νῦν παραδεδοσθαι, συνιέναι τε, καὶ εἰ-
πεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκώς, οἷος καὶ
πράγμασι χρῆσασθαι ἀν', εἰ ἐπιβρατεῖη, καὶ
γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς,
καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δίῃ,
καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζο-
μένους ἢ τατιομένους στρατιώτας ἐωρακώς, καὶ
ὄπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί
ὅππῃ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπῃ, πῶς οἱ λόχοι,
πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν,
ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κάτοικιδίων
τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον ταῖς ἀπαγγέλλουσι.

λη'. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐ-
λεύθερος ἔσω τὴν γνώμην, καὶ μήτι φοβείσθαι
μηδέν, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ὅτι οἱ ὅμοιοι

ἔσαι τοῖς Φαύλοις δικασαῖς, πρὸς χάριν, ἢ
 πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. Ἀλλὰ
 μὴ μελέτω αὐτῷ μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος
 τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀσόρος τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ
 τοξότου ἐν Ολύμπῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχ-
 θήσεσθαι· μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσειαι ἐπὶ τῇ
 Κλείτῃ σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ Συμπασίᾳ γενο-
 μένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφω. Οὐδὲ Κλέων
 αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμε-
 νος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὥς μὴ εἰπεῖν ὅτι
 ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ
 ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὰ ἐν
 Σικελίᾳ κακὰ ἱστορεῖ, καὶ τὴν Δημοσθένες λη-
 ψιν, καὶ τὴν Νικίαν τελευτήν, καὶ ὡς ἐδήλων,
 καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔωρον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πί-
 νοις οἱ πολλοί· ἡγήσεσθαι γὰρ (ὅπως δικαιο-
 τάτην) ὑπὸ οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξαι
 τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυσυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα
 ὡς ἐπαράχθη διηγῆται. Οὐ γὰρ ποιητὴς αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν· ὥστε καὶ κατὰ νουμα-

χωῖται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατὰ δύνων ἐστὶ, καὶ
 φεύγωνται, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτός ἐστι μὴ
 εὐχᾶσθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε
 εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸ ναυλῖον εἰπὼν
 ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶτον ἦν ἐνὶ καλὰ μὴ
 λεπτῷ τὸν Θεὸν ὠδιδὴν ἀναγρῆναι μὲν τὸ ἐν ταῖς
 Εὐρωπαϊαῖς παραλείχισμα, κατὰ δύνων δὲ τὴν
 Ερμολογίαν τριῆρη, καὶ τὸν κατὰ δύνων Γύλι-
 πον διαπεῖραι μετὰ τὸ ἀποσπινόμενον, καὶ
 ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συ-
 ρακισίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τὰς
 δ' Αθηναίους περιτρεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν,
 μετὰ τῶν πρώτων τῷ Αλκιβιάδῃ ἐλπιδῶν. Ἀλλ',
 οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθῶ ἂν ἔτι
 ἀνακλώσκειν, οὐδ' Ἀρστος μετὰτρέψει.

λβ'. Τῷ δὲ συγγραφέως ἔρπον ἐν, ὡς ἐ-
 πείχθη εἰπεῖν. Τῷτο δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἀ-
 χρεῖς ἂν ἢ φοβῆται Αἰθαῶν ἐξ ἰατρῶν αὐτῷ ὄν,
 ἢ ἐλπίσῃ κἀνδρὸν πορφυρεῖν, καὶ τρεῖς τὸν χερ-
 σοῦν, καὶ ἴστων τῶν Νισαίων λήψασθαι μισθὸν

τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. Ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν
αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυ-
δίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινος, πολὺ ἀναΓ-
καιότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν
περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶ φιλῇ,
ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτανύουτος. Ἐν γὰρ, ὡς
ἔφην, τῷτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτίον τῇ
ἀληθείᾳ, εἰ τις ἱστορία γράψαν ἴει, τῶν δ' ἄλ-
λων ἀπαύλων ἀμελητέον αὐτῷ. Καὶ ὅλως,
πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπων
μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τὰς μετὰ
ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

μ'. Εἰ δὲ τὰ παραυτίκα τις θεραπεύει, τῆς
τῶν κολακηνύων μερίδος εἰκότως ἀν' νομισθεῖν,
οὐς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀπέστρα-
το, οὐ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμνασικὴν. Ἀλεξ-
άνδρου γὰρ καὶ ταῦτα ἀπομνημονεύουσιν, ὡς
ἡδέως ἀν' ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίεν, ὃ Οὐρησίκριτε,
ἀποθανόντων, ὡς μάλοισι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρω-
ποι τότε ἀναγινώσκουσιν. Εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐ-

παινεῖσι, καὶ ἀσπαζοῖται, μὴ θαυμάσῃς·
οἶονταί γάρ σὺ μικρῷ τινὶ τῷ δαλέατι τοῦτω
ἀνασπᾶσθαι ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εἰσοίαν.

Ομήρῳ γέν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθώδες τὰ
πλείστα συγγεγραφέτι ὑπὲρ τῆς Ἀχιλλέως,
ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγασθαι, μόνον τῷτο
εἰς ἀποδείξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τι-
θέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. Οὐ γὰρ
εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἔνεκα εἰπεῦδες ἂν.

μά. Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔσω,
ἀφοβός, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀλη-
θείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα οὐ-
κα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μί-
ση, οὐδὲ Φιλίαν νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλευῶν,
ἢ αἰσχυρόμενος, ἢ δυσωπόμενος· ἴσος δικαστῆς
εὐνως ᾤσασθαι, ἄχρι τῆς μὴ θαλέρῳ τι ἀπο-
νεῖμαι πλεῖον τῆς δέουσης. Ξένος ἐν τοῖς βιβλί-
οις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ
τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί
πέπρακται λέγων.

μῆ. Ο δ' οὖν Θεκυδίδης εὖ μάλα ταῦτα ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν Συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμάζομενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τῆ καὶ Μέσας κληθῆναι αὐτῆ πα βιβλία· κλημὰ τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς αἰεὶ συγγραφεῖν, ἥτερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπαζέσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος αὖ τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἰστορίας, ὡς εἰ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησί, πρὸς τὰ προεγραμμένα ἀποδιδόντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶ.

μγ'. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἠκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότηθα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διά-

κείμενος. Καὶ ὁ μὲν νῦν σύτοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλᾶν τὸ ὑποκείμενον.

μδ. Ως γὰρ τῇ γνώμῃ τῆ Συγγραφῆως σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτῆς, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μὴτε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτε ὀνόμασι, μὴτε τοῖς ἀγοραίοις τέτοις καὶ κατωηλοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τὰς πολλὰς συνιέναι, τὰς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινεῖσαι. Καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρυσμένοις τῶν ζῶντων ἐοικώς ἀποφαίνει τὰς λόγους.

μέ. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινανείται, καὶ προσαπίσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήτορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μέλισθ' ὅσῳ παραλλάξοι, καὶ μάχαις, καὶ

ναυμαχίαις, συμπλέκηται. Δείσει γὰρ τότε ποιητικῶς τινος αἵματος ἐπεριέστονος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοστονος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν καῦν. Ἡ λέξις δὲ ὅπως ἐπὶ γῆς βέβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνι μάλισα ὁμοιωμένη, μὴ ξενίζουσα δέ, μὴδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλισα πείσειν τηλικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱσχυροφύλα τες, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. Ἀμεινον ἔν' ἐφ' ἱσχυρῶς ὄχρεμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνεῖαν περὶ συμπαρθεῖν, ἔχομένην τοῦ ἐφ' ἱσχυρῶς, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς.

μς'. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρησέον, ἕτε ἄγαν ἀφιστάμενα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῶ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ συνάπτουσι. Τὰ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δὲ ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

μζ'. Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὥς ἔτυ-
 χε συνακρίβειν, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώ-
 ρως πολλὰκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίναντα, καὶ
 μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. Εἰ δὲ
 μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα,
 καὶ ὅς εἰκόσκειν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ
 ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γε-
 γονόσι. Κἀνταῦθα ἤδη καὶ σαχαστικός τις, καὶ
 συνθετικός τῷ πιθανωτέρῳ ἔστω.

μη'. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ
 πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνφαίνεται
 αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιεῖτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ
 ἀδιάρθρωτον. Εἴτα ἐπιθεῖς τὴν τάξιν, ἐπαγέ-
 τω τὰ κάλλος, καὶ χρωμνύτω τῇ λέξει, καὶ
 σχηματίζειτω, καὶ ρυθμίζειτω.

μθ'. Καὶ ὅλως, εἰκίετω τότε τῷ τῷ Ὁμήρῳ
 Διὶ, ἄρτι μὲν τῶν ἱερωποπόλων Θρηκῶν γῆν
 ὀρεῶνι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. Κατὰ ταῦτα γὰρ
 καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ρωμαίων ἰδίᾳ ὀράτω,
 καὶ δηλᾷτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψη-

λοῦ ὄρων/ι, ἄρ/ι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω,
 εἰ μάχων/ο. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παραλάξει,
 μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μὴδ' ἐς ἓνα ἰσπῶν,
 ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη πρωτοῦν, ἢ
 Δημοσθένης ἀνακότων τὴν ἐπίβασιν. Ἐς
 τοὺς στρατηγὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρε-
 κελύσαν/ο, καὶ κείνο αἰκνέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ
 τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. Ἐπειδὴν δὲ
 ἀναμειχθῶσι, κοινὴ ἔσω ἡ θῆα, καὶ ζυγοσα-
 λείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυφῇ τὰ γινόμενα,
 καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

γ'. Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσω, μὴ
 ἐς κόρον μὴδ' ἀπειροκάλως, μὴδὲ νεαρῶς, ἀλλ'
 λὰ ραδίως ἀπολύεσθω· καὶ σήσας ἐλαῦθα
 πον ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μελαβαινέτω, ἢν κατε-
 πείγῃ· εἴτα ἐπανίτω λυθεὶς ὅσῳ ταν ἐκεῖνα
 καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπενδέτω, καὶ ὡς
 δυνατὸν, ἐλοχευέτω, καὶ μελαπετεσθω ἅπ'
 Ἀρμενίας μὲν εἰς Μιθρίαν ἐκείθεν δὲ ροιζήματι

ἐνί, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς
καιρῷ ἀπολείποιο.

νά. Μάλιστα δὲ καλῶτερῳ εἰκυῖαν παρασ-
χέσθω τὴν γνώμην ἀθέλω, καὶ σιλῶν, καὶ
ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας αὖ δέξῃται
τὰς μορφαὶς τῶν ἔργων, ταιαῦτα καὶ δεικνύτω
αὐτὰ, διάστροφον δὲ, ἢ παράχρην, ἢ ἑτερόσ-
χημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορι
γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐσι,
καὶ εἰρήσεσθαι, πέτρασθαι γὰρ ἦδη· δεῖ δὲ
τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτὰ· ὥσε, οὐ τί εἴπωσι
ζητήσιον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. Οὕτως
δὲ, νομισέον τὸν ἰσορίαν συγγραφοῖα, Φειδίαν
ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ
τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. Οὐδὲ γάρ εἰς ἐκεῖνοι χρο-
σόν, ἢ ἄρδρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην
ἐποίησαν· ἀλλ' ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προεβέβ-
λητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀρβείων πεπορισ-
μένων· οἱ δὲ ἔωλατον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν
ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθ-

μιζόν, καὶ ἐπὶ ἡθίζον, τῷ χρυσῷ. Καὶ τὴν
 ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, εἰς ἐδέον οἰκονομήσασθαι τὴν
 ὕλην. Τοιαῦτο δὲ τοι καὶ τὸ τῷ συγγραφείως
 ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ
 εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιθεῖν αὐτά. Καὶ
 ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὁρᾷ
 τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τῆτο ἐπαινεῖ, τότε δὲ
 τότε ἀπὸ κριβώλει, καὶ τὸν οἰκτεῖον ἔπαινον ἀ-
 πείληψε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ.

ιβ'. Πάντων δὲ ἡδὴ παρσκευασμένων, καὶ
 ἀπορομιᾶσον μὲν πρός παιήσεται τὴν ἀρχὴν,
 ὅταν μὴ πάνυ κατεπίγῃ τὸ πρᾶγμα, προδοι-
 κήσασθαι τι ἐν τῷ προομιῳ· δυνάμει δὲ καὶ
 τότε φροομιῳ χρησέται, τῷ ἀποσταφούμῃ περὶ
 τῶν λεκτέων.

ιγ'. Οἰσὶν δὲ καὶ φροομιᾶζῇται, ἀπὸ
 δυοῖν μόνων ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ φήτορες
 ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρὲς, προ-
 σοχήν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκρόουσι.
 Προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὡς περὶ

μεγάλων, ἢ ἀναγκάίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησί-
μων ἔρεϊ. Εὐμαθῇ δὲ καὶ σαφῇ τὰ ὑπερ-
ποίηται, τὰς αἰτίας προσηλθέμενος, καὶ περιο-
ρίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

ιθ'. Τοιούτοις προοίμοις οἱ ἄριστοι τῶν συγ-
γραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὥς μὴ τὰ
γεγόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα
καὶ θαυμαστά ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνι-
κάς δηλοῦντα, καὶ ἥττας Βαρβαρικὰς. Θεου-
δίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσσεθαι,
καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενη-
μένων, ἐκείνον τὸν πόλεμον. καὶ γὰρ παθή-
ματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

ιε'. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς
πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον.
Εὐαφῆς δὲ καὶ εὐάγατος ἔσω ἢ ἐπὶ τὴν διήγη-
σιν μετέβαιναι. Ἀπὸν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοι-
πὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρὰ ἔστιν.
ὥς τε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσ-
θαι, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα καὶ αὐ-

τῇ ὁμοίως, ὥς μὴ προὔχεν, μήτε κοιλαί-
 γεσθαι. Ἐπειτα τὸ Καφές ἐπανθείτω, τῇ λέ-
 ξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμ-
 περιτωλοκῇ τῶν πραγμάτων. Απόλυτα γάρ
 καὶ ἐνελῇ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξ-
 εργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ αἰλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς
 μὴ διακεκόφθαι, μεδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι,
 ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' αἰ τὸ πρῶτον
 τῷ δευτέρῳ, μὴ γέλνιαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοι-
 νωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄλλα.

νς'. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά-
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεγέων εἴη· καὶ τῷτο
 πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσῷτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων
 ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. Λέγω
 δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγ-
 καῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον
 δὲ καὶ παραλείψειον πολλά. Οὐδὲ γὰρ ἦν
 ἐσιᾶς τὴς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα,
 διὰ τῷτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὄρ-

νέσις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ λυσὶν ἀγρί-
 ρις, καὶ λαγωδίς, καὶ ὑποδάσριοις, καὶ σα-
 πέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι καὶ κείνο παρε-
 σκεύασο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεσέρων.

νζ'. Μάλισα δὲ σωφρονήσον ἐν ταῖς τῶν
 ὄρνων, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις ὥς μὴ
 δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρσιδείκνυσθαι
 δοκοῖης, καὶ τὸ σαυτῷ δρᾶν, παρὲς τὴν ἰσο-
 ρίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψόμενος, τῷ χρησίμου
 καὶ σαφὲς ἔνεκα, μελαβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν Τί-
 ξόν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἁ-
 πασαν λιγυρίαν· οἷον ὄρᾳς τι καὶ Ὀμηρος ὡς
 μεγαλόφρων ποιεῖ. Καίτοι ποιητὴς ὢν παρα-
 θεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυόν.
 καὶ τὰς ἄλλας. Εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορί-
 ων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἶσι ἔ-
 πασι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῷ Ταν-
 τάλῳ ἤγαγεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε;
 μᾶλλον δὲ ὁ Θεκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιού-
 τῳ εἶδει τῷ λόγῳ χρῆσάμενος σκέψαι ὅπως
 εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύσας, ἢ
 πολιουργίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρεῖ-

ἴδες ὃν, ἢ ἔτι πόλειον σχῆμα, ἢ Σορακκαίων
 λιμένα. Οταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται,
 καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐν-
 νόησον· εἴση γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς Φού-
 γηλος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐτῷ τὰ γεγενημέ-
 να, πολλὰ ὄντα.

γῆ. Ἦν δὲ ποιε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα
 δεήσει εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα τῷ προ-
 σάπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεία λεγέσθω· ἐ-
 πεία, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί
 σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν
 τῶν λόγων δεμότητα.

νθ. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πε-
 φευσμένοι, καὶ περιεσκημμένοι, καὶ ἀσυκοφάν-
 τητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ
 μὴ ἀκαιροί, ὥστε ἔξω τῷ δικαστηρίῳ ἐκείνοίε ἴσι.

Καὶ τὴν αὐτὴν Θεωτόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, Φι-
 λαπεχθιμόνως κατηγορεῖν τῶν πλείων, καὶ
 διατριβὴν ποιῶν τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
 μᾶλλον ἢ ἰσορεῖν τὰ πεπραγμένα.

ξ'. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμώεσσι,
 δεχέος μὲν, οὐ μὴν πιστώεος πάντως, ἀλλ'

ἐν μέσῳ θείας τοῖς ὅπως ἀν' ἐθέλωσιν, εἰσά-
σονται περὶ αὐτοῦ. Σὺ δ' αἰκνύνῃς καὶ πρὸς
οὐδέτερον ἐπιρρώεσθαι.

ξά'. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῃ μοι μένησα, (πολ-
λάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον
ὁρῶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σι, καὶ τι-
μήσωσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἐσοχχο-
μένος, πρὸς τὴν ἑστίαν μᾶλλον σύγγραφε, καὶ
παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς,
ὡς λέγεται καὶ περὶ τοῦ, “ ἐκεῖνος μένοι· ἐλευ-
θερος αἰὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεσὸς, οὐδὲν ἐδὲ
κολακευτικόν, ἐδὲ δαλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια
ἐπὶ πᾶσι.” Τῷ τ' εἰ σωφρονοῖ τις, ὑπὲρ πάσας
ταῖς νῦν ἐλπίδας. Δεῖτο αὖ, οὕτως ὀλιγοχρόνους
οὐσίας.

ξβ'. Ορᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτεκτονα,
οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ
Φαίρῳ πύργον, μέγιστον καὶ καλλίστον ἔργον ἀ-
παύλων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτῷ τοῖς ναυιλι-
ομένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ
καταφέροιτο εἰς τὴν Παρχιλονίαν, παγχάλεπτον,

ὡς φασιν, οὔσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσῃ
εἰς τὰ ἔρμαλα. Οἰκοδομήσας ἔν τὸ ἔρδον, ἔν-
δοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτῷ ὄνομα ἐπέ-
γραφεν, ἐπιχρίσας δὲ τιλάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας,
ἐπέγραψε τέκνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
ὅτι καὶ ἐγένετο, πάντῳ ὀλίγου χρόνου συνεκ-
πεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα,
ἐμφανησόμενον δὲ, "ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕ-
ΞΙΦΑΝΟΥΤΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτήσιν
ὑπὲρ τῶν πλωιζόμενων." Οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος
ἐς τὸν τότε καιρὸν οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον
εἴδρα· ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρισ ἂν
ἐσηκῇ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτῷ ἡ τέχνη.

ξγ'. Χρὴ ταῖνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γρά-
φεισθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλ-
λουσαν ἐλπίδα, ἢ πρὸς σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ
ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαίνεσθαι. Οὗτός σοι κανὼν
καὶ εὐθὺς ἱστορίας δικαίας. Καὶ εἰ μὲν
σαθμήτοισι τινες αὐτῇ, εἴ ἂν ἔχοι, καὶ
εἰς δεῖον ἡμῖν γέγραπται. Εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται
ὁ πῖθος ἐν Κρανείᾳ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

D I A L O G U S I.

VENERIS ET CUPIDINIS.

i. **Q**UID est enimvero, Cupido,
quodd alios quidem deos debel-
lâris omnes, Jovem, Neptunum, Apolli-
nem,

• Pulchrè innuit hoc dialogo Lucianus, ad Amoris
ictus optimum esse munimentum firmitatem mentis
cum assiduis conjunctam vel animi vel corporis exer-
citationibus.

P. i. l. i. *ἢ Εἰς*] Martis et Veneris fuit filius, quem
delusi veteres ingentis potentiz amoris esse deum vo-
luerunt. Pingebatur puer imberbis, cæcus, alatus, facem
gestans et sagittas, quarum una cuspide auratâ vulneratos
ad amorem, altera plumbeâ ad odium impellit: quorum
omnium rationem pulcherrimis versibus Pius pontifex et
Marullus ingeniosissimè complexi sunt. *Leeder.*

Ibid l. 3. *τὸ Δία*] Jupiter, Neptunus, et Pluto,
Saturnus

nem, Rheam, me quoque matrem; a solâ
verò abstineas Minervâ et adversus illam
nullam habear incendium tua fax, vacua sit
sagittis

Saturni et Opis filii fuerunt. Verùm Jupiter Junonem
sororem suam eodem secum partu editam uxorem duxit,
et cum Plutone Neptunoque regnum partitus, Olympum
sibi reservans habitavit. Quam insignis stupris et adul-
teriis fuerit, non ipse tantum, sed et reliqua gentilium
caterva, poetarum carmina personant, et numerosa et
variis mulieribus suscepta soboles docet. L.

P. I. l. 3. τὸν Λόκκω] Jovis et Latonæ filius, a poetis
dignus medicinis artis repertor, divinationis deus, et
Musarum princeps. L.

Ibid. l. 4. τὴν Πέαν] Insignis hæc Justini Edit. muta-
tio: reliquas enim omnes Hæc. At Junonis amores quis
novit? Solanus. * De Rheâ infra, Dialog. 4.

Ibid. l. 5. τὴν Ἀθηνᾶς] Sapientiæ et ominum bonarum
artium dea appellatur. Hanc dicunt poætæ Jovis filiam
sine matre: cum enim Jupiter videret Junonem uxorem
suam non ferentem liberos, percussio capite armatam
Minervam emisit. Ovid. in III. Fastorum:

An quia de capitis fertur sine matre paterni

Vertice cum clypeo præfuisse suo?

Eadem dicitur belli inventrix et princeps. Hanc torvam
oculis, et armis insignem, longamque hastam cum chrys-
tallino clypeo, in quo erat caput Medusæ, ferre dicunt
poætæ. De qua re talem fingunt poætæ fabulam. Me-
dusa, una Gorgonum, cum a Neptuno in templo Mi-
nerve stuprata esset, irata dea, ne tantum crimen innotum
maneret, crines ejus, quibus Neptuno placuerat, in
angues vertit, deditque ut eam aspicientes in saxa ver-
terentur. Hanc postea Perseus Jovis et Danaës filius
acceptis

agittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi
 arcûs, et collineandi sis imperitus. CUP.
 Metuo, mater, eam: nam formidabilis est,
 et torva, atque admodum virilis. Quando
 igitur intento arcu aggredior ad eam, quassa-
 ta cristâ petterrefacit me, et contremisco,
 defluuntque tela meis de manibus. VEN. At
 Mars nonne terribilior erat? et tamen ex-
 armasti ipsum, ac vicisti. CUP. At iste
 ultro admittit me, atque invitat: Minerva
 contrâ semper suspiciosa torvè me intuetur;
 quin aliquando temere illam prætervolavi,
 propiùs admotâ face; illa confestim, Si ad
 me accedis, inquit, per patrem juro, hastâ
 te transfixum, aut pede correptum, in Tar-
 tarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessum-
 dabo

A 2

dabo

acceptis talaribus et falcato ense Mercurii, item scuto
 Palladis, Medusam unico ictu interemit. Unde Pallas,
 ut terribilior hostibus videretur, Gorgonis caput in suo
 clypeo gestavit. Ovid.

Gorgonium crinem turpes mutavit in hydros:

Nunc quoque, ut attonitos formidine terreat hostes,

Pectore in adverso, quos fecit, sustinet angues. L.

P. 2. l. 6. *ἀποκταίνω*] Hoc est, *suspensum habet*, et di-
 ligentur, ne noceat, observat. Aristot. in *Quint.* l. 4. de
 Leone: *ἐν τῷ ὄφει, ὅπου ἔχει τὸν λαιμόν, ὥστε ἀποκταίνω*.
Hemsterhusius.

Ibid. l. 11. *τὸ Τάλαρον*] Est propriè locus infimus in-
 feriorum. L.

dabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum cernit, habetque ad pectus faciam quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maximè metuo: territat enim me, et cum eò oculos converto, in fugam propellor.

2. VEN. At expavescis Minervam, ut ais, et gorgonem; idque tu, qui non formidâris fulmen Jovis. Musæ verò cur tibi sunt invulneratæ, et extra teli jactum positæ? an et illæ cristas concutiunt, et Gorgonas prætendunt? CUP. Revereor illas, mater: nam venerandæ sunt, et semper quiddam commedantur, et cantu distinentur; atque ipse ad sto sæpiùs illis, delinitus carmine. VEN. Age, mitte et istas, quia verendæ: at Dianam quid est, cur non vulneres? CUP. In summâ, ne consequi

P. 2. penult. *Mūsæ*.] Ut dicit Hesiòdus, ex Jove et Mnemosynâ, hoc est memoriâ, natæ sunt; et sunt novem, quarum nomina et inventa sic percurrit Virg. Clio Historias invenit: Melpomene tragædias: Thalia comædias: Euterpe tibias: Terpsichore psalterium: Erato geometriam: Calliope literas: Urania astrologiam: Polyhymnia rhetoricam. L.

P. 3. 7. *Agrippa*.] Iovis filla ex Latonâ eodem partu cum Apolline nata dicitur, quæ virginitatis studio hominum consortia fugiens, sylvis incolebat venationi intenta: quare cum arcu et pharetrâ illam incessisse scribunt poëtæ. L.

consequi quidem illam licet, fugientem semper per montes : tum etiam sibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus fili ? CUP. Venationis, et cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, et sagittis configat ; tota denique huic rei est intenta : cæteroquin fratrem ejus, arcitenentem et ipsum, ac longè jaculantem—VEN. Scio, nate, *quid velis*: frequenter ipsum arcu fixisti.

D I A L. II.

APOLLINIS ET VULCANI.

1. **V**Idistin', Apollo, Maïæ filiolum, modò editum ; quàm pulcher est, aridetque omnibus, et jam tale quiddam præfert, quasi in magnum aliquod bonum evasurus sit? AP. Illumne ego dixero infantem, Vulcane, aut *in magnum evasurum* bonum,

Ibid. l. 15. ἀδελφόν] Accusativus ἀδελφόν respicit verbum κατήγωνισάμην, κατέβηυσα aut aliquid tale, quod dicturus erat Cupido, si passa esset Venus. L.

P. 4. l. 4. τῆς Μαίας βρεφός] i. e. Mercurius. Ille enim Iovis et Maïæ filius, furax et fraudulentus semper audiens. L.

num, qui Japeto sit senior, quantum ad aſtutiam? VU. Eccui male facere poſſit recēſ natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem ſuratus eſt: aut Martem; illius enim eduxit clam vaginā gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu et ſagittis.

2. VU. Hæc iſte recēſ natus, qui vix movere ſe poterat in faſciis? AP. Experiere, Vulcane, ſi modò ad te aliquando venerit. VU. Atqui jam acceſſit. AP. Quid ergo? cunctane habes inſtrumenta, nullumque eorum tibi periit? VU. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inſpice diligenter. VU. Per Jovem, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VU. Tamne acutis eſt manibus, ac ſi in utero meditatus fuerit artem ſurandi?

3. AP. Non tu illum audiviſti jam loquentem argutula quædam et volubina: quin et miniſtrare nobis vult; heri verò provocatum Cupidinem luſtando dejecit ſtatim, nescio quomodo

P. 4. l. 9. *ἰαπετῷ*] Japetus, ut ſerunt, Cæli et Terræ filius; quo neminem hominum credunt Græci antiquiorem. L.

Ibid. l. 12. *τῷ τριαντῷ*] Singulis deorum ſingula inſignia; Neptuno tridentem, Marti framea ſeu gladius, Apollini arcus et ſagitta, Jovi ſceptrum et fulmina. L.

P. 5. l. 9. *ῥαγὲν*] Significat *agile manuū mobilitate promptum*. Hemſt.

quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Veneris cestum furripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum; et nisi gravius effet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset. VU. Agilem quendam et alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed et jam musicum. VU. Id quo indicio colligere potes?

4. AP. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instrumentum ex eâ musicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, et asserculo supposito, fidesque

P. 6. 1. 2. τῷ τῶρο] Pro interrogativo τῷ et deest τῶρο: nam integrum esset τῷ τῶρο, aut τῷ τῶρο. L.

Ibid. 1. 3. χαλῶν] Sunt qui dicunt istam testudinem esse repertam juxta Nilum post diluvium; quæ, cum consumptâ carne arida esset, percussis nervis superstitibus edidit sonum: quo monitus, non ut hic traditur, sed ad ejus exemplar lyram, quam ὀψάρος vocat Lucianus, compegit Mercurius. L.

Ibid. 1. 6. καλῶν] Pro καλῶν; legendum ex MS. καλῶν sunt *pacilli* vel *clavicule*, quibus fides in lyris intenduntur: πύχαι; verò sunt manubria. (Hygiæus *brachia* vertit:) ζυγός, sive ut aliis ζύμα, jugum, est transversum transillum, in summâ citharâ, cui chordæ annectebantur: ἀσέρκλιος est ligneus asserculus, qui subjiçietatur fidibus, sine quo nullum illæ sonum edebant: olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur

fidesque intendens septem, canit valde tenerum quiddam, 6 Vulcane, et concinnum, ut ego met ipsi invideam, qui dudum arte pulsandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in cœlo, sed præ nimio agendi studio usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam. Alis autem est instructus: et virgam quandam

adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur. ut rudité Scaliger ostendit ad Manil. p. 420. Qui veteres lyras in nummis et marmoribus, ubi sæpius occurrunt, vidit, facilius hæc intelliget *Grævius.*

P. 6. l. 7, *ἐν τῇ χορδῇ*] Consentiunt omnes Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt qui dicunt primò fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui libet, Macrobi. Saturn. I. 19. Pol. Virg. de rerum invent. I. 15. Diod. Sic. I. et V. Sentit cum Luciano Horatius I. 15.

*Tuque testudo resonare septem
Callida nervis.* L.

Ibid. l. 9. *ναὶ — ἀπαρίττει*] Si rectè hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. I. 21. sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara sibi lyram concessit.* Aliquid autem interesse inter (quas multi temere confundunt) lyram et citharam, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem *Lyra*, at quàm feliciter, judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. L

•Ibid.

quandam sibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VU. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem, forcipem furto sublatam. VU. Rectè sane admonuisti : quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

Ibid. l. 15. ἡμέτερον τιμὰ [De Mercurii virgâ Homerus Od. V. cujus verba expressit Virgil. Æneid. IV. 242.

*Tum virgam capit ; hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias sub tristia tartara mittit,
Dat somnos adimitque, et lumina morte resignat.
Cognatus.*

Ibid. l. 17. ἱγὰρ—ἰδρυα] Vulgo traditur hanc virgam Mercurio ab Apolline fuisse traditam, acceptâ ab eo lyrâ. Vide Servium in Virg. Æn. IV. L.

D I A L. III.

MERCURII ET MAIÆ.

3. **E** Stne enim aliquis, mater, in cælo
 deus inferior me? MAI. Ne dixeris,
 Mercuri, tale quicquam. MER. Quidni di-
 cam, qui tot negotia sustineo solus, lassitudi-
 ne confectus, inque tot ministeria distractus?
 manè quidem, mox atque surrexi, everrere
 symposium oportet; et postquam instravi con-
 cionem, tum ordine disposui singula, apparere
 Jovi, et perferre quoque versus nuncios ab eo
 sursum deorsum indies ingens spatium emeti-
 entem;

P. 7. l. 2, *Maias*] Atlantis ex Pleione conjuge filia
 Jovi concubuit, atque ex eo peperit Mercurium; quam
 Juno præ omnibus pellicibus adamavit; ita ut Mercu-
 rium mox natum suis uberibus lactaverit, sicque divino
 lacte perfusus, licet ex mortali natus, immortalis tamen
 effectus est, dictusque est Mercurius, deus facundie,
 mercatorum, palæstræ, furum, nunciusque et interpreter
 deorum, galero tegitur, alata fert talaria, virgam ca-
 duceam. L.

* Ibid. l. 3. *Εἰ γὰρ*] Abruptè incipit dialogus, qua
 interroganti Maiæ. *τί ἀγασσῆσθαι, ἢ τί τῶν*, respondeat
 Mercurius, *αἰσῶμαι ἔτι γὰρ*, &c.

* Ibid. l. 3. *ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέροισιν*] Nor diceremus,
postling

entem; cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius verò quàm recens emtus ille pincerna veriret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est gravissimum, ne nocte quidem dormio solus deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, et adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quæ de die facio, cum in palæstris versor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo; sed præterea quæ ad mortuos spectant

passing up and down. Ημεροδρόμοι, qui tot die cursitant. Pollux: qui regum mandata celerim perferunt, Suidas: Hemerodromos vocant Græci, ingens, die uno, cursu emetientes spatium, dixit Livius XXXI. 24. omnes eodem fere sensu.

Ibid. l. 16. *ναῦπλορ*] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum Hom. Il. E. 265. et Apollod. II. p. 123. plerique tradunt, vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Eurip. ad Orest. v. 1392. *Hemst.*

Ganymedes Trois regis Dardonorum filius fuit, et ob admirandam pulchritudinem a Jove in formâ aquilæ raptus; quem Jupiter pincernam fecit, amotâ Hebe Junonis filiâ, eò quòd dum Jovi apud Æthiopas comestanti ministraret, cadens velanda corporis omnibus superis monstravit. *L.*

Ibid. l. 17. *ἀλκαῖα καὶ σάπφωρ*] Alcaus et Sappho huic muneri Mercurium inter deos præfecerant, ut Athenæus docet I. p. 39. *Hemst.*

spectant administranda sunt mihi, in tot partes obeundas divilo.

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque diebus in cœlo et apud inferos degunt: mihi autem quotidie et hæc et illa sunt facienda. Et Alcmenâ quidem natus, et Semeles filius, ex misellis procreati mulieribus, epulantur curarum expertes: ego Maia Atlantis filiâ natus ministro illis. Quin imo jam modò venientem me Sidonē a Cadmi filiâ ad quam me miserat visurum quid agat

P. 8. l. 9. Ἀδάς τέκνα] Castor et Pollux. Cum Castor in pugnâ adversus Athenienses cecidisset, Pollux suam immortalitatem cum eo communicavit, et impetravit a Jove, ut alternatim viverent. Virg. VI.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit. L.

* Ibid. l. 13, ὁ μὲν Α. καὶ Σ. videt] Ita edit. omnes. Gronovius legendum contendit αἰ—ύσι, sed frustra; amant enim istiusmodi repetitiones indignabundi: et Alcmenâ natus, Semeles filius, &c.

Hercules Jovis et Alcmenæ filius. Bacchus Jovis ex Semele Cadmi filiâ. L.

Ibid. l. 17. Σιδώνος] Oppidum est Phœniciz regionis; et apud Sidonem et Tyrum Cadmum cum Phœnice regnasse scribit Eusebius. Cadmi filiz quatuor fuere, Semele, Agave, Antono, et Ino. Cum Semele Jovem concubuisse vulgatum est. L.

Ibid. l. 18. τῆς Καδμῦς θυγατρὸς] Vel hæc esse valde corrupta oportet, vel (quod potius credo) Lucianum memoriæ vitio, dum his ludicris animum relaxat, parùm attentum, pro sorore Cadmi filiam posuisse. Hemst.

* Attamen ne sic quidem facile erit Nostrum ab ἀνα-
χρονισμῷ

agat puella, antequam respirâssem, legavit iterum Argos, ut visitarem Danëntum inde in Bœotiam, inquit, profectus, in transitu Antiopam vife. Jamque planè confectus, animum despondi: atque adeò si mihi facultas foret, perlibenter equidem postulaverim vendi, ut in terris solent, qui

χρῆσιμῶς crimine vindicare. Quomodo enim ἡ παῖς; audire potuit soror Cadmi Europa, cum jam Bacchum, ejusdem Cadmi ex filiâ Semele nepotem, inter deos relatum esse modò dixerit Mercurius?

Ibid. penult. Ἀργεῖ] Nomen est unius rigiunculæ in Græciâ; unde Græci Argivi & si sunt. Fuit et nomen aliquot oppidorum Græcia. L.

Ibid. Δανάη] Acrisii Argivorum regis filia, a patre in quadam turre conclusa fuit, ob id quòd in responsis habuit, se manu ejus qui ex filiâ nasceretur moriturum, Ad hanc Jupiter, cum alia non pateret via, in aureum imbrem ex tegulis per impluvium se cadere permisit; quæ ex eo compressu Perseum genuit. L.

P. 9. l. 1. Ἀσπίον] Lyci Thebarum regis uxor fuit, Æsopi filia, vel ut alii volunt, Nyctei, Hanc Jupiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quæ Zethum et Amphionem ex eo compressu peperit. L.

Ibid. l. 2. ἀνυπόβουνα] Malè Erasmus, Benedictus, alii, *me pariturum negaverim* reddunt. Notissima virtus verborum ἀνασφαλισ, ἀνυπόβουνα, ἀνυπόβουνα, ἀνυπόβουνα, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus et victus succumbit, animumque despondet. Hemst.

Ibid. l. 3. ἡ δὲ ἡμεῖς πωρῶσθαι] Athenis servo justâ de causâ

qui duram serviunt servitutem. MA. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta moregerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos; deinde in Bœotiam; ne plagas etiam tardior accipias; nam in iram proclives sunt qui amant.

D I A L. IV.

VENERIS ET CUPIDINIS.

5. **O** FILI Cupido, vide qualia facis: non ea quæ in terrâ contingunt dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum exhibes, cum mutans in quodcumque tibi commodum videtur; Lunam deducis
ex

causâ *ἡρώων* alius licebat, et dominos iniquos ut se venderent adigere. *Solanus.*

P. 9. penult. *ῥαδύμορος*.] Nam Jupiter impatientiâ amoris se vertit in taurum, in aquilam, in olerem, satyrum, Amphitryonem, aurum, ignem, pastorem, serpentem, ut scribit Ovidius in Metam. VI. L.

P. 10. l. 1. *τὴν Σελήνην καθάπερ*.] Endymion pastor fuit admodum formosus; cum in Lamiô, Cariz monte, aliquando

ex cælo ; Solem apud Clymenen commorari
 onnunquam cogis, aurigandi muneris obli-
 tum : nam quæ in me genitricem committis,
 confidenter *quasi jure tuo* facis. Sed tu, au-
 dacissime, Rheam etiam ipsam jam vetulam,
 et matrem tot deorum, impulisti, ut puerum
 amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat ; et nunc illa furit operâ tuâ ; junctis-
 que leonibus, et adsumtis in comitatum Cory-
 bantibus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sur-
 sum

aliquando obdormivisset, a Lunâ deosculatus est, quæ in
 ejus amorem exarserat, ita ut fratri bigas suas agitandas
 dederit. Seneca in Hippolyto :

Arfit obscuri dea clara mundi

Nocte desertâ, mîidosque fratri

Tradidit currus aliter regendos. L.

Ibid. l. 3. *Κλυμένη*] Fuit Oceani et Tethyos filia, et
 quia formâ præstabat, Soli placuit, ex quo concepit
 Phæthontem et ejus sorores. L.

Ibid. l. 7. *τῇ Πίᾳ*] Quæ et Cybele, et Berecynthia,
 et Ops dicitur : filia fuit Cæli et Vestæ, et Saturni fratris
 sui conjux. Hanc poetæ Jovis et aliorum plurium deo-
 rum matrem dixerunt, eique quadrigam a quatuor leo-
 nibus tractam assignaverunt, et capiti ejus turritam coro-
 nam, et sceptrum manibus addiderunt : et cum incederet,
 sacerdotes dicti Galli, tympana tangentes et æra, præce-
 debant, et Corybantes armati illam ambiebant. L.

Ibid. l. 9. *Φρύγιος μισάνθρωπος*] Atyr puer Phrygius,
 adamatus a Matre deorum, cum ei castitatem promississet,
 quam non servavit, in furorem versus seipsum excas-
 travit. L.

sum deorsum Idam circumvagantur; hæc ululatus edens ob Attin; Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusâ comâ fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo : et in summâ, tumultûs furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta ; metuo tale quidnam ego, quæ te magnum malum peperit,
ne

* P. 10. l. 14. περιπολῶσιν] Nominat. præcedens ἐλπίδι παραλαβῶσα voluit. περιπολεῖ, inquit Leedes : sed referri etiam protest hoc verbum ad eas quæ sequuntur voces ἢ μὲν ὁλολύζουσα — ἢ Κορύβαντες δὲ — Ida mons est Phrygiæ minoris, sive Troadis.

Ibid. l. 15. Ἀτίν] De nomine hujus juvenis non adeo consentiunt autores. Ab Ovid. X. et Catullo Ep. 64. vocatur Alys. Diod. Sic. III. eum vocat Ἀτίν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀτίν : nisi forte idem etiam sit ille, cujus meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. L.

Ibid. l. 19. αὐλαὶ τῶ κίραλι] Apuleius de Deo Socrat. p. 49. *Ægyptia numina ferms* (gaudent) *plangoribus, Græca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum et tympanistarum et ceraularum.* Hemst.

Ibid. l. 20. τυμπάνω — κυμβάλω] Tympanum scilicet minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur : cujus sonus voce βόμβος rectè exprimitur. Cymbalum verò fuit instrumentum constans duobus hemisphæriis æneis et concavis, quæ collidebantur, et quorum sonitus voce βόμβος commodè describitur. Clericus.

ne quando planè in furorem acta Rhea, vel dixerò potiùs mentis suæ compos, jubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo, in periculo te versantem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipsis jam familiaris sum, et sæpe consensu eorum tergis, prehensâque jubâ, tanquam habenis eos rego: illi verò adulantur mihi, et manum acceptam in os delambentes restituunt. De ipsâ verò Rheâ, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quicquam conetur, tota in Attide occupata? At porro quid ego delinquo, si ostendam pulchra, qualia sunt? Vos ne appetite res pulchras.

P. 11. l. 2. ἀπομανῖσα] Quidam interpretantur, *ne Rhea, furore deposito, vel potiùs dum in eâ insaniâ persistat*, tubauditâ scil. voce *μανία* quæ in præcedente ἀπομανῖσα includatur. Verùm ἀπομανῖσθαι notante H. Steph. Thes. II. p. 769 aliquando capitur pro simplici *μανῖσθαι* et significat *furere, insanire, vel vehementer insanire*, quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανῖσα *furore percita, insanire*. Secutus est eam rationem Guyetus; et meritò quidem: argutiùs enim dicit Venus, *metuo equidem, ne planè in furorem versa Rhea, aut magis etiâ, sui compos saneque menti restituta, te discerpe jubeat a Corybantibus*, quàm si contra orationis ordinem invertat. Εὐαὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest: hæc enim sæpissimè commutantur. *Hemst*

* Ibid. l. 18. μὴ ἐφισθῇ] Jactanter a Cupidine dictum.

B

Quo

chras. Quare neque in me his de rebus crimen conferte. Aut visne ipsa tu, mater, ut neque tu posthac Martem ames, neque ille te? VEN. Quàm mirificus es, et superior omnibus! sed erit, cum recordabere dicta mea.

D I A L. V.

PANIS ET MERCURIUS.

6. **S**ALVE, pater Mercuri. ME. Imo et tu quoque: sed quomodo sim ego tuus pater? PA. Non tu Cyllenius es Mercurius? ME. Ita sanè: at quo pacto filius meus es? PA. Per adulterium sum ex amore tibi natus. MER. Per Jovem, ex hirco fortasse aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest ut sis, cum cornibus, et naso tali

Quod cum non animadvertit Cl. Hemsterbasius, locum pravè et emendat et interpretatur.

P. 12 l. 8. *Kulla* [C]. Ita vocatur Mercurius a Cyllene, monte Arcadiæ, ubi natus erat. *Æneid.* VIII. 138.

*Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllene gelido conceptum vertice fudit. L.*

tali, et barbâ hirsutâ, cruribusque bifidis ac hircinis, et caudâ super nates? PA. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, ô pater, probris ac dedecore afficis; quin potius temet ipsum, qui tales gignis et procreas: ego verò culpâ vaco. ME. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in caprâ stuprum commisi? PA. Non capram quidem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeas, si fortè in Arcadiâ puellæ ingenuæ vim intulisti. Quid commorfo digito quæris,, multumque hæsitās? Icarii filiam inquam, Penelopen. ME. Et quid tandem est

Ibid. l. 14. *σάλη δὲ χυλὰ*] *Σάλη* non propriè est *pes*, sed ea pars corporis, quæ femur, tibiam, atque etiam pedem continet: *δὲ χυλὰ* autem est a *χυλὴ*, quæ præter alia etiam *ungulam* significat. L.

P. 13. l. 6. *δακὼν τὸν δακτυλὸν*] Ut solent qui, animo secum quærent, quod non possunt illico invenire. Horat. de poetâ versus non facili faciente:

— in versu faciendo,

Sæpe caput scaberet, vivos et raderet ungues. Cleric.

* Ibid. l. 8. *Ἰκαρίῳ*] Cebali filius, Laconum regis, qui genus suum ab Æolo traxit. Hunc a pastoribus ebriis; quibus vini usum communicaverat, occisum, in cælum transulisse Jovem narrat Hyginus, et Boöten fecisse; filiam verò ejus Erigonen in Zodiaci signum Virginem, canem denique in Caniculæ stellam vertisse.

est rei, quòd, cum illa mihi deberet, hircu te similem peperit?

2. PA. Ea ipsa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum, Penelope Spartana: at patrem scito deum habere te, Mercurium Maiaæ et Jovis filium. Quòd autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lataret: ea est causa, cur similis evaseris hirco. ME. Sanè commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et risu excipiar ab omnibus ob præclaram liberorum procreationem?

3. PA. Atqui dedecori non ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistulâ ludo valde argutum quiddam; Bacchusque

P. 13. l. 9. ἀν' ἑμῶν] i. e. pro puero mei simili. L.

Ibid. l. 13. Ἀρκάδιαν] Ita vocatur ab Arcade Jovis filio; Peloponnesi regio intima, a mari undique remota, pecori et pastoribus gratissima. Huc e. Lacedæmone vel Spartâ, patriâ Icarii et Penelope, breve erat iter. Ablegatus est autem Pan, quoniam hirtus erat et deformis. Vide Homer. hymn. in Pana. L.

* P. 14. l. 7. καυρὸν] Levitatum, Eustathio teste, ἀπὸ τοῦ καλὸς καὶ τυρῶν, propriè significat *torridum, aridum*: deinde

que nihil me sine facere potest : imo sodalem et quasi socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos species, quotcunque circa Tegeam et per Parthenium habeo, multum lætabere. Impero autem et Arcadiæ toti. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato, tam strenuè rem gessi Marathone,

deinde λαμπρόν, ἡδύ, μεταφορικῶς τὰ γὰρ ἑξοτῆ ἰδιωματὰ ἡδύνη τῇ γαῖᾳ, inquit Schol. Theoc. Idyll. 7. Sed propius attigit Schol. in Longi ποιμὴν εὐφημῶς autem ἐκάλειεν καπνὸν, τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄσροικον τῷ συνίσματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ κεραμίων σκεύους διατεθρυμμένον sonitu, qualem testa ederet confracta. Hesychius α καπνὸς spiritus, vel καπνὸς spiro, derivat.

* Ibid. ὁ Διόνυσος.] Multi fuerunt Panes, quorum omnium res gestas in unum hanc Arcadium contulerunt poetæ, de temporum ratione observandâ parum solliciti : " re enim verâ, quod ait Hemsterhusius, Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis natæ ætatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censetur, qui dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio et lepore compensant."

Ibid. l. 9. Διασώτην.] Is qui simul cum alio venit choreas et epulas celebratum : α σωτήρ, convivantium cœtus vel convivium. L.

Ibid. l. 12. Τέγαια — Παρθένιον.] Tegea, urbs Arcadiæ, unde Pan aliquando vocatur *Tegeus* : Parthenium, mons ejusdem regionis, qui supra Tegeam est. L.

Ibid. l. 16. ἐν Μαραθῶν] Marathon est Attici agrorum civitas.

thone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, ea, quæ sub arce est, spelunca. Si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. ME. At, quæso, dic mihi, duxistin' ? jam uxorem, ô Pan ? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PA. Neutiquam, pater : amatorius enim sum, nec contentus forem cum unâ aliquâ rem habere. ME. Capras videlicet incendis. PA. Tu quidem irrides ego verò et cum Echô et cum Pi-
ty

civitas, ubi feliciter pugnatum est ab Atheniensibus contra Pefas. Vid. Justin II. 9. et Herod. VI. Pausanias in Atticis ait Pana. Philippidæ in suâ ad Lacedæmonas legatione occurrisset, et in eâ pugna Atheniensibus se fore auxilio dixisset. Atque is fortasse erat, qui, ut ipse non multo post ait, τὰ ἴδια καὶ τὴν ἀντιπαρθεσίαν, multos barbarorum occidit aratro, et postea evasit; licet Apollo, rogatus quis erat, non aliud respondebat, quàm ut Echelæus heros coleretur. Quod autem ait Gilb. Cognatus in hunc locum, Pana majore quàm humanâ staturâ, inflatâ conchâ, terrorem incussisse hostibus, nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriæ est; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. L.

P. 14. l. 17. *συνίλαον*] Meminit hujus antri Pausanias in Atticis, idemque describit. L.

P. 15. l. 3. *τῇ τὴν Ἥχοι*] Echo primum erat nymphea, fluvii Cephisi accola; at capta Narcissi, et ipsam et cæteras omnes spernentis, amore contabuit, et in vocem evanuit, quæ quoniam a cantibus et nemoribus reper-
cussa,

ty rem habeo, et cunctis Bacchi Mænadibus, ac valde color ab ipsis atque observor. ME. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PA. Impera, pater: nos autem viderimus ista. ME. Et accede ad me, et comitate blandâ complectere: patrem verò vide ne appellâris me, audiente saltem aliquo.

D I A L.

cussa auditur, ideo Pani et pastoribus dicitur esse grata, et quasi nympha adhuc esset, adamari. Vid. Ovid. III. 355. L.

Ibid. l. 4. Πίτυς] Pityn aiunt, puellam fuisse a Pane simul et Boreâ adamatam; quæ, quoniam Pani magis favebat, a Boreâ illis in scopulum mortem obibat: at ne totâ periret, Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum deus gestare amat. L.

Ibid. l. 5. Μαινάδες] Mænades Bacchi erant sacerdotes, scæminæ furore percitæ, ἀπὸ τοῦ μαινόμεναι, infansio, quia sacrificantes insaniebant: dictæ aliquando Thyades et Mimattones. L.

Ibid. l. 16. Πάνος πατήρ] Patrem Panos esse Mercurium affirmat Homerus. in hymno ad Pana, atque eo nomine idèò fuisse vocatum, quod cum Mercurius cæteris deorum eum ostenderet, placebat omnibus:

Πᾶντα δὲ μιν καλίσκον, ὅτι φέρει πᾶσιν ἱερεΐν.

Dante Samius autem, in eo libro quem de Agathoele scripsit, illius nominis aliam rationem dedisse fertur; scil. quod ex congressu *omnium* cum Penelope procorum natus erat. L.

D I A L O G U M VI.

VULCANI ET JOVIS.

6. **Q**UID me, Jupiter, oportet facere ?
 venio enim, ut jussisti, securim habens acutissimum, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sanè, Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejectâ securi. VUL. Tentasne me an insaniam ? Quin impera verè, quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam : quòd si morem non gesseris, non nunc primum iratum experire me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris : pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VUL. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus : acuta enim securis est,

P. 16. l. 4. διασπένων τὸ κρανίον] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, obsorbuisse ; atque, ut necesse erat, gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. L.

Ibid. l. 5. ὁ δὲ πῶς ἐπέβηκεν] Iratus erat prius Vulcano Jupiter, cum offensus ejus deformitate, cælo deiecit in Lemnum insulam, de quo vide Hom. Iliad. l. L.

est, non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modò, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te ubente?—Quid hoc? puella armata? Magnum ó Jupiter, malum habuisti in capite: meritò igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membranâ virginem vivam nutrires, idque armatum: profectò castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc verò saltat, inque armis

Ibid. l. 12. Ελκείθυσιν] Lucina, dea quæ præest partibus, nunc Juno, nunc Diana dicta. Rationem nominis ab Ovidio accipe, Fast. II. 449.

*Gratia Lucina: dedisti hæc tibi nomina lucus;
Aut quia principum tu, dea, lucis habes.*

i. e. Lucina dicta est, aut quia præest lucis sive nemonibus, aut quia ejus ope infans primùm profertur in lucem. Ελκείθυσιν autem est ab ἐλκείθω, venio, quòd invocetur ut foetus veniat in lucem. L.

Ibid. l. 17. κόρη Ἰνοπλοῦ] Jupiter, inquit Hesiod. Theog. 886. Metin uxorem suam, deorum atque hominum sapientissimam, devoravit, Cœli Terræque consilio, ne quis alius deorum imperium ei præripere posset. Addunt poetæ Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta et armata prodiit. Hoc et Lucianus ridet. *Cognat*

Ibid. penult. ἑξαλώμεναι, & κεφαλῇ — ἵχυν] Respexisse

armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur : quodque maximum est, formosa admodum ac matura extitit brevi : cæstra quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, ô Jupiter, obstetriciam mercedem redde illâ virgine mihi desponsâ. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane : perpetuò enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor. VUL. Hoc volebam : reliqua mihi curæ erunt : jamque ipsam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac. Novi tamen, quæ fieri nequeant, te appetere,

DIAL.

spexisse videtur Lucianus ad Æschin. κατά Κτησιφάνιο, §. 74. ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἔ κεφαλὴν, ἀλλὰ πρόσθεν κεκλήται. Videtis quæ in eum locum habeat Francis, Ed. Dublin. p. 131.

P. 16. ult. πυρρίχις] Optimè convenit Palladi, quippe armatæ : nam πυρρίχη, sec. lexicographos, est *armata saltatio*, a Pyrrho Achillis filio, in arte saltandi egregiè docto, ut ait de saltatione libello Lucianus. L.

P. 17. l. 2. καὶ ἐθεοποιεῖ] *divino agitur furore* : ab ἱεὶ et θεῷ, quasi intus habens numen aliquod. Hinc ἐθεοποιεῖται, quod Hesychius interpretatur esse ὅτι ἡ ψυχὴ ὅλη ἑλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, *quando anima tota illuminatur a deo*. L.

Ibid. l. 6. μαιώτρα] Μαιώτραν τὸ τῇ Μαίᾳ δίδωμεν, i. e. *præmium quod obstetrici solvitur* : ἡ γὰρ Μαίᾳ ὀμφαλοτόμος, καὶ περὶ τὰς τιμὰς, λαλῶ. L.

D. I A L. VII.

CUPIDINIS ET JOVIS.

1. **A**T si quid etiam peccavi, Jupiter, ignosce mihi: puerulus enim sum, atque adhuc insipiens. JUP. Tunc puerulus, ô Cupido, qui vetustior es multò Japeto? An quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis et vaser? CUP. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego, cur me vincere quoque mediteris? JUP. Vide, execranda, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit quod non feceris me, satyrum, taurum, cygnum, aquilam: at quæ me

Ibid. ult. ἀρχαιότερος τῷ Ιαντῷ] Proverbialiter. Japetus Cœli et Terræ filius, pater Promethei, Atlantis, &c. Senior eo Cupido, quia ortus est ex Chao cum ipsâ Tellure, matre Cœli, ut docet nos Hesiod. Theog. 116. L.

P. 18. l. 7. ἰντενφῶς] per delicias illudis. L.

Ibid. l. 9. σάτυρον ταύρον] Satyrus factus erat Jupiter, Antiopæ causâ; taurus, Europæ; aurum Danaës; cygnus, Leda; aquila bis; primò, ut Ganymedem in cœlos portaret; deinde, ut Asterien in coturnicem versam secum abriperet. Vid. Ovid. X. fab. 4 et VI. f. 2. Lucian. dial. inter Jov. et Ganymed. L.

me vicissim amaret, omnino nullam effecisti; neque intellexi amabilem mulieri operâ tuâ me factum: quin necesse habeo præstigiis adversam illas uti, et celare memet: tum taurum cygnumve amant; me si videant, moriuntur præ timore.

2. CUP. Merito sanè: neque enim ferre possunt, Jupiter, mortales tuum conspectum.

JUP. Quis fit ergo, ut Apollinem Branchus et Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum et imberbem. Quodd si amabilis esse velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, sed quàm jucundissimum te redde, utrimque demissam cæsariem mitrâ subnectens, purpuream habes vestem, indue calceos auratos, ad tibiam et tympana concinnè ingredi: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quàm Bacchi Mænades.

P. 18. l. 19. ὁ Βράγχος] Branchus Thessalus erat, et habitus etiam filius Apollinis, quem dolens interfectum templo et divinitate donavit. Alex. ab Alexand. VI. 2. L.

Ibid. l. 20. ὁ Ἰάκινθος] Puer fuit formosissimus, ab Apolline adamatus, quem, cum ille imprudens disco necasset, in florem rubrum vertit, qui etiam vocatur *hyacinthus*. L.

Ibid. penult. Δάφνη] De Daphnes fugâ ab Apolline, vide Ovid. I. 452. L.

P. 19. l. 4. τὸ μίτρα] Tegmen capitis, ut aiunt, farum virile habitum. L.

nâdes. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore viâ amore potiri : eâque ipsâ te conditione dimitto.

D I A L. VIII.

DI O G E N I S E T H E R C U L I S.

1. **N**ON Hercules est hicce ? haud fane alius, mehercule : arcus, clava, leonina pellis, statura, totus denique Hercules est. E vitâ igitur decessit, qui Jovis sit filius ? Quæso te, pulcherrimis victoriis inclyte, mor-

Ibid. l. 13. αὐτὰ] Scil. ἐρᾶν : ἐπιτυχεῖν τῷ ἐρᾶν votis atque amoris fructu potiri. ἐπὶ τέτοις αὐτοῖς sub hac ipsâ conditione : Antonin. Liber. c. 23. Εἰμὴς δὲ δῶσαν ἐπὶ τέτοις ὑπέσχετο. Hemst.

Ibid. ult. τὸ τόξον, &c.] Insignia Herculis. Habuit et alia ; ense, aureum thoracem, et peplum : ense ei dedit Mercurius, arcum et sagittas Apollo, aureum thoracem Vulcanus, et Minerva peplum. Clavam vel in Nemezâ sylvâ, ut Apellodorus, vel sub monte Helicone, ut Hesiodus habet, cæsam sibi comparavit ; et occisi leonis Nemezi pelle se induit. L.

P. 20. l. 2. ὁ Καλλίνικος] Herculis cognomen est ex hymno

mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam deo. HER. Et meritò quidem: etenim ipse verus Hercules in cœlo cum diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem ejus sum simulacrum. DIO. Quomodo ais? simulacrum dei? fierine potest, ut aliquis dimidiâ parte sit deus, mortuus altero dimidio? HER. Planè: non enim ille mortuus est, sed ego ejus effigies.

2. DIO. Rem teneo: te vicarium Plutoni

hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympi-
cis, cujus initium Καλλίην' ἀναξ' Ἡράκλεις. Bourdela.

P. 20. l. 6. τοῖς θεοῖς σύνεσι] De Herculis apotheosi, five migratione ad deos, vide Ovid. Met. IX. fab.

4. L.

Ibid. καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡσὺν] Locus Homeri, quem exagitat, hic est: Odyss. Δ. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,

Εἶδ' αὖτ' αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Τέρεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡσὺν.

Hebe filia Jovis et Junonis, Latinis vocata *Juventus*, ministrabat diis potantibus pocula. A Romanis pingebatur quasi esset pulcherrima adolescentula, vestibus variis coloribus ornata, floreis sertis redimita, et manu alterâ poculum tenens. Chartar. de imaginib. deorum.

L.

Ibid. l. 13. ἀνδρῶν] Existimabant nimirum veteres, interdum

toni tradidit pro se; tuque nunc ejus vice mortuus es. HER. Sic ferè se res habet. DIO. Quì ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum, et receperit suppositum Herculem huc advenientem? HER. Exactè scilicet similis eram. DIO. •Vera loqueris: exactè quidem, ut ille ipse esses:

interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liqueat hoc ex fabulâ Admeti et Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus consuiendi Casaub. ad Calig. Suetonii, et Salmasius ad Adrianum Spartiani. Cleric.

Ibid. l. 14. Πλούτων] Pluto Saturni filius, dictus ab antiquis deus esse inferorum. Imago ejus erat homo terribilis, in solio sulphureo sedens, sceptrum regni manu tenens dextrâ, sinistrâ animam constringens, cui tricipitem Cerberum sub pedibus collocabant. Plura videas apud Albricum de imag. deorum. L.

Ibid. l. 17. Αἰζκός] Unus erat e tribus infernis iudicibus, qui umbris præerat quæ ex Europâ venerunt ad veritatis agrum; ita enim forum judiciale apud inferos vocabatur. Vide Chart. de im. deorum. L.

Ibid. penult. ὥς αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι] Inter ὥς et verbum infinitum ut plurimum solet interponi accusativus: sed hic aliud suadet nominativ. σὺ, quem respicit αὐτὸς ἐκεῖνος. Mancam enim orationem sic redintegres: ἀχρεῖς γὰρ σὺ ἐκείνους ἐκείνῳ, ὥς αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Similem locutionem ex Plut. in Themistocle citat H. Steph. λέγεται ἔτι κατὰ μέρος εἰς δόξαν εἶναι, ὥς ἑὸς ὡς ἔτι εἶναι ἑαυτοῦ τα πολλὰ πρὸ ἑαυτοῦ, &c. I.

esses : cave ergo, ne res contrà cadat, tuquē sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud deos.

3. HER. Audaculus es et loquax : quòd si non destiteris cavillari me, jam senties, qualis dei sim simulacrum. DIO. Arcus quidem expromptus, et ad manum : sed ego quid te metuam semel mortuus? Verùm dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, ade- rasne ipsi tunc etiam ejus effigies? an potiùs unus eratis in vitâ ; postquam verò mortem obiistis, segregati, ille ad deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti. HER. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti :
tamen

Ibid. μή τὸ ἐναντίον ἐστίν.] Τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μὴ τῷ ὄρα, indicativo conjungitur, teste Moschopulo in A. O. Εκλ. Hempfl.

P. 21. l. 5. τόξον γυμνόν] Alludit ad Odyss. A. 606.

Γυμνόν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇ φιν ὄντων.

Nudum arcum habens, et ad nervum sagittam.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cætera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuriâ violarentur. Eos expediebant, cum res exigere. *Græc.*

Ibid l. 15. ἐρροχλεῖν] Etym. ἐρροχλεῖν idem vult esse ac ἀπατᾶν, et vocem deducit ἀπὸ τῆ ἐρᾶν καὶ λίσχης, i. e. *amare*

tamen hoc quoque accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in caelo inter deos agit.

4. DIO. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove quippe nos latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HER. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIO. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules in unum conflatos, nisi forte quasi hippocentaurus aliquis eratis.

amare garrulitatem; (σχίλῃς pro λίσχῃς per metathesin, ut ἀλλόκοτος pro ἀλλότοκος: φιλονικεῖν, φλυαρεῖν. Bourd.

* P. 23. l. 16. ἐλθέτω διδυμοὶ ὅτις] *vos esse geminos, id nos latuerit: non, vos latuerit, quomodo Gronovius reddit. E pluribus quæ congescit exemplis Grævius, unum adducere satis sit: Lucian. de saltatione: ἐλθέτω, ἴφῃ, ὡ βέλῃς, σῶμα μὲν ἓν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχει: latuit me, inquit, optime vir, te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.*

Ibid. l. 17. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμιν] *Ratio loquendi et sententiæ requirit, ut legas ἦμιν, et vertas, nequaquam, satue; solus enim ambo eram: ego Hercules solus ambo eram, filius Jovis et Amphitryonis. Αὐτὸς est scpe μόνος, ut in Lucian. dial. Mercurii et Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμῖν ἴσμεν, soli enim nos sumus. Græv.*

P. 24 l. 1. ἡποκένταυρος] *Monstrum biforme, cujus pars superior refert hominem, inferior equum. L.*

eratis, in unum coaliti, homo et deus. HER. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis, animâ et corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis; quæ ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIO. Sed, optime Amphitryoniades, perquam ista commodè dixisses, si corpus fore: nunc incorporeum es simulacrum: adeò ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HER. Quid ita triplicem? DIO. Hunc ferè in modum: si unus aliquis in cœlo sit; alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
faris

P. 24. l. 4. συκείσθαι ἐκ δυοῖν] Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quatuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem, tumulum circumvolat umbra,

Orcus habet manes, spiritus astra petit.

Vide Barthii Adv. LII. 1. neque multum abít Serv. ad Æn. IV. 654. nisi quòd tres sufficere putat; animam, quæ supernè est, et originem suam petit; corpus, quòd in terrâ deficit; et umbram, quæ quoddam simulacrum, ad nostri corporis effigiem factum, inferos petit. Porro monet, usus hoc ipso Homeri loco ad quem alludit Noster, sciendum, simulachra hæc esse etiam eorum, qui per apotheosin dii facti sunt. Hemist.

laris, illius simulacrum; tum corpus in Oeta jam in cineres solutum; tria nimirum ista habentur: atque adeò vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HER. Audax quidam es atque sophista: quis tandem es? DIO. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profectò inter deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

D I A L. XI.

MICYLLUS ET GALLUS.

i. **A**T te, scelestissime gale, Jupiter ipse obterat, invidum adeò et clamosum *animal*, qui me divitem, et jucundissimo in somnio versantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore

Ibid. l. 15. *ὁ Όϊτῆς*] Mons est Thessaliæ, inclytus ob mortem Herculis: ibi enim impatiens flammæ, quam carni et ossibus intulit venenatum Nessi sanguine indusum, conscenso rogo mitiore eam igne extinxit. Vid. Ovid. Met. IX. fab. 2. L.

P. 25. l. 1. *Σινωπίς*] Ita dictus Diogenes a Sinope, urbe Ponti, unde ortus erat. L.

clamore excitaveris, ut ne nocte quidem perturbatam, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, et frigore quod nondum me, ut solet manè, ene cat, (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespéra inde statim clamat: sed certè non sic auferet: ulciscar enim te, cum primum illuxerit, et baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facereres, exsiliendo in tenebris. GAL. Micylle here; gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi

P. 26. l. 6. *χευσέν τ' αἰόδιον.*] Nota est fabula de *aureo vellere*, a Phryxo, postquam aries, cujus erat, in Colchida cum portasset, ilici in loco Martis appenso, et a vigilantissimo dracone servato, quem, antequam vellus illud abripere potuit, interfecit Jason. Vide Diod. Sic. IV. Ovid. Met. VI. f. ult. Appollod. I. L.

Ibid. l. 7. *ἦδη χέκερσεν*] Mutat personam, quasi ad alium versus quereretur.

Ibid. l. 16. *παραμυῖδες ἐστὶ ληγόμενον ἐπὶ τῶν*

tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietum, excitatus deinde esurias.

2. MI. O Jupiter prodigialis, ô depulfor malorum Hercules, quid hoc mali est? humanâ voce gallus locutus est! GAL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eâdem qua vos voce utor? MI. Qui enim non fit prodigium? Sed averruncate dii a nobis malum. GAL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achillis equus,

va-

τῶν ὡσπερ τι προτίλιον ἐκτελέμενον τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων.
Schol. Est autem vox composita ex προ et ὄδῃ, et Latina vox vix occurrit, cui in hoc loco aptè respondeat. Anglice dicas, onward, beforehand: προὐδὲν ἔσθ' τοῦτο ἐς τὰ ἀκρότα πικροτακώς you shall have gone thus far onward toward the earning, or getting, your bread. L.

P. 27. 1. 3. Ζεῦ τεύχεσι] Εἰσθασι οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν ὡς διχόμενοι ξύον, ἐκάλει Δία εἶνον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεύχεσι, τὸν ἀπὸ τοῦ καὶ τὰ τεύχεα. Τεῦχος δὲ λέγει τὸ ἀνδραπίνην φωνὴ τῶν ἀνθρώπων χρῆσασθαι. Schol.

Ibid. l. 4. ἀλκιμῶσι] Ο ἀποδιδόντων τὰ κακά. Αλκιμῶσι δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πᾶσι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασόμενος. Schol.

Ibid. l. 13. ἵππος ὁ πάνθος] Xanthi or: ionem habes Homer. Iliad. T. 403. sed Junone fuggerente,

Αὐδήσει δ' ἴσθης δίᾳ λευκώλεος Ἡε. L.

valere longum jussu hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos consuens, non ut ego nunc, extra modulos; verum ille vaticinibatur etiam et divinabat futura; nec tamen inopinatum quid videbatur facere, nec qui audiebat, invocabat ita depulsores malorum, abominandumve putabat quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa

P. 28. l. 3. ἀποτρέπαιον ἢ τὸ ἄνυσμα] Quoniam dixit Micyllus, ἀποτρέπεται ὡς θεοί. Tale enim est ἀποτρέπαιον τὸ ἄνυσμα, quale cum audimus, ut averruncent dii precamur; et interpretari licet, *res auditu terribilis*: L.

Ibid. l. 4. Ἀργὺς] Dicitur fuisse prima navis; in qua Jason cum 54 heroibus Theffalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice; alii ab ἄργος, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonæ, silvæ Epiri Jovi sacræ, quibus oracula olim reddebantur: unde poetæ finxerunt hanc navem fuisse vocalem. Appoll. Argon. IV. *Cognat.*

Ibid. l. 5. ῥέβρις] Narrant de hac re autores, dum alii proram, alii malum locutam fuisse aiunt. Lucianus ῥέβρις, quod utrum carinam vertendum sit, haud adeo certus sum. Hesychius quidem, et eum secutus H. Stephanus, interpretatur τὸ κατώτατον τῆς νῆος, *infimam partem navis*. Cautius Suidas, ἢ τῆς νῆος, *pars navis*. Et sanè si etymologiam spectas, quia videtur a ῥέβρις descendere, partem eam significare videtur, a qua navis vertitur, sive ea sit clavus, sive malus; et magis profectò congruum esset, ut pars aliqua quæ extabat loquax esset, quàm quæ submersa erat aquis, nisi fortè hæc navis γαστέριον more ex ventre loqueretur. L.

la Dodonæ fagus suâ voce vaticinита est? aut si tergora vidisses repentina, et boum carnes mugientes, semiaffes et elixas, confixas verubus? Ego verò Mercurio assiduus comes,
lo-

* Totam carinæ flexuram, quæ in rostrum definit, τρέπον vocatam fuisse scribit Pollux, l. 85.

Ibid. Φηγός] Vocalis hæc arbor nonnunquam δρυς vocatur, nonnunquam Φηγός. Nec id mirum; species enim τῆς δρυός ἢ Φηγός, si Pausaniæ credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρυὲς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ Φηγὰς καλεῖται. Sophocles etiam *fagum* appellat, Trach. 175. versu autem 1175. δρύν. L.

Ibid. 6. Δωδωνή] Molossidis in Epiro urbs, juxta quam sylva erat, in qua arbor Jovi sacra vaticinabatur, quæ antiquissima existimatur fuisse arbor, et primum dedisse alimentum mortalibus. Eustath. in Odyss. 4. I.

Ibid. αὐτόφωνος] Sunt qui dicunt, non ipsam arborem fuisse locutam, sed ex arbore columbas duas, Gr. πτελίνας, quas, qui sagacioris sunt oculi, non alias esse putant, quàm anas duas, Molosside linguâ vocatas πτελίνας. Videat, cui libet, Schol. in Sophoc. Trach. v. 176. L.

Ibid. ἢ βύρας εἶδες] Homer. Odyss. M. 395.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον,
Ἐἶπον μὲν ρῖνοι, κρέα δ' ἅμφ' ὄρελοις ἑμαμένκει
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά βοῶν δ' ὥς γίνετο φασί.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti Solis boves mactavere. Palmerius.

Ibid. l. 9 & 10. Εγὼ πάριδος] Gallus Mercurio dicitur esse

loquacissimo et eloquentissimo deorum omnium, ac cæteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si verò sanctum mihi silentium promiseris, non pigra-
bor veriore tibi causam meæ cum sermone vestro communionis dicere, et inde sic loqui mihi contigerit.

3. MI. Verum nonne somnium et hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quæ etiam alia tibi sit loquelæ causa. Ut verò taceam, et ad neminem quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gallo ista dicente audierim? GAL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse, quod tibi dico, bene novi, Micylle: hic enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat. MI. Audivi quiddam tale olim sanè de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuisse Martis, potasse cum deo, et commissatum ivisse, et amoribus illius subserviisse: quoties igitur
tur

esse assessor, quia in imaginibus Mercurii, quæ apud veteres sunt, Gallus ad pedes solet assidere. Chart. de imag. Deor. p. 201. L.

P. 28. l. 14. [ἐκ μυσθίου] Vox Pythagorica: οὐρανίου, οὐρανίας τὸ μυσθίου. Schol.

tur abiret ad Venerem Mars adulterii causâ, adduxisse etiam Gallum; cumque Solem præsertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enunciaret, extrâ ad januas reliquisse semper Juvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret: tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque præsidium imprudentem prodidisse: Solem verò non animadversum additisse Veneri, et requiescenti sine curâ Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum: atque ita Vulcanem a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, injectis vinculis irretitos, quæ olim illis parasset: dimissum verò Marrem, iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galeâ cristam habet in capite: eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil jam prodest, cum sentiat orientem Solem, canere diu antè, ejusque ortum significare.

4. GAL. Aiunt quidem et ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui planè nuper in gallum transferim. MI. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GAL. Nosti igitur Pytha-

P. 30. l. 12. *ἀφ' οὗ*] Tam manifesta hæc est explicatio præmissi participii *ἀφ' οὗ*, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejicissem. Sed ne temerarius videar, uncis ut suspectum seclusi. *Reitzius.*

Pythagoram Mnesarchi filium Samium? MI. Sophistam illum ais, superbum illum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum [et facillimum concoctu] a mensis removet: qui præterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur? GAL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

P. 31. l. 8. Μντραρχίδης Σάμιος] Samii Mnesarchi, annulorum sculptoris, de quo Laertius. *Cognat.*

Ibid. l. 15. μήτε κρέων γινέσθαι] Aristoxenus apud Laertium ait eum omnia alia animata in cibum permisisse, bove aratore et ariete exceptis; a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? L.

Ibid. l. 11. μήτε κνάμους ἐσθιέν] E symbolis est ἀπίχιασθαι κνάμους, a fabis abstineto, quod ænigmaticè solum intelligendum, si verum sit id, quod ex Aristoxeno affirmat Agellius. IV. 11. eum nullo sæpius legumento usum fuisse, quàm fabis. L.

Ibid. l. 12. ἐλεάριζον ἀποφαίνων] Exλεάριζον ἀπὸ τοῦ ἀποφαίνων, Edd. omnes exceptâ Florentinâ, quæ ἀπὸ τοῦ ignorat; quam secutus sum. *Hemst.* * Qui ἀπὸ τοῦ retinent, transponendum tamen esse dicunt, et abjectâ copulâ sic esse legendum, ἰδίον ἰσὺν γὰρ ὅλον καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλεάριζον ἀποφαίνων. Απὸ τοῦ, facilem concoctu.

Ibid. l. 13. ἐς πέντε ἔτη] Ita tradidit de discipulis ejus Laert. πενταετίαν ἡνέχοντες, quinquennium silebant. Agellius autem I. 9. dicit eum non omnibus idem tempus præcepisse, sed, ut ipse loquitur, pro æstimato captu scærtia; nemini autem minis quàm biennium. L.

phorbūm. MI. Impostorem aiunt et præ-
stigiatores fuisse hominem, ô galle. GAL.
Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras : itaque
define, bone vir, mihi maledicere, idque cum
nescias, quibus moribus fuerim. MI. Hoc jam
multum illo portentosius, gallus philosophus?
Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo
nobis pro homine avis, pro Samio autem Ta-
nagræus factus sis: nec enim probabilia sunt
ista, neque valde creditu facilia, cum *præ-*
fertim duo jam mihi observasse in te videar
planè a Pythagora aliena. GAL. Quænam?
MI. Unum, quod loquax es et clamorosus;
at ille tacere per quinque, puto, annos soli-
dos hortabatur: alterum autem omnino etiam
legibus *illius* adversum. Cum enim non ha-
berem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas
heri, quod scis, habens *domum* veni, et tu
nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum*
necessè

Ib. l. 16 & 17. Εὐφρόιος γένει] Ovid. MET. XV. 163.
Laert. in vitâ Pyth. Euphorbus autem erat inter Troas
vir egregius, quem in bello Trojano interfecit Mene-
laus. L.

P. 32. l. 6. ἀλλ' Ἰαμὸς Ταναγραῖος] Σάμος νῆτος ἦν, ὅθεν
ὁ Πυθαγόρας Τάναγρα δι' πόλιν Βουλλίας, ὅθεν ὁ Μικύλλος.
Schol. * Ex eo potius dicitur Tanagræus ὁ ἀλεξάνων
quod in hac Bæotiæ urbe gens gallorum egregie nobilis
fuerit; quod notavit Leedes ex Plin. X. 20. Varr. de
R. R. III, 9. et Colum. VIII. 2.

neceſſe eſt, aut mentitum te, et alium eſſe, aut ſi ſis Pythagoras, legem a te violatam, et æquè factum impiè, cum fabas devoraſti, quàm ſi caput parentis ediſſes.

5. GAL. Videlicet non noſti, Micylle, quæ ſit horum cauſa, neque quæ unicuique vitæ convenient. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim: jam verò licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagorâ hoc nunc ſim, et in quibus antè vitis vixerim, et quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MI. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quàm dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrùm malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo antè *mibi ob-*
tigit, ruruſ ſomniare, neſciam utrum præoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, et in æquali vos honore habeo, te, et pretioſiſſimum illud ſomnium.

GAL.

P. 32. ult. τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς] Ad mentem ſcil. illius, cujus verſum citat Clemens Strom. III.

Ἰσὸς τοι κέρως τρώειν, κεφαλὰς τε τοκήων.

Æquè malum eſt edere fabas, ac parentum capita.

Vide Ov. Met. XV. fab. 2. Agell. XI. 4. L.

GAL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, et vana quædam simulacra illius fervas, inanem, et poetico verbo fugacem quandam felicitatem memoriâ persequens?

6. MI. Ego verò nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeò multo mihi melle in oculis relictò abiit, ut vix aperiā præ illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversæ in auribus plumæ efficiunt, talem illa visa præstitere mihi titillationem. GAL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, et terminum sui volatûs somnum habeat, jam transilit lineam, et apertis
in

P. 33. l. 19. ἀναπιμπάζει] Τὰ προδεδωρηθέντα ἀναμιμνήσκῃ. Schol. ἀναπιμπάζειν, τὸ ἀναμνήσκειν καὶ ἀναλογίζεσθαι, propriè κατὰ πινάδας ἢ κατὰ πέντα τὰς δακτύλους. πέμπι γὰρ οἱ Ἀχαιοὶ πέντε φασί. L.

P. 34. l. 2. ὡς ὁ κτηνικός λόγος] Homer, Odyss. T.

Δοιαὶ γὰρ τι πύλας ἀμνησίων εἰσιν ὄνειρων.

Ac sæpe alibi. Reitz.

lb. l. 15 & 16. ὑπὲρ τὰ ἰσκαμμένα] fossam seu sulcum transilit. Proverbium ortum ex folsâ seu sulco, qui in pentathlo per transversum ductus, erat ὄρος τῷ πινθήματος, μετα seu limes, quem transilire nefas erat. L. Φάλλος τις ἑλπίς, ὅστις ἐπὶ πολλὰ τῶν ἐν πρὸ αὐτοῦ σχαπτόμενων ἴ. πύλας καὶ

in oculis commoratur, mellitum adeò, et manifestò conspiciendum se præbens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeò tibi sit desiderabile. MI. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, et aliquid de illo narrare. Tu verò, Pythagora, quando de mutationibus expones? GAL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, et deterferis mel a palpebris. Jam verò prior dicito, uti audiam, utrùm per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MI. Per neutram harum, Pythagora. GAL. Atqui Homerus solas istas duas refert. MI. Valere jube nugatorem illum poetam, somniorum imperitum. Paupercula fortè insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucidè, cæcus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum, et auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GAL. Desine, bone

καὶ τέτρε; πηδώνων, ὁ Φαῦλλος ὑπὲρ τῆς γ'. πάνυ ἐπηδοσε
ἐκράτησεν ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὰ ὀρισμένον τι ποιούν-
των, ὑπὲρ τὰ ἰσχυμμένα πηδῶν. Schol. Vide Suid. in Φαῦλ-
λος.

P. 35. l. 6 & 7. διὰ τῶν ἐλεφανίνων] Per portas *eburneas*, utpote materiam minùs pellucidam, insomnia *falsa* intrabant; per *corneas*, ut quæ luminis faciliùs admittebant transitum, *vera*. De his autem portis Hom. Odyss. T. 43. Virg. Æn. VI propter sinem. L.

bone Mida, aurum loqui : sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium et toto aurimetalla somniasse mihi videris.

7. MI. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum : quàm putas pulchrum ! quo splendore fulgens ? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit ? In memoriam me repone, si nosti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratus, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium. GAL. Num illud quæris,

*Aqua est illa quidem optima : at
Aurum, ardida flamma
Veluti nocte, lu-
cet super inclyta munera Pii ?*

MI.

Ibid. l. 18. *Mida βέλῃς*] Midas rex erat Phrygiæ, qui, cum quicquid optaret Bacchus ei daturum promiserat, rogabat deum, ut quodcunque tangeret, statim ipso tactu fieret aurum. Quod cum sibi in gravamen ingens cedere sentiret, facti eum poenitebat : iussus autem ob expiationem criminis in Pactoli flumine se lavare, morem gessit ; et ex eo tempore ille fluvius volvit arenas aureas. L.

P. 36. l. 1. *ἐκ τῆς ἐκείνης εὐχῆς*] Scilicet Midæ. L.

Ibid. *μέταλλα*] Metalla Latinis et Græcis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Justin. de Philippo VIII. 2. *Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic. *damnari ad metalla.* Græc.

* Ibid. l. 9. *καλλίς τῶν ᾠμάτων*] Quanti hanc Odam fecerit

Mr. Per Jovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero jam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Hæri me domi non cœnasse, noli: Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad cœnam.

8: GAL. Probè equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum, vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, cœnam non valde lautam gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloriâ certaverit Olympia. Ml. A cœnâ igitur

fecerit Lucianus, testatur etiam in Icaromenippo, cum Mûsas induxerit, quò cœtum deorum oblectarent. Hesiodi *Σειρονας* cantantes, καὶ τῇ πρώτῃ ᾠδῇ τῶν ὕμνων τοῦ Παντοφύτου.

P. 37. l. 1. *ἔχουσιν ἐκείνους τῇ ᾠδῇ* Pro πρὸς, vel ἐκ τῇ ᾠδῇ: ut in Evang. Joan. IV. 52. *ἔχουσιν ἀφ' αὐτοῦ* οὐκ ἀπ' αὐτοῦ. *Reitz.*

Ibid. l. 8. *ἀθλητῆς* Sub Pythagoræ ipsius personam primum enim fuisse aiunt, qui *πρωτῶς* secundum artem Olympiæ certavit et vicit, Olymp. 48. Laert. in Pyth. *Solan.*

* Ibid. *ἀθλητῆς* *τοῦ* *γυμνασίου* Quisque adeo etiam huius ventri suo fraudem fieri indignum putat. De Athletarum voracitate Cicero, Tusc. Disp. II. 17. *Anticula sepe incedit bichum aut triachum ferunt. Subdunt cibum unum dæm Athletæ: Jovem Olympiæ, eum ipsum cui se exercit, implorabiles: ferre non posse clamabit.* P. Fabii Agosticon III. 2.

igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosiâ divinum, verè, somnium adesse*—GAL. Illa priùs quæ apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, et cœnam qualis fuerit, et convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minùs denuò cœnes, et tanquam somnium quoddam illius cœnæ expromas, et memoriâ cibos quasi ruminando retractes.

9. MI. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem: quando autem et tu vis, fanè dico. Cum nunquam ante illum diem, Pythagora, totâ vitâ meâ apud divitem cœnassem, bonâ quadam fortunâ heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum abibam, ne pudori ipsi essem, affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalitias hodie filiæ meæ epulas celebros, et vocavi amicorum plurimos. Quando

Ibid. l. 12. Ομηρον, ἀμβροσίην] Iliad. B. 56.

Κλυτὲ φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθευ ὄντισ, ἀμβροσίην διὰ νύκτα—

l. 19. προάγοντα] veluti ex intimo pectore profertentem, quomodo pabulum nondum concoctum solent bestię ruminantes.

do autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse cœnare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, se venturum dicat; nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi ægroto immitterent, cui subseffor ego, et cœnæ vicarius, atque successor vocatus eram: atque tempus illud usque ad balneum, sæculum computabam longissimum, respiciens sæpe, quot pedum umbra *solarii* esset,

* P. 38. l. 18. ἡπιαχον] Πίρος πρὸ πυλῶν. *Schol.* et *Hesych.* Febris quotidianæ species quædam, cum febricitant simul et rigent, eodemque tempore in toto corpore utrumque sentiunt affectum: definiente Galeno. *H. Steph.* in voce.

Ibid. l. 19. ἰφιδος] Vox est militaris, et tribuitur ei, qui integris viribus defesso alicui pugnanti succedit: Anglice dicimus *a second*: ab ἰεὶ et ἰδεν *sedes*, qui in sedem vel locam alterius venit. *L.* Ἡνῖκα δύο παλαιῶν ἀθλητῶν, καθῆναι τις ἰφιδος ἄλλος, ὁφύλον τῷ νικῶντι παλαιῶσαι καὶ ὁ τοῦτος καλεῖται ἰφιδος, ἀπὸ τῆς ἡνῖκα λέξεως. *Schol.*

* P. 39. l. 2 & 3. ὁποσάντων τὸ γαυχῶν ἴα] Antiquiores Græci, necdum cognita, aut certe recepta observatione earum diei partium, quas nunc *horæ* vocamus, ex umbrarum suarum magnitudine pedibus admodum colligebant quota diei pars esset, et ad certam earundem mensuram, decempedalem ut puta, vel plurium pauciorumve pedum, cœnæ tempus indicebant. Ratio ista com-

esset et quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, ab eo, in decentem maximè habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extrà obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lecticâ gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui ægro-tare dicebatur: et manifestum erat illum malè habere; subinde enim ingemiscebat, et tussiebat, et excreabat abditum atque hærens quiddam,

computandi pro climatum et tempestatum anni diversitate varietur quidem necesse fuit; perpaulùm verò pro-diversâ staturarum magnitudine; siquidem longioris hominis longiores plerunque sunt pedes, et fides utique constat unicuique mensuræ, tam longioris, quam pro-cerioris statûs hominum. Hæc pluribus disputantem videas Salmasium, Exercit. Plin. p. 446. et seq.

Στοιχείων autem dicebatur vel hominis vel solarii umbra, quia ex umbris veluti *elementis* horarum ratio temporisque momenta deprehenduntur observatione, quod ait H. Steph.

Ibid. l. 7. *ὅς ἐστι τὸ καθ'αυτὸν*] Supple *μικρὸς*: ut *ambus* appareat in *postiore* parte.

Ibid. l. 11. *ὁ καθ'αυτὸν*] Verbum non agnoscunt, quos vidi, lexicographi. Divisim exponas, *ὅς ἐστι μὲν δι-πρὸν, sub quo vel sub cuius titulo, nomine, jure, oportebat me canere.* L.

Ibid. l. 15. *διωρυγόμενος*] quod ita in profundo pectoris latet,

quiddam, pallidus totus atque tumidus, sexagenarius circiter. Dicebatur verò philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei planè caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quòd ita se habens veniret, Officium, inquit, non decet deferere, virum præsertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud de potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituità animam extuffiens. Ac ille quidem præ fastu se audisse dictum diffimulabat: adest verò paullo pòst lotus Eucrates, ac videns Thefmopolin, (hoc enim vocabatur philosophus) Bene tu quidem, inquit, fecisti, magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et hæc locutus intrat, manus illi præbens servis insuper in-nixo.

¶ Ego igitur abire parabam; cum ipse conversus, multumque dubitans, postquam vultu me valde dejecto videret, Accede, inquit,

later, ut ad id vis servatis non nisi multo labore pertineat quod; Leodes: melius, opinor, quam Verbo Heribit. " tullebat ex iuris recessibus, sis ut prope ipsam excelsiore mutaret.

quit, tu etiam, Micylle, et cœna nobiscum: filium enim jubebo in mulierum cœnclavi epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intrò igitur eo, tantum non frustra hians lupo; erubescens quòd convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus esset, primò sublatum opposuere Thesmopolin, non sine labore, quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quòd nemo prope illum accumbere sustineret, me eò detrudunt, ut eàdem mensâ uteremur. Hinc igitur cœnavimus, Pythagora, multi cibi cœnam et variam, in auroque multo atque argento: et pocula erant aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et risus artifices; atque in univèrsam, suavissimè tempus traducebatur: nisi quod unum malè me habebat, nempe non mediocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non

P. 41. l. 6. λύκος; χυμὸς] Aiant lupo latè diducto rictu prædam captare; qui si frustratur, obambulare hiantem Vide proverb. apud Eras. L. Et fab. Æsopi 138. inscriptam λύκος καὶ γυνή. *Reiz.*

Idem. l. 16. ἀποστήσει] Sunt, qui in eodem lecto trichinæ edunt. *Grev.*

non esse: interdum et cornua dicebat me habere: ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpallabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulstantibus canentibusque attendere. Habes, galle, cœnam. GAL. Non jucundissimam, Micylle; maxime cum fors te ad delirum illum senem derulerit.

12. MI. Jam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbis nescio quomodo, moribundus advocare me, et testamento condito quo heres ex asse scriptus eram ego, paullo post mori. Me autem aditâ hereditate, aurum quidem et argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuò et copiosè adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus qui me viderent, et invidendus: ac præcurrebant multi, ac circa me equitabant; plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius, et annulos graves circiter sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam

* P. 42. l. 8. *τίνα τῶν αὐτῶν ἀντιπρὸς* Alludit ad captiosum Stoicorum syllogismum: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.*

quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi verò, ut in somnio *fieri* probabile est, jam aderant: ac cœna jam composita fuerat; jam commissa erat potatio. In hoc jam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam præsentium unicuique; jam placenta inferebatur; cum

* P. 43. l. 15. ἀρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem cœnæ et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivæ ad lætiores invitatiunculas et pocula uberiora transeunt. Ita optimè exponit Gesnerus, eademque metaphora per proximum quoque sententiæ membrum, καὶ ὁ πῶτος συνεκομίζετο, continuator; cujus sensum neque affecutus est Leedes, qui hæc habet, *potus quasi comploso manibus laudatur*, neque Budæus, qui vertit, *omnibus suis partibus instructum erat convivium, vel ferculis augebatur*. Interpretandum est, *et potatio veluti pugna commissa erat*. Hoc sensu verbum illud occurrit apud Nostrium in Ζεὺς Τραγῶδ. §. 33. Ἀλλ' ἐκὶνὸς μοι φράσον, εἰ πάλαι συνηροῖται αὐτοῖς ἡ ἱεὺς, *an diu commissa est ipsis pugna?* Itaque integrum illud, καὶ τὸ διῆπνον ἀρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πῶτος συνεκομίζετο, Anglicè hoc fere modo reddas licet: *we had just paid the last honours to the supper, and were come to a close engagement with the bottle*.

Ibid. l. 17. φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προτίθειν ἐστίν, ἵνα τις ἐν αἰεὶν ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πίνει μέρος, τὸ λοιπὸν παρὰ τοῦ φίλου, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. *Quando quis in prandio de phialâ ipsi datâ partem haurienti, reliquum amico simul et phialam amoris causâ largitur*. Schol.

* Ibid. l. 19. εὐνομεζομένη] Ita scribi voluit R. et

cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, evertisti mensas, divitias illas dissipasti, et ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, libens illud viderem?

13. GAL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus admiraris, et beatum esse putas multum possidere aurum? MI. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens, in pugnam contra Achivos exhibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat: tu vero etiam tum volebas, revinctos auro cincinnos habens, subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse co-

mas

zius, Salmur. Edit. secutus: *cum jam inferrentur, jam in conspectu essent bellaria*: ingratum certe tempus finiendi epulas. Mihi tamen potior videtur lectio, quam et plerique codices exhibent, et Cl. Gesnerus probat, ἀχομιζόμενος: *jam efferebatur placenta*; veluti *cadaver* scilicet; pergit enim festivus scriptor a bellicis rebus imagines traducere.

* P. 44. l. 19. Χαρίτων ὀνομασ] Hom. Il. P. 51.

Διμυλὶ οἱ δούλο νόμας, Χαρίτων ὀνομασ,
Πλοχμοί δ', οἱ χερσὶν τα καὶ ἀπείρω τοφάνω.

Versus,

mas tuas Homerus, quòd argento constrin-
gebantur et auro : longè nimirum præstan-
tiores videbantur et amabiliores, implexæ au-
ro, et cum illo lucentes. Atque illud de te
quidem mediocre est, si, Panthi filius, magni
aurum fecisti : verùm ille deùm pater atque
hominum, Saturni ille et Rheæ *filius*, cum
quondam Argolicæ illius puellæ amore cap-
tus esset, atque non haberet in quod amabili-
us se mutaret, neque Acrisii custodiam quo-
modo corrumpere, jam audisti alicubi, ut
aurum factus, illapsusque per regulas, cum
amasiâ congressus sit. Quid ergo post illud
tibi dicam, amplius, quot aurum utilitates
præstet ? quàm illis quibus adsit, pulchros
ipso, et fidentes, et fortes reddat, honore
ipsius conciliato et gloria : quàmque ex ob-
lucris ignobilibusque interdum conspicuos
brevis reddat ac celebres ?

14. Nosti etenim vicinum meum, artificii
mei

Versus, quos et ipsum maximè delectatum fuisse lyræ
canentem Pythagoram, testatur in ejus vitâ Jamblichus.

P. 45. l. 5. *ὁ Πάνθης υἱὸς δὲ*] Hoc est, *si pusilli mor-
talis filius cum sit* : neque enim Panthum taxat, quæ
cæteris hominibus auri esset avidior. L.

Ibid. l. 8. *ἡ Ἀργολικὴ*] Intelligit Danaen, Acrisii
Argivorum regis filiam ; quam, quoniam dixit oracu-
lum in fati esse, ut ab illius filio occideretur, pater in
ahenæâ inclusit turre. L.

mei hominem, Simonem, qui non ita diu est cum mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GAL. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem, quam solam habebamus, patellam furatus, et sub alâ occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MI. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit deos! Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres? GAL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simo? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MI. Patruelis erat ipsi locupletissimus. Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni: quomodo enim: qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam verò nuper mortuus est, illa omnia ex lege *heres adiens* Simo,

P. 46. l. 4. τοῖς Κρονίαις] Saturnalia sunt festa in Saturni honorem mense Decembri celebrata, quibus servi cum dominis ad eandem mensam discumbebant; in memoriam scilicet aurei illius seculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, servus nemo, sed omnes pares. L.

Ibid. 6. ἀγαμύων τεύχων] Generaliter pro quolibet fictili: sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numæ fictilia; et ita videtur interpretari τεύχων Hesychius, τολύχων παύχων. Bourd.

Ibid. l. 13. ἐκόνυζον] Edebam vocem, quam solent galli, re aliquâ ex improvviso moti. L.

Simo, ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligurriebat, hilaris equo vehitur, purpurus indutus et hyfgina, servos, et bigas, et aurea pocula, et mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens ampliùs. Nuper enim ego procedentem videns, Salve, dicebam, Simo: at ille indignatus, Dicite, inquit, mendico, meum nomen ne diminuat; neque enim Simo vocor, sed Simonides. Maximum verò illud est,

* Ibid. ult. ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους Σίμων | In Grævii codice hæc ita scribuntur: ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους καὶ νῦν ἐκείνος ὁ τὰ ῥάκια περιβόλημένος: unde intercidisse constat aliquod verbum inter κατὰ τὰς νόμους et Σίμων. Fortasse κληρονομῶν excidit, nato errore ex similitudine aliquali inter hanc vocem et adjacentes νόμους — Σίμων. Vel, si admittantur illa Grævii, καὶ νῦν ἐκείνος, legendum erit, κληρονομῶ Σίμων. Καὶ νῦν &c. Gelfnero nihil videtur periisse: ἅπαντα ἐκείνα cum τῷ ἐξελαύνει conjungit, atque ita exponit: *quæ absconderat Drimylus, ea Simon exigit, protrahit e tenebris, et prodire in lucem jubet.* Non placet: quid est enim κατὰ τὰς νόμους ἐξελαύνειν, secundum leges abigere et dissipare?

P. 47. l. 3. ὑσίνωβαφῇ] Ælian. V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόταις χίλιοι, φλόγινα ἰνδυνότες καὶ ὑσίνωβαφῇ. Ubi Cl. Periz. ex Salmas. Exerc. Plin p. 272. docet colorem ὑσίνωβαφῇ medium fuisse inter coccum et purpuram, propiorem tamen purpuræ. Plura Salmas. p. 193. Reitz. * Nos dicimus, *violet*, or *garnet-colour*.

Ibid. l. 8. Ἐπαλε] Alloquitur clientes aut servos suos, idque plurali numero, sicut decet virum divitem et superbum. L.

est, quód eum amant etiam mulieres : at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit : et alias quidem admittit propitius, aliæ verò minantur futurum, ut mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum causa fit ; siquidem deformiores etiam refingit, et, ut poeticus ille cestus, reddit amabiles. Audis verò et poetas dicentes :

O aurum, auspiciata res, ostentum optimum !
et,
Aurum est, quod opibus imperat mortalium.

Sed quid inter hæc ridebas, galle?

15. GAL.

P. 47. l. 19. *χρὸς*] Veneris cingulum, in quo suavitas, et dulcia colloquia, et oscula, et risus, et cæteræ omnes amoris illecebræ variis distinctæ coloribus intexebantur. Hoc commodavit Venus Janoni, quando in Gargaro cubitura cum Jove, prius studuit conciliare amorem. Iliad. II. 214. L.

P. 48. l. 1. *Ω χρὸς*] Versus est Eurip. Fragm. Belleroph. v. 75. a Barnesho editus, qui etiam ultimam vocem non ponit *χρὸς*, sed *βροντὴς*, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent. Est cæteròqui *χρὸς* apud Hesychium *χρῶμα*, quod probè hoc convenit. Alterum versiculum et ad Incerta retulit Barneshus v. 387. et in Add. Belleroph. v. 6. ubi etiam ita vertit : *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.* Gesner.

15. GAL. Quòd ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multò miseriorem quàm vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui et pauper et dives saepe fuerim, et vitæ uniuscujusque fecerim experimentum: paullo pòst autem tu quoque scies singula. MI. Itaque per Jovem tempus tibi jam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, et quorum de unaquaque vitâ tibi fisconscius. GAL. Audi ergo. Verùm hoc antè noris, neminem mihi visum, te qui viveret beator. MI. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verùm dic, ab Euphobo inde factio initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram; ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeò vitis.

16. GAL. Ut primùm ex Apolline anima mea devolans in terram, hominis corpus subit: (quam poenam luitura, longum fuerit dicere;

P. 49. I. 5. ἡ ἀνάστασις.] Pythagoræ animam ab Apolline ad homines missam, ut rem certissimam, de qua ceteri, et antiquiores, assument Jamblichus in Pythag. c. 2. Animam autem priorem esse corpore a Pythagorâ docuit Plato in Tim. et aliam esse, in Phaedone.

Ibid. I. 8. ἀνάστασις] Memorat Clem. Alex. Strom.

dicere ; et alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire :) cum verò Euphorbus effem——MI. Ego verò ante hæc, ô admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito : utrùm ego quoque, sicut tu, immutatus sum ? GAL. Ita sanè. MI. Quis igitur fui ? numquid habes dicere ? volo enim hoc scire. GAL. Tu formica Indica de eo genere, quæ aurum effodiunt. MI. Tum pigritus sum miser, paucarum micarum sumto inde viatico, in hanc vitam venire ? Verùm etiam,

Philolaum Pythagoricum sic dixisse ; *μακροπορταὶ δὲ καὶ οἱ παλαιὸι θεολόγοι*. &c. *testantur autem veteres theologi et vates, quod propter aliqua luenda supplicia anima conjuncta sit corpori, et in eo tanquam in sepulchro conditur.* Hujus sententiæ Orpheum esse autorem tradit Plato Cratyl. L.

P. 49. l. 16. *μύροντ' Ἰνδικός*] De qua Propert. III. 14. *Inda cavis aurum mittit formica metallis.*

Et mira de eadem narrat Plin. XI. 31. esse colore felium, magnitudine Ægypti luporum, Indos, a se furantes quod effoderant aurum, e cavernis sollicitas odore sequi, et quamvis prævelocibus camelis fugientes, assequi etiam et lacerare. Huic non multum absumile narrat etiam Herodotus in Thaliâ. L. Vide Ælian. de Anim. III. 4. Philostr. 229. *Solan.*

Ibid. penult. *ὀλίγον τῶν ψνμ.—ἐπιπροσέλαμμι*] *Επιπροσέλαμμι* non est *alo*, *comedo*, ut vulgò cum lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, scil. de frumento mihi prospicio

etiam, quid pòst ero, mihi dic : verisimile enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit, surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo insistis, clavo me suspendam. GAL. Nullo istud modo resciskas.

17. Verum enimvero cum Euphorbus essem, (ad illa enim redeo) pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram : interim verò sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium. MI. Cibine, ô noster, expers et potûs ? GAL. Nimirum : neque enim indigebat his, nisi solum corpus. MI. Numquid ergo res Iliacæ, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait ? GAL. Unde iste scriret, Micylle ? qui, cum ista fierent, camelus esset in Bactris ?

Ego

prispicio. *Reitz.* * qui et exempla hujus signif. adduxit, et plura habes apud H. Steph. in voce.

P. 50. l. 8. ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ] Iliad. 17. L.

* Ibid. l. 10. αἶκος ἰσως] Vacuum hoc, quod inter Euphorbum et Pythagoram ponit Foster, supplet Lactertius insertis Hermotimo et Phyrro piscatore Delio. Deinde varia narrant auctores de transmigrationibus post Pythagoram.

Ibid. l. 11. τὸν οἶκον] i. e. donec pater Mnesarchus me genuit : corpus *domum* vocat. L.

Ibid. l. 18, ἐν Βακτρίῳ] Bactra urbs Bactriæ in Asiâ, pingue solum, et camelis aptum, si verum sit id quod tradit

Ego verò tantum tibi dico, supra naturam
tum factum esse nihil, nec fuisse tum ne-
que ita magnum Ajacem, neque Helenam
ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim
candidam quidem aliquam, longo collo, ut
cygni filiam agnosceres, cæterum valde anum,
et Hecubæ fere æqualem; quam Theseus
primùm raptam habuerit Aphidnis, qui cum
Hercule vixit; Hercules autem priùs Trojam
ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum
circiter

tradit plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri,
ut singula spicas nostras æquent., XVIII. 7. *L.*

P. 51. l. 5. κύων θυγατὶς] Jovis scilicet sub formâ
cygni. *L.*

Ibid. l. 6. ἡ δὲ ἑξ ἑκείνης τῆς Εὐκλείης] I. e. Paridis
matri, uxori Priami. *L.*

Ibid. l. 8. ἡ Ἀφιδνίς] Una est Atticarum urbium,
quò, cum cæ Athenis potiri non licuisset, Helenam ex
Lacedæmone raptam primùm portasse Theseum ait Diod.
Sic. IV; sed tunc temporis decem annos natam. *L.*

Ibid. l. 13. κατὰ τὸν Ἡρακλῆα] etate Hercules; ut mox
κατὰ τὰς ἑταίρας ἡμῶν. De captâ ab Hercule Trojâ Hom.
II. E. Regnabat eo tempore Laomedon, cui proximè suc-
cessit Priamus. *L.*

Ibid. l. 11. τὸς τοῖς μαύροις] Loquendi modus satis
rarus. Vertunt Erasm. et Bened. qui per id tempus
maximè florebat. Nisi minùs placet, brevius exponas,
qui tum erant maximè: sic enim tradunt qui callent Græ-
cè: ὁ προῖξος adverbio dat illi nominis adjectivi signi-
ficationem. Ang. dicas, then at their best, or in the prime
of their youth. *L.*

circiter ætate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MI Quid verò, Achillesne talis fuit, præstantissimus undique? an hæc quoque temere conficta? GAL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle; neque possim tibi accuratè aded, quæ apud Græcos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verùm ipsius amicum Patroclum non magno negotio hastâ trajectum interemi. MI. Deinde te multò etiam minori Menelaus. Sed satis de his: jam dic de Pythagorâ.

18. GAL. In universum, Micylle, sophista fui; (oportet enim, puto, vera dicere) alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplinâ. Peregrinatus sum in Ægyptum, ut de sapientiâ conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori
libros

P. 52. l. 1. Πάτροκλον ὃ χαλεπὸς ἄπ.] Nec mirum, cum aggressus a tergo. Illiad. II. 808. Atqui non peremisti, ô bone! vulnerasti tantum: Hector peremit. v. 818. et seq. L.

Ibid. l. 2: σὶ ὁ Μενέλαος.] Il. p. 47. et seq.

Ibid. l. 12. τὰς Ὀρι καὶ Ἰσιδος.] Orum aiunt regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante Romam conditam. Isis autem est dea ab Ægyptiis culta, eadem ac Io. Gilb. Cognatus, qui Ori extare duos libros ait, eos, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi
vqatur

fibros et Ifidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eò adduxi Græcos illius regionis, uti me pro deo haberent. MI. Audi, ista, teque putatum esse revixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando femur aureum. Verùm illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque

vocatur, *Apolline*, in linguâ Ægyptiacâ, in Græcam autem a nescio quo Philippo versi. *Ifidis* autem librum meminit Plato, Leg. II. vocatque τῆς Ἰσίδος ποιήματα. τὰ τὸν πολὺν τῶν στοιχειωσμένων χρόνον μέλη. L.

Ibid. l. 14. τῆς καὶ ἐκεῖνα Ἑλλήνας.] Cl. Bos. de Ellips. nom. super hoc loco ait, perperam Interpretem hæc Luciani vertisse, *Græcos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκεῖνος, sc. χρόνος: sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέλη τῆς γῆς: adeoque et hic reddendum, *Græcos qui ibi erant*. Id quod pluribus demonstratum videas in voce μέλη. Reitz.

Ibid. Ἑλλήνας.] Græcos esse in Italiâ non mirum videri debet; eam enim partem Italiæ, quæ vocata erat *Magna Græcia*, incolebant olim veteres Græci. L.

* Ibid. ὅτι οἱ ἄνθρωποι με.] Ita Græc. et Reitz. Reliqui omnes ἦδον.

Ibid. l. 16. ἀναβιβασθέντες.] Laertius in Pyth. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδης, atque ibi vidisse Hesiodi et Homeri animas, nescio quas pœnas luentes. L.

Ibid. χροῶν τὸν μηδόν.] Jamblic. in Pythag. c. 28. Laert. VIII. 11. λέγεται δὲ αὐτῷ πρὸς γυμναστίου τὸν μηδόν ἐφθίμην χροῶν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi, sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. L.

que non edendis? GAL. Noli perquirere talia, Micylle. MI. Quid ita, galle? GAL. Quia pudet me verum tibi de illis dicere. MI. Atqui nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem et amicum: dominum enim non ampliùs dixerim. GAL. Sanum nihil, neque sapiens erat: sed videbam, si consueta, et eadem quæ vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perduciturum esse homines: quò magis autem peregrina statuerem, tantò magis novum atque admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quædam institui, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut fit in obscuris oraculis. MI. Vides? non minùs me pro meâ parte derides, quam

Cro-

P. 53. l. 3. *ὡς αὐτῶν*] *ὡς* pro *propter*, ut Latinis nonnunquam *super* pro *de*. Virg. l. fin. *Multa super Priamo rogatus*, &c. Eliam. XII. 52. *Ἰσχυρῶς δὲ Πύρρος ἔλεγεν ὡς τῆς Αἰθας τῶν ὀφθαλμῶν, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἰνδαῖς*. *Reitz.*

Ibid. l. 6. *εἰδὼς ὡς*] Vide Jamb. No. 105. et 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorant. *Sol.*

* Ibid. l. 9. *ὡς δὲ ἄρ' ἐνέχομαι*] Subaud. *μᾶλλον*: cujus quidem ellipseos plura collegit exempla *Reitz.*

Ibid. l. 16. *ἐν τῇ μίσει*] Similis locutio est apud Aristoph. Ran. l. 1. ubi Scholiastes exponit *ἐν τῇ ὥρῃ μίσει*, *equâ portione vel parte*. l. *

Crotoniatas, et Metapontinos, et Tarentinos, et reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quæ tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto verò Pythagorâ, quem postea induisti? GAL. Aspasiâ, meretricem Milesiam. MI. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime, et cum Pericle rem habuisti, Aspasia cum esses, et uterum ex eo gestasti, et lanas carpisti, et deduxisti fila, et meretricum in morem te composuisti?

tur vox, τοῦτον, e glossâ in textum videtur irrepsisse. Certè Scholiastes omittit, qui reliqua citat: καὶ ἐκ μέρους, φησὶ καταγέλῳς με καὶ σὺ, ὅσοι καταγέλασας Κροτωνιάτων καὶ τῶν ἄλλων. Sed cur hoc loco derisum esse se a gallo dicit Micyllus? Quia nimirum rudibus et indoctis viris haud facillè persuaderi potest, actiones eas, quas ipsi suspiciunt, ignorantes unde profectæ sunt, sæpenumero causas habuisse simplicissimas simul et levissimas.

* P. 53. l. 16. Κροτωνιάτων] Croton, Metapontum, Magnæ Græciæ urbes in sinu Tarentino.

P. 54. l. 3. ἐκ Μιλήτου] Urbe in finibus Ioniz et Cariz, unde orta est meretrix illa Aspasia, magnâ, propter doctrinam famâ, sophistria, rhetorices magistra, Pericli in studiis dux, postea et conjux. Pericles autem vir erat Atheniensis multâ autoritate et eloquentiâ; de quo et meretriculâ suâ si plura vis, vide Aristoph. in Acharn. et Plutarchum in Pericle. L.

Ibid. l. 10. καὶ ἐγγραμμίξω ἐς τὸ ἐτραυρίδιον;] et femina fibreas

fuisti? GAL. Feci hæc omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, et Elati proles Cæneus. Quæcumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. WI Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum Pericles tecum haberet consuetudinem? GAL. Viden' quid exquiris? responsum scilicet, quod neque Tiresiæ expediebat. MI. Sed et si tu non dicas, satis Euripides illud dimit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare
in

fiabas in meretricium questum. L. • Hoc est, et in mulierem usque eò degenerasti, ut etiam meretricem ageres?

Ibid. l. 12. Τυφώϊας] Vates Thebanos, qui cum aliquando in Cithærone vidisset duos dracones coeuntes, percussâ sœminâ, sexum suum mutavit: deinde cum rursus post septem annos eodem pacto et marem draconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Ovid. Met. III. fab. 4. Car. Steph.

Ibid. l. 13. Λαπίθης] Filia Elati regis Lapitharum, quæ a Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nullisque unquam vulneribus posset suaciari. Perit tamen cum Lapithis pugnans, cum magnâ arborum mole obrueretur. C. Steph.

Ibid. l. 18. ὁ δὲ τῷ Τ. στυμνισσόμενος] Rectè quidem: nam in certamine de hac re inter Jovem et Junonem Tiresias vocatus arbiter, quoniam in ferendâ sententiâ displicuit Junoni, privatus erat oculis. Ovid. Met. III. 335. L.

P. 54. l. 1. ὡς τῆς αἰ] Verba sunt Medæ apud Eurip.
v. 250.

in acie, quàm semel parere. GAL. Quin admonebo te, Micylle, non ita multò post ex partu te laboraturum: eris enim aliquando mulier tu quoque, et sæpe, in multiplici illo orbe. MI. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse, aut Samios? Igitur aiunt te etiam, cum Pythagoras esses et formâ splendidâ, sæpe Aspasiâ fuisse tyranno:

20. Ecquis verò post Aspasiâ vir, aut quæ mulier denuò prodiisti? GAL. Cynicus Crates.

—ὡς τρεῖς αἱ παρ' ἀσπιδᾶ
στῆναι δέλοισι' αἱ μᾶλλον, ἢ τικτεῖν ἀπαξ.

Laudat Barnesius versionem Ennii: *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quàm semel modò parere.* Gesner.

* P. 55. l. 3. καὶ μὴ ἀναμνήσω σε] Sententia elliptica est, quam ita exple: *imo rem tibi in mentem revocabo, Micylle, cui tu animum non attendere videris; te paullo post puerperam fore.* L. Bos. ad hunc modum exponit: *equidem in mentem tibi revocabo, ô Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies: quæ me fateor non intelligere.*

Ibid. l. 10. τῷ τυράνῳ] Polycrati Samio. Incertum unde habeat hoc Lucianus, qui tamen, haud aded absurdè sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. *Gal. Σεμιοκρατίδατος λέγεται γενέσθαι [ὁ Πυθαγόρας]* Lartio teste. L.

Ibid. l. 13. Κράτης] Diogenis discipulus, domo Thebanus, qui dicitur a Philostrato in vit. Apoll. pecuniam suam in mare projecisse.

Crates. MI. O Jovis pueri, quæ diffimilitudo! ex meretrice philosophus. GAL. Tum rex, deinde pauper, et paullo post fatrapa, deinde equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia: longum autem fuerit enumerare singula: postremò gallus, *idque* sapius; delectatus enim sum hoc genere vitæ. Et cum apud multos alios servierim, reges, pauperes, divites, postremò nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem, et deplorantem tuam paupertatem, et admirantem divites, ignorantiam malorum quæ ipsis adsunt: si enim scires curas illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum semper esse divitem. MI. Igitur Pythagora, aut quo maximè nomine gaudes, ne confundam sermonem, alias aliam vocans.

—GAL. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive Pythagorum, sive Aspasiā vocaveris, sive Cratetem: omnia enim ego hæc sum. Verum si, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumeliosus sis in avem, quæ vilis habetur; præsertim cum tot in se contineat animas.

21. MI.

Ibid. Διοκλῆς] Castor et Pollux. per excellentiam.
L. Τῶς Διοκλείης δι' παραλαμπάν, ὡς συνήθως ᾔδειν. Schol.
Ibid. ult. τῷ βίῳ] Emphasin egregiam habet hic
articulus τῷ: hac vitā, et hac præcipue. L.

21. MI. Igitur, galle, cum omnia prope vitæ genera expertus sis, et omnia noveris, dic mihi jam diserte et separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, verè ne dicas ista, cum beatior me divitibus pronuncias. GAL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione factâ agrum populentur, aut hortos conculcent, aut excindant vineam: sed tubâ auditâ tantum, si modò illud quoque, pro te circumspicis, quò te salutis causâ convertas, et periculum effugias. At illi et sibi timent, et anguntur, cum vident de moenibus agi ferrique, in agris quæcunque habuerant: et si tributum pendendum sit, vocantur soli; et si erumpendum, primi pericula subeunt, vel peditem ducentes, vel equitibus præfecti, Tu verò scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas, cum post victoriam triumphale imperator sacrificium celebrat.

P. 57. l. 11. ἐμὲ ἀλόης] Supple *αὐτοῦ*, et post *ἐπιλαύουσι* in commate superiore, *ἔργου*, vel *ἀεωπία*. L.

P. 58. l. 4. *εὐαὶ*] Qualis pauperem et militem gregarium decebat: cæteris clypei erant plerumque Vulcani opera. L.

Ibid. l. 6. *ἐπὶ νύκτα*] Mos erat finitis triumphis victimas

22. In pace rursus, tu quidem de plebe unus, in concionem escendens, tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, et metuunt, et placant te divisionibus: balnea enim ut habeas, et certamina, et spectacula, et reliquam quantum satis est, elaborant illi omnia. Tu verò exactor atque censor acerbus, tamquam dominus, ne sermonem quidem interdum illis impertis: et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque verò calumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi, vel loricâ domûs superatâ, vel pariete perfosso, furripiat: neque molestias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus cunctislandi, nec inter tot curas distraheris: sed perfectâ crepidâ, septem obo-

timas offerre, et postea epulari. Vid Fung. in voce *Triumphus*. L.

Ibid. l. 16. ὡδὶ λόγῳ μεταδίδες] Ad ostracifinum, puto, et tacita illa testarum, Romæ tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacite libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2. 2. *Gesner*.

P. 59. l. 1. ἀπορίων] Ἀπὸ τοῦ ἀπορίων, quod Etymologista dicit esse τὸ ἀντίστοιχον τῆς τοῦ τοίχου οἰκοδομητικῆς. L.

Ibid. l. 5. μετρίσματος] Vulg. λογισμῶς, quod in eadem periodo repitur in scite, et in ultimis verbis est ἀπορίων.

obolorum mercedem habens, circa feram vesp-
eram surgens, et lotus, si videtur, saperdâ
aliquâ emtâ, aut mænis *aliquot*, aut paucis ce-
parum capitibus, ipse te exhilaras, canens ple-
runque, et cum optimâ illâ paupertate phi-
losophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et
robusto es corpore, et frigoris patiens. La-
bores enim acuunt te, et adversarium non
contemnendum reddunt contra ea, quæ in-
victa aliis videntur. Itaque nullus tibi de dif-
ficilibus istis morbis insidiatur. Sed si quan-
do levis te febricula invadat, ad exiguum
tempus illi obsecutus, protinus exilis, excusso
per inediam *morbo*: at is e vestigio fugit, te
metuens, cum videt te frigidam ad satieta-
tem bibere, et plorare jubere medicorum il-
las ambages. Verùm isti per intemperantiam
suam miseri, quid malorum non habent, po-
dagras,

ἀπεροδιόνων. Optimè MS. καὶ πρὸς τὰς φεορίδας μεριζόμενος,
et talibus curis *distractus*, talibus curis *pressus*. Μερίζεσθαι
πρὸς τι est alicujus rei participem fieri: obvia sunt exempla.
Græv.

P. 59. l. 7: περί διάν ὀψίας] Hoc est, circa solis
occasum. Duplex enim erat vespera; prior, et serior:
vespera prior statim erat a prandio; posterior, cum sol
occideret: Atticis διάν πρωία, καὶ ὀψία. Hesych. Suid.
in voce. Hinc et *serus vesper* Latinis. Varro: *Nescis*
quid serus vesper vehat. Græv.

dagras, tabes, et pulmonis inflammationes, et hydropes? hæc enim sumtuosarum illarum cœnarum soboles. Itaque alii illorum, Icari instar, cum multum se substulere, et appropinquarent ad solem, ignari cerâ sibi compactum esse illud alarum regimigium, magnum, nonnunquam strepitum præcipientes in mare delapsi excitant. Qui verò Dædali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terræ, ut marinâ adspargatur nonnunquam cera, illi fere securè transvolant. MI. Æquos nempe et prudentes viros dicis. GAL. Verùm cæterorum naufragia turpia sanè videas, cum evulsis Cræsus alis ludibrium Persis præbeat, conscenso rogo; aut extinctâ tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

14. MI. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse etiam te dicis) qualem illam expertus

P. 60. l. 12. ὁ Ἰκαρος] Quomodo Icarus et Dædalus, in Cretâ clausi, conati sunt alis sublatis Athenas patriam suam repetere, ostendit Ovid. Met. VIII. 184. L.

P. 61. l. 2. ὁ Κροῖσος περιτεταμένος] Cræso Lydorum regi revulsæ erant æ, quâ ando regno eum spoliaverat Cyrus. Quomodo autem conscenso rogo ludibrio erat, Persis, id amplè narrat Herodot. in Clio. L.

Ibid. l. 4. ὁ Διονύσιος] Syracusano exutus imperio, et, Corinthi docens pueros. Justin. XXI. 5. L.

expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod est bonorum omnium haberes? GAL. Noli mihi in memoriam regere, Micylle; adeò ter infelix tum eram: qui, cum externis omnibus, quod modò dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MI. Quibusnam illis? mira enim dicis, et vix credibilia. GAL. Imperabam equidem regioni non parvæ, Micylle, fertilissimæ, et ob multitudinem hominum urbiumque pulchritudinem admirandæ ut quæ maximè, quæ fluminibus perlueretur navium patientibus, et portuoso uteretur mari. Adhæc exercitus erat ingens, equitatus instructissimus, satellitium non parvum, triremes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri cælati plurimum, et reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam tectis conscensis, magnum putabant accurate vidisse

P. 62. l. 8. χρυσὸς ὁ καίλος] *Aurum cauum* est aurum in *causa* redactum. L.

Ibid. l. 9. τῆς ἀρχῆς τραγωδίας] Est *regii fustis choragium*; omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostentant potentiam. *Grev*

disse bigas, togam, diadema, præcedentes, sequentes. Ego verò, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantia, me ipsum verò miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt: illorum enim unusquisque extrà aut Neptunus est, aut Jupiter pulcher-
rimus undique, ex auro elaboratus et ebore, fulmen, aut fulgur, aut tridentem tenens dextrâ: si verò interna inspicias, vectes quosdam videas, et paxillos et clavos per interiora adactos, et stipites quosdam, et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem ejusmodi deformitatem: mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

25. MI. Nondum dixisti lutum et paxillos, et vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quæ sit deformitatem. Nam illud, **invehi**

P. 63. l. 1. Κολοσσοῖς] Statuæ sunt hominum supra modum magnæ. Phidiam autem, Atheniensem statuarium, præcipuè nobilitavit Jupiter Olympius ex ebore factus. Neminem eum æmulari ait Plinius XXXIV. 8. quem etiam ibidem videas de Myrone et Praxitele, ejusdem etiam artis callentissimis. *L.*

Ibid. l. 12. μύων] Vulgo μύων. Sed meliùs conveniunt *mustelis* mures, quàm muscæ. *Græv. Reitz.*

invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, et numinis instar adorari, sic satis simile est Colossæo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu verò jam interiorum quoque hujus Colossi dicito GAL. Quid primum tibi dicam, Micylle; metus, et morfus, et suspiciones, et odium a familiaribus et insidias, ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum et placidum, et plena terroris insomnia, et spes semper malas: an occupationem nimiam, et agendi respondendique necessitatem, et judicia, et expeditiones, et imperia, et conventiones, et rationum subductiones? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ullâ contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, et innumerabiles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden —

Somnus habet ducis, volventem pectore multa:

idque stertentibus Achivis omnibus. Dolo-
re autem afficit Lydum mutus filius; Per-
fam

P. 65. l. 1. ἔδῃ γὰρ Ἀτρεΐδης] Iliad. K. 3. 4. l.
Ibid. l. 14. λυδὸν] Cræsum, qui filium habebat mu-
tum, de patris autem salute adeo sollicitum, ut quand
Persiam

fam Clearchus, in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion, cum Syracusanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et perdiccam Ptolemæus, et Ptolemæum Seleucus. Verùm illa quoque dolorem adferunt, si amasius coactus convivat, et alio gaudeat pellex, et si defecuri dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod verò maximum, suspectos habere oportet carissimos maximè, et ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus

Persam quandam in eum, quasi esset occisurus, ruentem videret, rupto linguæ ligamine, exclamaret, *ἄνθρωπε, μὴ χεῖν Κροῖσον*. Herod. Clio. et Solin. c. 7. L.

* Ibid. l. 6. *Πέρση*] Artaxerxem, cui cognomen Mne-mon, Cyrus frater bello aggressus, socium habuit Clearchum, decies mille Græcorum ducem, quorum res gestas persecutus est Xenophon Anabasi.

Ibid. l. 7. *ἄλλον δὲ Δίον*] Dionysium scil. tyrannum, contra quem excitavit Dion Syracusanos. L.

Ibid. l. 8. *ἄλλον Παρμενίον*] Alexandum, qui Parmenionem a militibus dilectum trucidari iussit. L.

Ibid. l. 9. *Περδίκκην*] Quem Alexander moribundus tradito ei annulo, successorum sibi designavit. L.

Ibid. l. 20. *Πτολεμαῖον Σίλινκον*] Non eundem Ptolemæum; nam Ptolemæus *Lagus* erat, qui Perdiccæ prolestim creavit, cui autem Seleucus, Ptolemæus *Coenus*. Vide Justin. XXVII. 2. L.

Ibid. penult. *ἐπιζῆν*] Pro *προσδοκῆν* non infrequenter Græci

mortuus est, hic et ipse a suo amasio ; alterum verò similis fortè mors oppressit.

26. Ml. Apage, tristitia sunt quæ dicis, galle. Mihi ergo multò securius est inclinato corpore scindere coria, quàm aureâ in phialâ bibere temperatum cicutâ et aconito amicitia poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scalprum, et a rectâ incisione aberret, cruentare vulnuscule parvam partem digiti : at illi, ut nârras, mortiferas epulantur cœnas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere, et gladios eburneis capulis, et jubam fluctuantem, et chlamydem auro distinctam :
fi

Græci autores usurpant, et ita exponit Hesychius. Sic Virgil. *Æn.* I. 547. IV. 419. *L.*

P. 66. l. 16. Κίρποναις] Omnes reges : Cecrops Athenis, Sisyphus Corinthi, Telephus Mysia. *L.*

Ibid. ult. ἰτίουρον κόμην] Vox desumpta a scenis. Κόμην ἰτίουρον est coma promissa, quæ flagellat cervices, coma paga et volucris, ut Tertullianus loquitur, quæ motu corporis aut auræ facile movetur. Pollux IV. 19. ubi agit de personis comicis : τῷ δὲ ἰτίουρον, ὑψηλότερ ὄν, καὶ ἀλαζόν, καὶ τῇ χειρὶ μέλαν καὶ τῇ κόμην, ἰτασσονται αἱ τρίχες. Juveni autem qui ἰτίουρος dicitur, miles cum sit, et jactabundus, et colore et comâ niger, concutuntur capilli

si verò, qualia multa accidunt, fallente inani vestigio, illorum aliquis in mediâ scenâ concidat, risum nempe præbet spectatoribus, fractâ cum ipso diademate personâ, cruenta-
toque vero actoris capite, et cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse paniculos miseros, et cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est: quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

27. GAL.

pilli. Talis ἐπὶ τοῦ θ. κόμης mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum J. Sponius nuperius edidit. *Græv.*

* P. 67. l. 2. προσκρούσας] Cum alibi sæpius vox marginalis in textum irrepsit, hic verò genuinam dictionem de sede penitus deiecit, quam fuisse κενεβάτῃσιν testatur et Grævii MS. et Scholiastes, qui insolitum ita vocabulum illustrat: κενεβάτῃσιν, id est κενὰ βαίνουσιν, κενὰ ἐπιχειροῦσιν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum; ut si quis putet se per scalas descendere, illis ablatis, necesse est ut cadat. Talia autem fuisse in theatris loca, liquet ex Polluce IV. c. 19. ubi agit de theatri partibus; et ex ejusmodi loco hic dicitur histrio cadere, quod ostendunt verba sequentia, ἡμᾶς μὲν τῷ ἀλυσθῆναι κεφαλῇ τῷ ὑποκρίσθαι, quod cadenti in loco plano fieri non solet. Hæc fere Grævius.

27. GAL. Longum hunc sermonem moves, nec præsentis temporis. Verumtamen hoc caput est : nulla harum vitarum mihi non visa est tranquillior humanâ; quippe quæ solis se naturalibus cupiditatibus et necessitatibus metiretur. Publicanum verò equum, aut calumniatorem ranam, aut sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinædum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

48. MI. Vera hæc fortè galle. Ego verò quomodo affectus sim, dicere apud te non erubesco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi : verum mihi et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens; et maximè de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GAL. Ego te, Micylle, sanabo : et quando adhuc nox est, surge, ac sequere me : abducam enim te ad ipsum illum Simonem, et in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MI. Quomodo hæc, clausis januis? nisi fortè parietes perfodere me cogas? GAL. Minimè : sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in caudâ pennam, quæ propter molliem inflectitur——
MI. Atqui duas habes ejusmodi. GAL. Dextram igitur si cui habendam præbeam, quamdiu voluero, ille operire januam unamquamque

que potest, et videre, non visus ipse, omnia. MI. Nesciebam, te quoque, galle, præstigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia; eò enim abiens huc ea transferam: ille verò rursus obrodet emundans soleas. GAL. Nefas est hoc fieri: præcepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat qui pennam habeat, ut cantu meo, quò is deprehendatur, efficiam. MI. Non est verisimile quod dicis; furem Mercurium ipsum, invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero. GAL. Evelle prius

F 2

* P. 70. l. 4. ἀρωγίαν] Ita vulgò edebatur. Sed cum *ebibere aliquem soleas* dicere, non sani hominis fuerit, Cl. Grævius legi vult, immutato tantum accentu, ἀρωγίαν, quod est, *sordibus purgans*, Hesychio interprete. Hanc ego secutus sum lectionem, quamvis moram aliquam iniecerit vir doctiss. Gesnerus, qui negat purgare aut eluere soleas ore solere, quod audierit videritve, sutores; atque adeò ἀρωγίαν legit, hoc est, *dentibus exiendens coria*, juxta illud Martialis de sutore, hujus Simonis archetypo:

*Dentibus antiquas sollicitus producere pelles;
Et mordere luto putre vetusque solum. IX. 74.*

Sed qui (*ἀρωγίαν*) circumrodit crepidas veteres, is necesse est ut sordibus os oppleat: neque explebitur Micylli ira, usquedum indignus ille Simo ad vilissimum redadat artificii veteris ministerium.

prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas. MI. Sic tutius est, galle, et tibi minus deformis fuerit, ne claudices alterutra caudæ parte.

28. GAL. Sit ita: ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitem? MI. Non sanè; sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrissyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sanè adsumus ad januam: quid ergo post hæc agam? GAL. Admove pennam ad feram. MI. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GAL. Præcede porro. Viden' illum vigilantem, et subducentem rationes? MI. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem et sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle; et totus exaruit, tebefactus nimirum a curis: nec enim aliàs ægrotare dictus est. GAL. Audi quæ dicit: scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem septuaginta illa securè omnino sub lecto sunt defossa, et nemo omnino vidit: sed sexdecim illa vidit me, puto, Sosylus equis occultare sub præsepio: semper enim nunc circa stabulum versatur, qui aliàs omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multò his plura esse direpta: unde enim aliàs tantum sibi salamentum obsonasset heri Tibius? Dicebatur verò etiam in aurem emisisse uxori suæ drach-

mis quinque. Omnino mei infelicis *bona* isti per luxum disperdunt, Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita : metuo igitur ne quis perfosso pariete ea subducatur. Multi invident mihi, et insidiantur, et præcipuè Micyllus vicinus. MI. Ita per Jovem : tui nempe similis ego, et patellas sub alâ habens ab eo. GAL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SI. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam : omnem surgens circumibo domum. Quis hic ? Equidem te video, perfosso parietum, per Jovem—Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, nequid me forte nuper fugerit. En iterum aliquis prope me dedit strepitum : nempe obsideor, et clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio ? si quem deprehendero—Sepeliemus rursus aurum.

30. GAL. Talis tibi, Micylle, Simonis conditio. Abeamus verò etiam ad alium quendam, dum paucillum adhuc noctis superest. MI. Infelix, qualem vivit vitam ! inimicis *meis* ita divitibus esse contingat ! Percussa ergo illius malâ, volo discedere. SI.
Quis

P. 72 l. 12: τὸν δραχμῶν] Drachma Attica nostræ monetae valebat circiter 7 d. L.

P. 73. l. 1. & 2. τὰ τεύχεα ὑπὸ μάλης] Suprà §. 14.

Quis me percussit ? latrocinio dispolior miser !
 MI. Plora, et vigila, et similis quantum ad
 colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos
 verò, si videtur, Gniphonem videamus scene-
 ratorem ; non procul autem hic etiam habitat.
 Aperta est nobis hæc janua.

31. GAL. Vides vigilantem et hunc præ-
 curis, computantem usuras ad digitos, ari-
 dum tabe, quem paullo post oportebit, relictis
 hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut mus-
 cam fieri ? MI. Video miserum et dementem
 hominem, ne nunc quidem blattâ aut culice
 melius viventem. Quàm verò hic quoque to-
 tus putandis rationibus contabuit ! Ad alium
 abeamus.

32. GAL. Ad tuum, si videtur, Eucratem :
 et ecce aperta et hæc est janua. Ingredia-
 mur ergo. MI. Ist hæc omnia paullo antè
 mea erant. GAL. Adhuc enim divitias tu
 somnias ? Vides igitur Eucraten ipsum a suo
 servo—hominem senem ? MI. Video, ita me
 Jupiter, pædicationem, et morbum pathicum,
 et libidinem non humanam : uxorem verò al-
 tero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam
 quoque.

33. GAL.

83. GAL. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, et omnia habere Eucratis? MI. Nequaquam, galle: fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeant aurum et cœnæ: duo oboli divitiæ mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GAL. Sed nunc (dies enim jam circa ipsum diluculum est) domum ad nos abeamus: reliqua autem alias videbis, Micylle.

D I A L. X.

V I T A R U M A U C T I O.

J U P.

1. **T**U scamna dispone, et locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine

P. 76. l. 2. ΒΙΟΝΙΠΑΞΙΕ] Ventunt *Vitarum auctio*: verte, *Mancipiorum auctio*. Laertius in Aristippo, καλεῖται τὴν ἀγοράν, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, οὐκ ἐν τοῖς δὲ σκεῦεσιν ἀγοραῖς. *arguebat homines, quod*

dine vitas : sed exorna ante, ut formosæ vi-
deantur, et emtores quàm plurimos alliciant.
Tu verò, Mercuri, præconium fac, et jube,
quod bene vertat ! emtores jam adesse ad fo-
rum. Præconio autem vendemus vitas phi-
losophas omnis generis, et sectarum diversa-
rum. Si quis verò præsentem pecuniam nu-
merare non possit, fidejussore dato, proximo
anno solvet. MERC. Multi conveniunt : ita-
que

*in auctionibus vasa inspicerent, mancipia verò leviter ex-
aminarent. Menagius.*

* Patet hinc, opinor, τὸ βίβλ. pro mancipio dicere
phrasin esse auctionantibus vel peculiarem, vel certè
usitatam. Neque enim in apothegmate laudato reti-
nere significationem propriam βίβλ., quasi vitam mo-
resque hominum explorari suadeat Aristippus, adversus
Cl. Gesnerum vel ipso Laertio teste monstrabimus.
Idem enim dictum, quod a quibusdam ait Diogeni
tributum fuisse, diversis ille verbis ita extulit in Dio-
gen. § 40. θαυμάζω τι εἶπεν, εἰ χύτραν μὲν καὶ λοπάδα ἐνέ-
μωτο σκοπεῖν (melius, χρηστῶς) ἀνθρώπων δὲ, μόνῃ τῇ ὄψι
ἀποσπᾶσθαι mirari se dicebat, quod cum ollam quidem et pa-
dinam non sine tinnitu ematibus hominem tamen empturi,
sola aspectu contenti simus. Quidam codd. habent hic
ἀνθρώπων pro ἀνθρώπων : sed eodem res recidit, cum sermo
planè sit de emptione tum vasis, tum hominis.

P. 76. l. 10. κοσμήσας πρότινον] Mancipia, cum pro-
ponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. Bourd.

Ibid. περὶ. ἀποκαρτεροῦμεν] Vertunt proclamabimus :
sed vis verbi ἀποκαρτεροῦμεν sic non satis exprimitur, quod
significat auctionem facere bonorum, vel per præconem ven-
dere bona. L. Bos.

que nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MER. Quem vis primū producamus? JUP. Comatum hunc Ionicum; etenim honestus esse videtur. MER. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te præbe congregatis. JUP. Jam fac prætonium. MER. Optimam vitam vendo, honestissimam: quis emet? quis supra hominis conditionem extolli vult? quis nosse concordiam universi, et

P. 77. l. 9. τὸν κομήτην] Sic ἐν παροιμίῃ vocabatur Pythagoras, ὃ ἐν Σάμῳ κομήτης. Jamblic. I. p. 31. L.

Ibid. l. 10. τὸν Ἰωνικόν] Samos, ubi natus Pythagoras, insula est in mari, quod a proximâ terrâ dicitur *Ionium*: atque hinc est etiam, quod mox Pythagoras in responsis suis nusquam non utitur Ionicâ dialecto. L.

Ibid. l. 11. ὃ Πυθαγορικὸς] Ppythagoram ipsum, simul et omnes Pythagoricos petit. In L. MS. Πυθαγορεῖς, rectius. Sol.

* Ibid. l. 12. κατὰ Γένι] Ab Olympo sc. cui insidet Jupiter, ad forum.

* Ibid. l. 14. τὸν ἀριστὸν βίον πωλῶ] Non *optimam vitam vendo*, quomodo Interpres noster, neque *vitâ optimum vendo*, quomodo Grævius; sed *vertendum* erit, *optimum mancipium vendo*, si modò vera sint ea quæ supra diximus ad §. 1.

Ibid. l. 15. ὑπὲρ ἀνθρώπων] Pythagoram divino colli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e Geniis qui Lunam habitant, et cum deus revera esset, venisse in humanâ formâ, notum est ex Jamblichio. L.

Ibid. l. 16. τὸ παντὸς ἀρεμ.] Pythagoras docuit κατὰ ἀρεμίας

et reviviscere? EMTOR. Specie quidem videtur haud illiberali. Quid verò potissimum novit? MER, Arithmetica, astronomiam, praeftigias, geometriam, musicam, imposturam: vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MER. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PY. In Ægypto, apud sapientes qui ibi sunt. EMT. Age, si te emero, quid me docebis? PY. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

ἀρμονίαν συντείνειν τὰ ὅλα, per harmoniam constare omnia, at Laertius affirmat: et Cicero III. Nat. Deor. affirmat existimasse, ad harmoniam mundum canere. L. Apud Jambl. 65. solus musicam sphaerarum auditu et intellectu percepisse dicitur. Sol.

Ibid. ult. *παραλογίαν*] Suidas expoint *ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν, mendasium et falsiloquium. Intellige verò aut de iis quæ ipse docuit, scilicet quòd sæpe erat mutatus; aut de iis quæ de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovis docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quæ fortè, dum de auguriis diserebat, transvolarat, et postquam manu demulisset, iterum dimisisse: de quibus Jambl. in Pyth. I. 18. Summum autem in Arithmeticâ, &c. fuisse Pythagoram, notavit idem in c. 5. et 25. L.*

P. 78. l. 7 & 8. *ἀναιμῆσιν*] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Jamb. c. 14. L.

cabo. EMT. Quomodo istuc? PY. Purgando prius animam, et sordes illius eluendo, EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PY. Primum quidem longa quies, et silentium, et quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu, bone vir, Cræsi filium instituas: ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, et post quinquennium fiet? PY. In musicis exercebere, et geometricis. EMT. Lepidè narras, si prius fieri citharædum oportet, tum deinde sapientem.

4. PY. Post hæc numerare *disces*. EMT. Novi jam nunc numerare. PY. Quomodo numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PY. Vides, quæ tu putas quatuor, ea decem esse, et trigonum perfectum, et nostrum ius-jurandum?

Ibid. l. 14. πᾶσι ὅλοις] Vide supra not. ad p. 28-1, 18.

Ibid. l. 15. Κροίσω παῖδα]. Supra not. ad p. 59.

1. 5.

* P. 79. l. 8. τρίγωνον ἑντελές] *Triangulum perfectum*, i. e. *equilaterum*, et numerum simul *denarium* constituent numeri 1, 2, 3, 4, ter conjuncti, et quasi in tribus angulis se tangentes, ad hunc modum:



jurandum? EMT. Per maximum igitur juramentum quaternionem, nunquam aut diviniore, aut sanctiores sermones audivi. PY. Postea verò, hospes, scies de terrâ, et aëre, et aquâ, et igne, quis motus illorum naturalis sit, quæ sint formâ, et quomodo moveantur. EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut

Ibid. l. 9. οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄνον τὰ τέσσαρα.] Aludm ad Pythag. Aur. Carm. vl. 47.

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρεα ψυχᾷ παραδόντα τέσσαρτον,
Παγὰν ἀενάαν φύσιν,
Juro per eum qui nobis tradidit quaternarium,
Fontem perennis natura.

Jurant quidem hoc loco Pythagorei per Magistrum suum; alibi verò sæpius per *quaternarium* ipsum, quem et *fontem* vocant *perennis natura*. Cur autem quaternioni is honor tributus fuerit, præcipua ratio est, "quia Pythagoras omnia ex numeris constare dixerit: generatim autem, siue universi numeri vim ac naturam esse denarium; quoniam ad hunc usque numerum simplices numeri sint, deinde autem rursus ab unione incipiendum esse: denarii verò numeri vim esse in quaternario; nam si quis numeros illos qui sunt usque ad quaternarium adjunxerit, (ut in Schemate superiori) existet denarius." Hæc Theod. Marcilius in Aur. Carm. 47. Alii dicunt per *quaternarium* designari sacrosanctum Dei nomen Jehova, quod *τῆς τετραγέφυρας* usitate dicitur, de quo Pythagoras apud Chaldaeos inaudire potuit.

Ibid. l. 15. ἐνὶ αἰῶνι.] Et mox ὄνον, pro ὄνομα, et ὄνος, Ionicé. L.

aut aqua? PY. Et maximè quidem manifestam: neque enim sine formâ et habitu possent moveri. Ad hæc intelliges, Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira prædicas.

5. PY. Præter ea quæ dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illium ipsum, qui nunc tecum loquor? PY. Jam quidem hic es, olim verò in alio corpore, et sub nomine alio apparebas; progressu verò temporis rursus in aliud corpus et nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum autem, qualis es? PY. Animatum edo nihil: sed reliqua *omnia*, exceptis fabis. EMT. Cur averfari fabas? PY. Non *averfar*: sed sacrae sunt, et mira earum natura.

P. 80. l. 11. *ἰς ἄλλο μεταβήσεται*] Id nactus erat Pythagoras a patre suo Mercurio, quando erat Æthalides, ut anima sua per quæcumque vellet *φύρα καὶ ζῶα* transferret, et dum in illis vixit, omnia quæ ipsi contigerant meminere. L.

Ibid. l. 15. *ψυχῶν*] Jamblic. n. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse, non omnes. De fabis idem, n. 109. Sol.

* Ibid. l. 19. *οὐκ ἄλλ' ἡγοῖ σίον*] Jensus sentit scribendum,

natura. Primum enim quantæ sunt, gentura sunt : et si cute nudæ fabam viridem, videbis eam virilibus membris figurâ similem : coctam verò si ad lunam exponas certo numero noctium sanguinem efficies. Quod verò majus, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis

δύο, ὃ γὰρ ἄλλ' ἱεροὶ εἰσι, idque Atticè (quod pluribus exemplis commonstrat) pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι, et exponit, *omnino sacra sunt*. Re enim verâ, inquit, ἐμυσάτιστο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti ; id quod satis notum, et ipse Lucianus confirmat, in Ver. Hist. II. 24. ubi cæteris heroibus post victoriam fabas comedentibus, de Pythagorâ dicit Noster, μόνῳ δὲ ταύτης (ἐξῆς) ὃ μετέχευε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτῳ πόρρω ἐκαθίστατο, μυσάτιστον τὴν καυμοφαγίαν. Non animadvertit vir doctus, longè aliud esse μυσάτισθαι τὰς κύμας et τὴν καυμοφαγίαν, interrefte inter eum qui fabarum *gustum* aspernatur, et eum qui religionis ergò, aut aliâ quavis de causâ, ab iisdem *edendis* abstinet, qualem quidem se esse aptiùs aliquantum responderet philolophus, si mercatoris interrogatio in duas esset resoluta hoc modo : τίνας εἰδικὰ ; μυσάτιστ' τὰς κύμας ; ΠΥ. ἄν' ἄλλ' ἱεροὶ εἰσι. ΠΥ. Οὐκ ἔστιν ἡ ἀνίματην κομῶν, πρὸς τὰς fabas. Μ. Cur has ? Fastidion' fabas ? ΠΥ. Non : &c.

P. 81. l. 1. τὸ πᾶν γονή εἰσι] Hoc est, κατὰ τὸ πᾶν, per totum genus. Vocem γονή satis exponunt quæ sequuntur, ἀνδρεία, μόρια, τέτις, αἰδοῖα. Γονή εἰσι intellige distributivè ; ut singula faba sit γονή sive οὐκός. L.

* Ibid. l. 3. ἐκείνη δὲ] Ita rectè Ed. Flor. Reliquæ, ἐκείνη δὲ ὅτι ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ad verbum reddes, *elixa* verò si lunam superimittas certo numero noctium, &c. Σελήνη et σιλήνη idem valent ; ut Αθηναῖα et Αθήνη.

suffragiis eligere magistratus. EMT. Præclarè omnia dixisti, et ut sacris dignum est. Sed exue te; nam et nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! deus, non mortalis aliquis esse videtur: itaque omnino emendus est. Quanti illum prædicas? MER. Decim minis. EMT. Meus est, tanti emtus. JUP. Scribe nomen emtoris et patriam. MER. Videtur, Jupiter, Italicus esse de his qui circa Crotonem, et Tarentum, et illam Græciam habitant. Quamquam non unus, sed trecenti circiter emerunt, communiter possidendum. JUP. Abducant: alium proferamus.

7. MER. Visne squalidum illum Ponticum?

Ibid. l. 10. χρυσός α. ὁ μινός] De eo suprâ, p. 48. l. 13.

Ibid. διός ὁ θεός] Alludit ad Carm. Aur. ult.

Εσσιαι ἀθάνατος διός ἀμύροτος, ἀνέρι δινός. Sol.

Ibid. l. 1. δῖνα μιν] Mina continetur onetæ nostræ, ut aiunt, 3l. 3s. 4d. L.

* Qualia autem pro servis vulgò pretia pendebantur, ostendit Xenophon Mem. II. 5. initio: τῶν γὰρ οὐκ ἐστὶν ὁ μὲν πρὸς δύο μῖναι ἀξίος ἴσθι, ὁ δὲ ἐπὶ ἡμισυαῖς, ὁ δὲ τρίτῃ μῖναι, ὁ δὲ καὶ ὀκτώ. Νικίας δὲ, ὁ Ναιναῖος, λήγεται ἰσχυρῶς καὶ τὰς γύμναστας πρὸς τὰς ἀλγίστας.

* Ibid. l. 15. ἰσχυρῶς] Suprà p. 48. l. 9.

Ibid. l. 7. ἰσχυρῶς κατὰ κείνους] Quia in Magnâ Græciâ habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινότητα, seu consortia, de quibus J. Scheffer. Phil. Ital. c. 14. Cleric.

P. 82. l. 4. Ποντικός] Diogenem Sinopea ab Euxino Ponto.

cum? JUP. Maximè. MER. Heus tu, *per*ram suspensam habens, exomidem indute, accede, circumi confessum. Virilem vitam vendo, vitam præclaram et generosam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, præco? liberum tu hominem vendis? MER. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MFR. Nihil ipsi cauræ est, quod venditur: putat enim ubivis se esse liberum. EMT. Quis verò usus esse possit hominis squalidi, et male adeò a fortunâ habiti? nisi quis fossorem eum aut aquarium facere velit. MER.

* Ibid. l. 6. ὁ ἐξωμίς] *qui exomida habet*. Εξωμίς autem (interprete Icholiastâ) vestis erat crassa et impexa sinistra sutelam non habens, dextrâ verò sub axillâ desinens, humerum nudum et exertum ostendebat; unde et nomen accepit: Medium corpus cingens, et tunic simul et pallium erat: itaque vile habitum id vestimentum genus, servorum proprium erat, et Cynicorum.

* Ibid. l. 10. πωλεῖς τὸν ἐλευθέρων] Actio de hac re instituta Athenis δίκη ἐλευθεροπρασίᾳ vocabatur. Vide Polluc. III. 78.

Ibid. l. 13. Ἀριον πόντον] Locus iudicii apud Athenienses in *celle Marti* sacro. Sic autem dicitur collis ille, quia in eo loco cognitio habita erat, de Martis homicidio; et cum causa referebatur ad XII. deos, sex eorum sententiis absolutus est. I.

Ibid. ἔθεν αὐτῷ μέλι] Respicit hic hujus philosophi historiam, qui captus a prædonibus revera veniisse in Cretâ traditur, non admodum invitus. Sol.

MER. Non hoc solùm, sed si januæ custodem illum imponas, multò quàm sunt canes fidellori illo uteris; et sanè Cani ei nomen est. EMT. Cujas est, aut quodnam institutum profitetur? MER. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum ac demissum, ne aliatret me accedentem, aut planè etiam mordeat. Nonne vides, ut clavam sustulit, et supercilia contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtuetur? MER. Noli timere: cicut enim est.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIO. Mundi civem vides. EMT. Quem sectaris? DIO. Herculem. EMT. Quin igitur et leoninam sumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris. DIO. At leonina mihi est detritum hoc palliolum. Bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non tamen jussus, sed meâ sponte, qui repurgare vitam instituerim. EMT. Laudo propositum. Sed quid maximè

P. 83. l. 2. *κύνω*] Unde philosophi Cynici, i. e. canis. Rogatus aliquando, quid faciens ita appellabatur, respondit, quod ad blandioris iis qui dant, est qui non dant ablatro, malos autem mordet. L.

P. 84. l. 1. *εὐρύστης*] Jussus enim ab Eurystheo, rege Mycenarum, Hercules duodecim constitit labores.

L.

G

maximè scire te dicamus ? aut quam artem habes ? DIO. Liberator sum hominum, et medicus affectionum : in universum autem, veritatis et libertatis in loquendo præco esse volo.

9. EMT. Age, præco, si te emero, quam me ratione docebis ? DIO. Cum primùm te accepero, et deliciis exutum cum inopiâ concludero, palliolo te amiciam. Deinde opus facere, et elaborare te cogam; humi dormientem, aquam bibentem, et obvio quocunque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies. Tum matrimonium, et liberos, et patriam negliges; et nugas putabis omnia; relictâque domo paternâ, aut sepulchram inhabitabis, aut desertam

Ibid. l. 7. *ῥητορίας ἀποφύρας*] denunciator, predicator libertatis. Est enim ῥήτορας etiam proloquer, prædico. Gesner.

Ibid. l. 15. *ῥητορίας ἀποφύρας*] Ipse in æstate in calidam arenam se volutabat, in hyeme statuas nive perfusus complectebatur. Lact. L.

Ibid. l. penult. *ῥητορίας ἀποφύρας*] Tâς γενεάς, τὸ γένος, πᾶσι δὲ ἀποφύρας, ἀλλὰ τὸ εὐχέλεια τῶ ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν. Lact. L.

P. 85. l. 2. *ῥητορίας ἀποφύρας*] Sepulchrum habuisse prodromum, differre a nullo traditum invenio. Sed Lactantius ait, ante hoc ad omnia usum fuisse, ad prædicationem ad famam vel colloquia. Dolium verò vulgo notissimum. Sol.

desertam turriculam, aut dolium denique. Cæterum pera tibi lupinorum plena erit, et librorum in tergo etiam scriptorum. Atque ito constitues, beatiorem te magno rege *Persarum* putabis. Si verò flagris te cædat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere *me* flagris cæsum? Equidem non testudinis neque cancri testâ circumdatus sum. DIO. Euripides illud, parvâ mutatione deflexum, æmulabere. EMT. Quodnam? DIO. "Mens tibi dolebit, sed lingua erit expers doloris."

ro. Porro quæ maximè adesse tibi debent, hæc sunt. Petulantem oportet esse, et audacem, et conviciari ordine omnibus, regibus pariter et privatis; ita enim oculos in te conijcient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, et sonitus absonus, et planè

Ibid. l. 4. *δριδοργάδες*] Sunt libelli utraque pagellâ, et aduersâ et aversâ, tumultuatim plerumque scripti minutis literis, et lituris pleni, quales inter lupinos esse decet. Vide H. Steph. in voce *L*.

Scriptus et in tergo, necdum finitus *Orestes*. Juv. l. 6.

Ibid. l. 11. *τὸ Εὐρυπύκνον*] Euryp. Hippolyt. 612.

Ἡ γλῶσση ἐμὴν χ', οὐδὲ θεὸς ἀνέμωσεν
Lingua juravit, mens injurata mansit.

P. 86 l. 1. *ἀνέμωσεν*] *Arnobius* adt. gentes l. scripturam

planè similis canino: vultus intentus ac rigidus; incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia et agrestia. Pudor verò, et lenitas, et moderatio abesto: et erubescendi facilitatem de facie prorsus abrade. Loca sequere celeberrima, et in his ipsis solus et infociabilis esse postula, neque amico admissio, neque hospite: interitum enim afferent ista regno tuo. In conspectu omnium ea fac animosè,

causam sacram defendens, *Maximè*, inquit, cum sciamus quosdam sapientiz deditos non tantum abiecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos: ne cernerent scilicet gravitatis rigorem, et sophisticè se potius ostentationem jactarent. Sol.

[Ibid. l. 11. καὶ εἶναι προσήμιον] Προσῆμιος τινος non est adire aliquem, (quo sensu accepit Interpres) sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alivis. *Elia.*

V. H. IX. 3. Καὶ δὲ, ἵππερὶ μάλ᾽ αὖ ποτὶ χερματίζων, ἐπὶ ποσειδῶν βαδίζων ἡμῶν, τὰς δεομένους προσίειο. *Clitus* verò, si quando audieturus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admitteret desiderantes. Et passim alibi apud eundem et alios. *L. Bos.* ad *Lucian.* p. 60. * *Supra* p. 43. penult. καὶ τὰς μὲν προσίτας.

[Ibid. καὶ τὰς μὲν προσίτας] Hic deridiculi gratiā inducit *Diogenem*, quasi regem, cui sint arcana quædam imperii, quæ vulgari non oportet, ne maiestas ejus evilescat. *Cleit.*

[Ibid. l. 12. ἐν ὅφ᾽ αὖ δὲ πάλιν] Vid. *Voss.* de *Sect. Phil.* t. 17. quin et *Cicero* in primo de *Officiis*: *Cynicorum*

verò

animosè, quæ neque solus aliquis in se admittat; et Venerem exerceat maximè ridiculam. Tandem, si e re videbitur, erudo polypo aut sepiâ, deorata, mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage, impura narras, et ab humanitate abhorrentia. DIO. Sed heus tu, facillima, et quæ nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et sermonibus, et nugis; sed compendiarie ista tibi ad gloriam via. Licet enim rudis fueris, cerdo, aut fallamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse; si modò imputendita audaciæque adsint, et con- viciari præclarè didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportunè fias. DIO. hic quid duobus fumina obolis te vendere voluerit. MER. Habe tibi hominem, gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facesset, et

propter ratio tota est ejicienda: est autem inimica verecundie, sine qua nihil rectum esse potest, nihil bonum. Kent.

Ibid. penult. voluerit, dicitur.] Alludit ad Diogenis mortem, qui quod nunc emptori suadet, ipse in se admisso traditur. Consule Diog. Laert. Sol.

P. 87. l. 15. *de Vili pretio: obolus enim nostræ monete est id. q. L.*

clamet, et in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenæum illum, purpurâ illum indutum, coronatum. MER. Agite ergo, attendite omnes. Res pretiosa, et locupletem emtorem desiderans. Hæc vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, et dic quæ nosci: emam enim te, si frugi fueris. MER. Noli molestiam ei facessere, ô bone, nec interroga: ebrius enim est: ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua. EMT. Et quis benefanus, emat corruptum adeo et nequam mancipium? Quot verò olet unguenta! quam lubrico incedit gressu, et errabundo! Interim vel tu dic, ô Mercuri, quæ sint in illo, et quæ tractet. NER. In universum conviva dexter est, et compotationi aptus, et qui commissetur cum tibicinâ, idoneus *denique* amatori et perdito hero: cæterum bellariorum coquendorum sciens, et obsoniorum peritissimus,

P. 88. l. 1. Κεραιός] Aristippum, Socratis discipulum, ex Cyrene, quæ civitas est Lybiæ. L. Summam de bonum in voluptate corporis posuit: unde Cyrenæicorum *ἀσκήσις* dicebatur. Voss. c. 9. Kant.

Ibid. ult. ἐπιγινώσκων δὲ τῶν] Vocabatur a Platone *ἐπιγινώσκων*, ut Athenæus refert l. 8. L.

mus, et omnino voluptatis magister. Institutus Athenis, serviit tyrannis in Siciliâ, quorum gratiâ floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis et pecuniosis: ego sane non is sum, qui hilarem adeo emam vitam. MER. Videtur hic non vendibilis esse, et apud nos mansurus, Jupiter. JUP. Amove illum.

13. Producat alium: quin illos duo, ridentem alterum ex Abderâ, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim unâ vendi volo. MER. Descendite in medium. Vitas optimas vendo; sapientissimos omnium prædico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant! alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc tibi vult? quid rides?

P. 89. l. 6] *ἐπὶ Σικελίᾳ*] Construe *ἐπὶ Σικελίᾳ* cum τοῖς τυράννοις, non cum ἰδάλμοις: nam τῆσαντι *ἐπὶ Σικελίᾳ* sunt tyranni Siculi, ut et *ἐπὶ Ἰδαμῶνα*, Platocini. L.

* Minds rectâ, ut opinor. Sic enim sedem mutasset articulus, et scribendum fuisset, τοῖς *ἐπὶ Σικελίᾳ* τυράννοις. Per Siciliæ tyrannos Dionysios intellige, patrem et filium.

Ibid. ult. l. 10] *Δημοκρίτου* Abderâ natam oppido Thraciæ; et *Ἡρακλείτου* Ephesi, quæ urbs Ionis. Ambo dialecto Ionicâ loquantur. L. et Sol.

fides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes, et vos ipsi. EMT. Quid ais? omnes tu nos rides; nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est: serium enim in his nihil quidquam: vana omnia, atomorum imperus, infinitio. EMT. Nequaquam; imo tu vanus es revera, et imperitus. O insolentiam! non defines ridere?

EMT. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HER. Puto enim, hospes, res hominum questu et lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium. Hoc igitur nomine miseror illas, et desseo: et praesentia quidem magna non arborror; sed quae in posterum futura sunt, eademum tristitia duco; exustiones loquor, et universi calamitatem. Haec deploro, et quod stabile

P. 90. l. 13. ἀνυψία] Cave hanc vocem cum emp-tore de imperitiā aut ignoratione intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. de Fin. I. infinitio ipsa, quam ἀνυψία vocant, tota ab illo (Democrito) est. Sol.

[Ibid. ult. sa. 2.] Pro ἐν τῷ δὲ, propter hoc igitur, Ellipsis Attica. Et mox ἀλλὰ, pro ἄλλῃ, tu, Ionice, L.

P. 91. l. 3. ἐκφυγία] Mundum flammis periturum, fuisse Heracliti sententiam notavit Plutarch. de Orac. confutis; atque idem etiam sensisse Orpheum, et universam Graeciam: unde vocatur Ἑρμῆς ἐκφυγίαν. L.

Stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista et confusa feruntur, idemque sunt delectatio et fastidium; cognitio, ignorantia; magnum, parvum; sursum deorsum euntia, et vices in illo sæculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est sæculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines verò quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii verò? HER. Homines immortales. EMT. Anigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis? Planè enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clarè dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego verò

P. 91. l. 6. κυκλῶν] Κυκλῶν ἐκ πολλῶν βολῶν συνειρημένων φαρμακίαν ποιεῖ δηλητήριον. Schol. Εξ οἶν, καὶ μέλιτος, καὶ ὕδατος, καὶ ἀλφίτων, ἀσπερσμένον πόμα. Hesych. Generaliter verò *quarumvis rerum confusio*: a κυκλῶ sive κυκλῶ, *misceo*. L.

Ibid. l. 15. γρίφου; ἀνιθῆς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, præcipue in ejus scriptis, ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. Arist. Rhet. III. 5. *Griphi* autem, quos memorat, ab ænigmatibus non multum differunt, nisi quod doctrinam et solertiam requirunt majorem. Vide Casaub. ad Athenæum, X. 15. *Sol.*

* Γρίφος, proprie *rete*, questio ænigmatica in convivii circumferri solita, quam qui solverat, carniū certā portione donabatur; qui non poterat, equæ salis poculum ebibeat. Pollux, VI. 107.

veròplorare jubeo omnes, maximos, minimos, emtores, non emtores. EMT. Morous hic ab infania non procul abest; neque verò alterum eorum emerim equidem. MER. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Prædica alium.

15. MER. Vis Atheniensem illum, loquaculum? JUP. Ego verò volo. MER. Huc tu transi; Vitam bonam et prudentem prædicamus: quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi, quid maximè nosti? SOCR. Puerorum amator sum, et doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Pædagogo enim opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo. SOC. Ecquis verò aptior me fit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego; animam pulchram judico. Utique si vel sub eadem veste mecum pernoctarint,

Ibid. l. 20. *ἅπαντες*] per omnem pubem, adulescentes omnes. Suidas reddit, *ἀδελφοί, consertim, sine discrimine*. L. Alludit autem ad dictum Heracliti: *ἅπας ἑσθλοῦς ἑσθλὸν ἀνθρώπον πωλεῖ*, qui civem optimum Hermadorum ejecissent. Laert. IX. 2. *Gesner*.

P. 92. l. 9. *καὶ τῶν ἄλλων*] Vide dial. Menip. et *Æaci*, ubi etiam apud inferos ostenditur sedens cum Charmide, Phædro, et Clinia, pulchris adolescentibus. L.

Ibid. l. 16. *ὅτι τὸν αἰὶν ἔχοντα*] Alludit ad historiam in Platonis Symposio fusè ab Alcibiade narratam. Vide et Corn. Nep. in Alcib. c. 2. cujus ætate non desunt, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem

noctarint, audias dicentes, nullâ se injuriâ a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quæ diciſ : puerorum amatorem ultra animum nihil nugarum tentare ; idque, ubi plena ejus rei ſit facultas, ſub eâdem veſte jacenti.

16. SOC. At ego canem tibi juro et platanum, hæc ita ſe habere. EMT. Hercules ! quàm abſurdi ſunt iſti dii ? SOC. Quid ais ? Nonne canis deus tibi videtur ? Anubin non vides, quantus ille ſit in Ægypto ? et illum in cœlo Sirium ? et apud inferos

dem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maximè cum inſectaretur. Eandem tamen calumpniam alibi etiam paſſim tangit Noſter. Sol.

P. 93. l. 2. *ἐμὸν τὸν κύων*] Ita ſeciſſe Socratem narrat Porphyrius de Abſtinent. III. 16. Rhadamanthi imitatione, qui legem tulit, ut per *anferem* aliaque ejus generis juramenta fierent, *ὅτι τὸ μὲν τὸς θεοῖς, τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀπομάχων, ut ne divinum nomen temere invocetur.* Sol.

[Ibid. καὶ τὸν πλάτανον] Vult, opinor, altiffimam eam juxta Illiffum amnem Atticæ, ſub qua docuit aliquando : cujus meminit Plato in Phædro. L.

Ibid. l. 6. *Ἀνέμω*] Deus Ægyptius, qui vocatur *Le-trator* apud Virg. Æneid. VIII. 698. ut Serv. perhibet quia capite canino pingitur : cujus rei cauſam declarat Ptoſarch. in libro de Iſide et Ofiride. L.

Ibid. l. 7. *Εἰς*] Canis celeſtis, cultus tanquam deus ab Ægyptiis ſub nominibus Iſis et Sothis. Ph-tarch. ut ſupra. Translatus autem a Jove in cœlos, cum prius

feros Cerberum? EMT. Rectè dicis: ego verò errabam.

17. Sed qua ratione vivis? SOC. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi: republicâ utor novâ, et meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOC. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? abrogandas.

prius esset Cephali canis, et Lælaps vocatus, adeo celer, ut nulla fera eum potuerit effugere. Rader, in Martial. XI. 39. L.

Ibid. l. 8. [Kîcîçor] Canis triceps satis notus apud inferos; sed et deus habitus. L.

Ibid. l. 11. [Kîçîçor rîçîçor] Quæ ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea æquè, vel potius etiam, in Platonem dicta videri possunt; de republicâ, de communiione mulierum, de fortium præmiis, de Iôis. Et potest aliquis putare, vitiosè et per aliquam temporis injuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cui is in eo qui sequitur libello graviter adeo suas injurias, hic illatas sibi, persequatur. Verùm enimvero, cui ratio scriptorum Platonis, nota est, in quibus suam ille sententiam, et ea nominatim quæ hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine censurâ proponere, quam hac in re esse Socratis, et Platonis personam, unam illatam simul ambohus injuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant: quæ de re Fabr. B. Gr. 2. 22, p. 826. seq. Gesner.

abrogandas esse de adulterio leges? SOC. Ita per Jovem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris verò ætate et formâ florentibus quid statuis? SOC. Et hi erunt præmium fortissimis, qui osculentur eos, quoties splendidum et audax facinus ediderint. EMT. Hein munificentiam!

18. Sapientiæ verò quod tibi caput est?

SOC. Formæ, et exempla rerum. Quicquid enim vides, terram, terrestria, cælum, mare, horum omnium imagines quedam, visum effugientes, stant extra hoc universum. EMT.

Ubi stant igitur? SOC. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, planè non essent. EMT.

Non video ea, quæ narras, exempla. SOC.

Neque id mirum: cæcus enim es mentis oculo. At ego omnium video imagines, et te corporis oculos fugientem, et me quendam alium, et prorsus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens, et visu ita acuto præditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

MER.

Pi. 94 l. 3: *Quia* s] *Lusum* in hoc vocabulo facit Lucianus, quia *luxus*, *osculum*, erat *duplex*. L.

Ibid. l. 10. *quæ* s] *Idem* Nimirum sunt ea tantum, quæ manent, et non mutantur in horas; in quo genere Deus, ac deinde *Idem*, quæ nimirum in et cum ipso deo ab omni æternitate fuerunt, sunt, eruntque. *Gesner*.

MER. Da duo talenta. EMT. Emi quantū dicis. Pecuniam verò posterum numerabo.

MER. Quod tibi nomen ergo? EMT. Dio Syracusanus. MER. Age, accipe, quod bene vertat!

19. Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante præconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Cæterum suavis est, et gulæ amicus. EMT. Quod pretium? MER. Dux minæ. EMT. En tibi illas.

Ibid. l. 18. *ἄνευ τῶν ἀνδρῶν*] Incertum est, utrum Atticum talentum majus an minus vult. Majus ut ferunt, continebat 80 minas, nostra moneta 333l. minis minas 60, 175l. L.

Ibid. penult. *Δίος*] Platonis discipulus, cui Socrates non potuit non esse charus. L. Viginti minis autem revera venisse in Siciliā, Platonem, tradit Bion. Sic. XV, p. 461. Sol.

* P. 95. l. 1. *τὸν Ἐπίκουρον*] Epicurum ipsum intellige.

Ibid. l. 2 & 3. *ἡ δὲ δόξα ἐστὶν ὅτι*] Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis thesiam ab eo habet: *Ἀριστοῦ* autem, qui de Voluptate idem uterque multis sensisse visus est. Diog. Laertius veteres inducit asserentes, *τὸν Ἀριστοῦ τὸν δὲ Ἐπίκουρον, καὶ Ἀριστοῦ καὶ τὸν Ἐπίκουρον, ὡς δὲ ἄλλους*. X. 4. 30 Sol.

* Ibid. l. 5. *ἀποδοῦναι*] Quis deorum collit providentiam.

illas. Unum verò fac ut sciam—quibus gaudet cibus? MER. Dulcibus vescitur, et mel-litis. et præcipuè ficibus. EMT. Hæc res difficultatem non habet: emam enim ei mas-sas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem
rasum,

Ibid. l. 8 & 9. τὸ δὲ αὖτὲν ἰδὼν] quoddam, aliquid scire volo: quasi tunc temporis non occurrebat quid: statim autem dicit. Ita rectè exponit Leedes. Arripit Mercarium emptor, ad illud mancipium festinantem, neque statim ei occurrit, quid interrogaturus esset: τὸ δὲ αὖτὲν ἰδὼν—τίς χαίρει, &c. *flay, tell me another thing—*

Ibid. l. 13. καὶ τὸν] Ita dictæ ficus, quia totus Carie tractus a Rhodo usque ad Chelidonias ficibus abundabat. Ideo et viliori pretio distrahebantur, et utiliores ad mancipia pascenda: quod hic spectat emptor Diogenis. Palmer.

Ibid. l. 14. τὸν δὲ καὶ καὶ τὸν] i. e. τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν, ad cutem tonsurum. Qui factum est, inquit, ut qui barbam radere volebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam: quia mulierum arum hoc esse putabant, comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quòd cum cæteri brevi quidem comâ, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenui, ovium in modum caput tonderent. Sol. • Ille autem modus capillos tondendi usque adeò displicuit Græcis, ut qui primus eum induxit Diogenes, etiam plagis a quibusdam congerronibus exceptus fuerit, quemadmodum scribit in ejus vita Laertius. Et Florat. Epist. I. 18. 6. asperitatem eam agrestem dam-nat,

rasum, tristem illum de porticu. MER. Bene mones : videntur sanè multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam. Quis omnia solus scire cupit ? EMT. Quid istud est, quod dici ? MER. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, et quotquot sunt reliqua. EMT. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. MER. Sic videtur.

21. EMT. Accede, ô bone, et dic mihi te emturo, quid hominis sis ? et primum, an non ægrè feras, te vendi, et servum esse ?

CHRYC.

Quæ se commendat tonsâ cute, dentibus atris :

quem versum malè turbavit Sanadonius. Ælian. VI. H. XI. 10. de Zoilo loquens : τὸ μὲν γένιον αὐτῷ καθήκον, ἀκαρπὶο δὲ ἐν χερσὶ τῆς κεφαλῆς.

Ibid. l. 17. πολλὰ τὴν πλῆθος.] Unde hæc tanta in foro expectatio, facillè intelligunt, qui hæc M. Aurelio Stico, imperante scripta meminerint. Sol. • Μόνη πρὸς τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς vertit Leedes, eorumque sibi invicem occurrerunt emendi causa : ἀγορᾶς ἑκάστη, ἡνῶς aliquando emptionem significat. Sed cur hoc loco positam vocis significationem indagemus, equidem non video.

Ibid. penult. μόνος ἑστὸς ἀφ' ὧν.] Hor. Epist. l. 1. 106.

*Ad summam, sapiens una minor est, Jove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.*

CHRY. Nequaquam; hæc enim in nostrâ potestate non sunt: quæcunque verò in potestate nostrâ non sunt, ea iudifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.

CHR. Quid ais? intelligere te negas, talium quædam esse præposita, alia rejectanea? EMT. Ne nunc quidem intelligo.

CHR. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris

P. 96. l. 10. [12' 40''] Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion, l.

Ibid. l. 12. *ἀδιαφορεῖται ὡς οὐκ ἔστιν* iudifferentia sunt. Verbum *οὐκ ἔστιν* in hac et similibus locutionibus æque *ἀδιαφορεῖται*, ac verbum *οὐκ ἔστιν*. *Eleric.*

Ibid. l. 15. *ἀπορροιαὶ — ἀπορροιαὶ* Ceteri philosophi multa in bonis habuerent præter virtutem, ut sanitatem, voluptatem; multa in malis præter vicia, ut morbos, dolorem, et cætera id genus: Stoici autem nihil bonum fuisse nisi quod honestum, nihil malum nisi quod turpe fuerit, contenderant. Divitiæ igitur et paupertas, sanitas et morbi, apud eos fuere *ἀδιαφορεῖται*. Sed cum pro eodem habere sanitatem et morbum, voluptatem et dolorem, adeo absurdum fuerit, ut nihil magis, "priora illa dixerunt *ἀπορροιαὶ*, producta seu promota, posteriora *ἀπορροιαὶ*, abducta seu remota; quod illa quidem, tanquam dignitatem et æstimationem habentia, sint ipsi Honesto sive Virtuti propinquiora; ista, quasi indignitatem deæstimationemque sortita sint ab illo remotiora. Hæc appellat Cicero *præposita et præposita, rejecta et rejectanea*, quod inter eligendum illa præferantur, ista dimittantur." Vide Gassend. in Laert. X. Cicer. Fin. IV. et Tusc. Disp. II. *Kent.*

nostris nominibus, neque facultate guadeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non hæc modo novit, verum etiam accidens et præter accidens, qualibus et quantis rebus inter se differant. EMT. Per philosophiam, ne inideas mihi vel hoc dicere, quid rei accidens sit, et quid præteraccidens. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum *et concinnitas*. CHR. Atqui non est quod tibi invideam hoc: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudo pede ostendens ad lapidem, vulnus ex improvviso accipiat, ille habuit accidens claudicationem, vulnus autem præteraccidens accepit.

22.

Ibid. l. 18. καταληπτικῶν] Cic. de Fin. III. 5. καταληπτικῶν exponit, rerum cognitiones et comprehensiones ac perceptiones. Reitz.

Ibid. l. 18. σύμβλημα καὶ παρασύμβλημα] Σύμβλημα interprete Suidâ, est propositio constans ex nomine et verbo, quæ sententiam perfectam continet; ut Cicero ambulat. Παρασύμβλημα verò (κατὰ τὴν παρακείμενῶν τῷ συμβλήματι) est propositio constans ex nomine et verbo, quæ sententiam enim absolvendam deest vox in casu obliquo, patriam, scilicet. Verit. ista quidem vocabula Priscianus l. 18, congruitates et minùs quàm congruitates: sed cum exponi etiam possint, accidens et præteraccidens, "ludit festivus scurra (quod ait Gesnerus) in detorquenda significatione vocum, quæ ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent," et ridiculis eas exemplis illustrat.

22. EMT. Hem solertiam! Quid verò
amplius te nosse ais? CAR. Verborum la-
queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
tur, quos obturato ore, et freno injecto, pla-
nè ad silentium redigo. Nomen huic facul-
tati decantatus ille Syllogifinus. EMT. Inex-
pugnabilem mihi et violentum narras, CHR.
Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid
tum? CHR. Si hunc fortè Crocodilus ad flu-
men oberrantem rapiat, ac deinde redditurum
se tibi polliceatur, eâ lege, si verum dicas,
quid statuerit ipse de reddendo puero; quid
dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad
quod respondere sit difficile. Anceps enim
hæreo, quo responso recipere illum possim.
Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi
puerum, ne antequam ego respondeam, il-
lum devoret. CHR. Bono es animo: nam et
alia te docebo etiam admirabilia. EMT.
Quænam? CHR. Metentem syllogismum, et
domi-

P. 98. l. 2. *δυσπρόσιτος*] Nec mirum; enim, utcum-
que responderis, negabit Crocodilus te verum dixisse.

Ibid l. 8. *τὸ διπλῆς αἰτίας*] Hoc sophisma explicat ex-
Ammonio Menagius ad Laert. VII. 25. " Si mensus
es non [dici potest,] fortasse metes, fortasse non metes;
" sed metes omnino: ac pari modo, Si non mensus
" es, non, fortasse metes; fortasse non metes; sed pro-

dominantem, et super omnia Electram, et opertum. EMT. Quem tu mihi opertum, quam Electram narras? CHR. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quæ eadem novit simul, et non novit: adstante enim apud illam Oreste nondumagnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum; huncce hominem verò esse Orestem, ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sanè quàm. CHR. Quid igitur, si quempiam hominem opertum aditare jubeam, teque interrogem, huncce nosti? quid dices? EMT. Scilicet me non nosse. CHR. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus: hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT. Minimè; sed relecto illo verum sciam.

23. At-

“sus non metes. Atqui ut vel metas, vel non metas
 “ex necessitate eventurum est. Quæ ipsum *fortasse*
 “perit tolliturve; cum neque in metendi, neque in
 “non metendi suppositione locum obtineat.” Hujus
 “solutionem nullis ducentis emisit Zenonem, me-
 moriæ prodidit Laertius, VII. 25. Sol.

Ibid. *αὐτοῦ ὄψα*] Hujus, dum alia multa recen-
 set, Laertius oblitus videtur; nec quid sit, conjecturâ
 adsequi possum. Sol. *Enumerat id Themistius, Orat. II.
 inter *molesta* atque *improba sophismata* quorum *et intelli-*
genita difficilis, nec utilis notitia est. Vid. Menag. ad
 Laert. II. 108.

23. Attamen quis tibi finis sapientiæ, aut quid factururus es, cum ad fastigium virtutis perveneris? CHR. In his, quæ naturâ prima sunt versabor; divitias dico, sanitatem, et similia. Opus verò est multa antè laborare; libris minutè scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, solæcismis impleri absurdisque vocibus: et quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps hel-leborum biberis. EMT. Generosè ista et planè viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, et

* P. 99. l. 7&8. penult. τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] *Prima nature, vel prima, quæ naturâ appetuntur*, sunt sanitas, robur, integritas sensuum, vacuitas doloris, et cætera generis ejusdem. Vid. Cic. Fin. V. 7.

Ibid. 12. l. σολαικισμῶν] Plutarchus de Stoicorum repugnantiis, T. II. p. 147. Chrysippum ait, eodem libro quo rhetorica ornamenta laudaverat, de consuetu tamen vocalium verba facientem, *Non tantum, dixisse, hoc ignoscendum iis qui melioribus adhaerent, sed et quasvis obscuritates, et ellipses, et per Jovem solæcismos, propter quos alii pudore afficerentur non pauci.* Cleric. Deducitur Solæcismus, vitium in locutione, ἀπὸ τῶν Σολαικῶν, qui cum Attici essent, *Solis* commorantes, Ciliciæ, urbe amiserunt sermonem verè Atticum: ut Eustath. loquitur in Dionys. de orbis situ. L.

Ibid. l. 17. Γνίφωνα] Nomen proprium viri cujus meminit Noster in Timone, Cataplo, et Micyllo c. 30. qui insignis fœnerator cum esset, nomen dedit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Sol. et L.

et foeneratorem improbum, (nam hæc quoque tibi inesse video) hæcne et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati, et perfecti ad virtutem? CHR. Ita sanè: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*sylogismos facere*;) foenerari autem et computare usuras, vicinum videatur colligendi industræ; solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam: et non simpliciter modò, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illorum quasi filias? Vides nimirum syllogismum, quid dicat: Si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas: Atqui primas accipiet: Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicamus, quas sapientiæ nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est, solum virum bonum mercedem virtutis nomine capiturum. CHR. Rem tenes: neque enim ego meâ causâ capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*) alius comprehensor (*avarus*) ego quidem comprehensor esse mitor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; juvenem quidem comprehensorem esse (*parum*) te verò, qui solus dives es, effusorem (*liberaliter*).

sem.) CHR. Rides tu quidem: sed vide ne syllogismo te indemonstrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHR. Dubitatio, et silentium, et mentis distractio.

25. Quod verò maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHR. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHR. Quid verò animal, nonne corpus? EMT. Est. CHR. Tu verò animal? CHR. Sic quidem videtur. CHR. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam verò. Sed solve me per Jovem, et de novo fac hominem. CHR. Difficile non est: sed rursus esto homo. Dic mihi,
An

* P. 131. l. 5. ἀναποδείκτω συλλογισμῷ] Is est, quem Aristoteles perfectum syllogismum vocat, sic dictus, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀποδείξιν, quod ulteriore demonstratione non eget. Hujus quinque genera constituisse Chrysippum memorat Laert. VII. 80.

* Ibid. l. 19. ἀποδείξω] Latum est in voce ambiguum, quæ tum demonstrabo, tum re ipsa efficiam, significat, notante Gelneréo.

Ibid. l. 11. II. ἀνδρῶν] Jovis et Dadaes filius, qui Antantem Mauritanie regem, cum hospitio eum excipere non dignaretur, ostenso Medusæ capite, in Montem vertit. Ov. Met. IV. 654. Kent.

* Ibid. l. 15. ἀνδραμῶν] Negat conclusionem; quomodo faciliant miselli, qui syllogismorum doctrinæ rudes, dialecticæ laqueis sese expedire non possunt.

An omne corpus animal? EMT. Non. CHR. Quid verò lapis; num animal? EMT. Non. CHR. Tu verò corpus? EMT. Nempe. CHR. Corpus verò cum sis, animal es? EMT. Sane. KHR. Nec igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene abste factum: jam enim crura mihi, ut olim Niobes, refrigera- ta et faxeæ erant. Verùm emam te. Quan- tum pro illo numerari jubes? MER. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MER. Solus verò illum emisti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vides, universi. MER. Multi qui- dem et robusti humeros, et ratione illâ mes- sorâ dig ni.

26. JUP. Noli tempus terere; voca alium. MER. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, sci- entem

P. 102. l. 5. Νίβης] Filia Tantali, uxor Amphionis Thebarum regis, quæ ob numerosam prolem animo elata, Latonæ se prætulit: ob quod indignata dea li- beros ejus omnes Apollinis et Dianæ sagittis interfecit, ipsamque Nioben in saxum transformavit. Ov. Met. VI. fab. 4.

Ibid. l. 10. τὸν διελκοῦντος λόγῳ] Vide supra §. 22. In margine Ed. Paris. addita erat glossa: "διελκοῦτος, i. e. "digni qui colligant manipulos aut opus in agris faciant: "allusione facta ad significationem propriam τὸν διελκοῦν." Reitz.

Ibid. l. 13. τὸν Περικλέους] Aristotelem intelligit, peripateticæ sectæ principem, Kent.

entem in universum omnia. EMT. Qualis est? MER. Mediocris, æquus, vitæ aptus, et quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MER. Alius est, qui extra apparet, intus, autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alteram. EMT. Quid maxime statuit? MER. Tria esse bona, in animâ, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti verò est? MER. Viginii minarum. EMT. Multum dicis. MER. Non, ô bone; videtur enim et ipse argenti aliquantum habere: itaque non poteris, quin emas. Porro statim ex illo scies, quantum tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, et qualis sit anima

* Ibid. ult. *ἰσχυροὶ καὶ ἰσχυροὶ*] Tangit duo genera scriptorum Aristotelis; *ἰσχυροὶ*, et *ἰσχυροὶ* seu *ἀρχαῖοι*. In his continebantur, quæcumque cum selectioribus discipulis inambulans manens in Lyceo disputabat Aristoteles de dialecticis, physicis, et metaphysicis disciplinis: *ἰσχυροὶ* autem libri erant populariter scripti de rhetoricis, ethicis, politicis, rebusque ad vitam civilem pertinentibus, quas Aristoteles vesperi in eodem loco vulgò juvenibus sine delectu exponebat. Vide: A. Gell. XX. 5.

* P. 103. l. 6. *ἔχων τι ἀγνύριον δοκεῖ*] Vestem insignem et annulos gestare solitus Aristoteles, eaque etiam de causâ displicuit magistro suo Platoni. Laert. V. 1. Ælian. V. H. III. 19. Pauperem non fuisse, ex ipsius testamento patet, quod habes apud Laert. ib. 12.

anima ostreorum. EMT. Hercules, quàm subtilis disputatio! MER. Quid verò alia multa si audias hisce acutiora, de semine, et generatione, et illa embryonum in uteris figlina; et ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque ad fabricandum habilis, neque ad navigandum? EMT. Gravissima narras, et utilia planè hujus disciplinae capita: itaque etiam illum viginti.

27. MER. Fiat. Quis reliquus nobis est? Heus te Sceptice, Pyrrhia tu, accede, vendende celeriter. Jam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis et hunc emet? EMT. Ego: verùm hoc tu primum dic mihi, quid nosti? PYR. Nihil. EMT. Quid tibi vis hoc responso? PYR. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam sumus? PYR. Neque hoc novi. EMT. Neque te aliquid esse nosti? PYR. Etiam multò hoc magis ignoro. EMT. Quanta hæc est

P. 104. l. 2. Πυρρίας] Pyrrhonem innuit. Si autem hæc scriptura genuina est, petitus jocus est ex nomine *lewis*, ad quod proximè philosophi nomen accedebat. Sol.

Ibid. l. 7. ΠΥΡΡ. Cum omnes libri haberent *Πυρρῶν*, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius ad Laert. IX. 67. de Philone quodam intellexit: sed ejus ratio non placet. Sol.

est dubitatio! Ista verò bilanx quid sibi vult? PYR. Rationes in eâ expendo, et ex æquo; cumque ad amissim pares et ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum ultra verior sit, ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere rectè et ordine potes? PYR. Omnia, nisi quòd fugitivum malè persequor. EMT. Cur verò hoc non potes? PYR. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est: tardus enim et ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiæ est? PYR. Nihil discere, et nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul, et cæcum esse dicis te ipsum. PYR. Et insuper judiciū omnis expertem, et sensus, et summum a verme nullā in re differentem. EMT. Propter hæc emendus mihi videris. Quanto huic dignum dicemus? MER. Minā Atticā. EMT. Sume tibi. Heus te quid ais? num te emi? PYR. Obscurum id est. EMT. Minimè verò: emi enim, et pecuniam numeravi. PYR. Cohibeo me hac de re, et dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PYR. Quis novit utrum verè illa dicas?

Ibid. ult. οὐ καταλαμβάνει] Sceptici negant aliquid a se comprehendī, h. e. plenè et sine oppositi formidine cognosci. Hæc est ἀναταλυσία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. *Gesn.*

cas? EMT. Præco; et mina, et præsentēs.
 PYR. Adfunt ergo nobis quidam? EMT.
 At ego tibi, jam in pistrinum compacto,
 planum faciam, dominum me tuam esse, se-
 cundum rationem deteriozem. PYR. De hoc
 cohibeo adfensum. EMT. At ego ratum feci.
 MER. Desine contra niti, et sequere em-
 torem. Vos autem in crastinum invitamus.
 nam idiotas, et sellularias, et forenses vitas
 præconio vendemus.

P. 105. l. 19. τὸν χείρων λόγον] Κρείττον λόγος est; cum
 verborum industriâ (scil. sophismatibus) causa infirmior
 sit fortior: ἤττον autem vel χείρων λόγος, ejus qui vincitur,
 etiam si causam justam habeat. Conf. Æsch. Socr.
 Dial. 2. §. 10. Aristoph. Nub. 112. Reitz.

Ibid. penult. ἀπιφρονέμην] Iterum ludit voce am-
 biguâ, quæ et *decrevi* et *demonstravi* significat.

D I A L. XI.

PISCATOR, SIVE REVIVISCENTES.

S O C R.

FERI, feri execrabilem saxis copiosissimis : adjice glebas : insuper adjice testas : pulsa baculis impium : vide ne effugiat.
Et

* P. 106. l. 5. ΑΔΙΕΥΕ] Rationem nominis quære in c. 47.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se ævi sui philosophis opposuit. In eo autem, quanto majorem erga veros et infucatos philosophiæ cultores benevolentiam amicūque profitetur animum, tantò vehementius in eos invehitur, qui præclaro nomine abusi, aut avaritiæ aut aliis non minoribus vitiis inserviunt; quorum nonnullos apertè jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum, scriptus est. Vid. c. 26. *Sol.* * Eorum autem omnium, quæ in philosophorum principes ludibundè noster dixisse visus fuerat, nec præcedentis tantum dialogi hunc esse apologiam, ibidem videbis.

Ibid. l. 12. βάλλε] Vide Aristoph. Acharn. II. 2. quem hic exprimit. *Vorst.*

Et tu, Plato, feri; et tu, Chrysippe; et tu. Omnes simul factâ testudine in illum irruamus.

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumeliâ non adfecerit. Tu verò, Diogenes, si unquam aliâs, clavâ nunc utere, nec remitte quidquam: jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine estis, Epicure et Aristippe? certe non decebat.

— *Esse cati, memores vehementis et iræ.*

9. Aristoteles, magis accelera! Bene habet: capta est bestia. Cepimus te, impuro. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo verò modo illum tractabimus? Variam enim con-

P. 107. l. 2. Ω: τῆς] Hom. II. B. 363.

Ω: Φέντην Φέντην Φέντην ἀγῆν, Φύλα δὲ Φύλα. Reitz.

Ibid. l. 8. ἢ Ἐπίππε] Epicuri nomen, quod in Editis exciderat, ex MS. Græv. et Paris. restitimus. Aptissime autem Epicurum et Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. Sol.

Ibid. l. 9. Εἰ: σοφολ] Illiad. Δ. 287. et alibi:

contra ipsum mortem excogitemus, quæ sufficere nobis omnibus possit : dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. RE-
VIV. Mihi quidem palo figendus videtur, flagris prius cæsus. ALIUS. Oculi ei effodiuntur. AL. Lingua ipsa multò prius abscindatur. SOC. Tibi verò, Empedocles, quid videtur ? EMP. In crateras deijciatur Aἴνæ, ut discat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, cum instar Penthei alicujus, aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras,

Αἴνῃς ἰσὶ, φίλοι, μνησασθε δὲ τοῦτο ἀλλήν. *Jens.*

Ibid. l. 17. ANAB.] Verba ista, quæ vulgo uni tribuebantur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto : præsertim cum idem Plato paullo post aliam sententiam proferat, ab his omnibus diverſam. Et sanè nullum nomen hic reperiri in multis MSS. observavit Longolius. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. *Sol.*

P. 108, l. 1 & 2. τὰς κρατῆρας] Aἴνæ crateras, in quos præcipitem se dedisse memoratur Empedocles. *Brod.*

Ibid. l. 4. Πενθία ἢ Ορφία] Pentheus, Cadmi nepos ex filiâ Agavæ : qui cum Liberi patris sacra aspernaretur, irâ numinis matræ et sorore in furorem versis, laceratus est. Orpheus, quod Eurydice conjuge spoliatus, a mulierum consortio abhorreret, a Menadibus inter Bacchî sacrificia juxta Hebrum fluvium discerptus est. *C. Steph.*
Ovid. Met. III. 512. et X. 81.

Ibid. l. 5. λακίην ἐν πέτραισιν εὐρίσθαι μέρον] Senarium hunc unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. *Sol.*

petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

3. LUC. Minimè verò : sed per Jovem supplicum præsidem, mihi parcite. SOCR. Decretum est : non ampliùs potes dimitti. Vides verò quid Homerus dicat,

Nunquam fœdera fida leonibus atque viris sunt.

LU. Verumtamen ex Homero et ego vobis supplicabo : reverebimini fortè versus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Me virum capite, haud hominem pravum : hæc quoque dona

Suscipite, es, aurum, quæ curant et sapientes.

PLA. Sed neque nobis deerit Homerica responsio : audi ergo,

*Nemeditare fugam, blasphemâ, barbaram, linguâ,
Ostentans aurum, postquam mea præda fuisti.*

LUC.

Ibid. l. 11. *Οὐδὲν ἴσθι λίσσῃ*] Iliad. XXII. 262. *Reitz.*

Ibid. l. 14. *Ζεῦ πάτερ*] Cento hic ex locis qui sequuntur confectus, non sine falsâ additione, [*τὰ δὲ φιλόσοφοι πρὸς*] qua philosophos avaritiæ arguit. Vid. Hom. Il. K. 378. et A. 23. Item Δ. 131. *Sol.*

Ibid. l. 19. *Μὰ δὲ μοι Φύξιν*] Iliad. K. 447.

LUC. Væ mihi, Homerus destituit, spes nostra maxima. Ad Euripidem nempe confugiendum : forte ille me servaverit.

Ne cade supplicem ; quem jus vetat mori.

PLA. Quid verò ? Nonne et illa sunt Euripidea,

Par est malum pati, qui patraverunt mala.

LUC. Sic verba prappter ergo nbs occiditis ?

PLA. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,
Effrenis

*Μη δὲ μοι φίλον γέ, Δόλον, ἐμὲ ἄλλοι θυμῷ,
Εὐθὺς πρὸς ἀγένητας ἐπὶ δικῶ χεῖρας ἐς ἀμὰς. Reint.*

P. 109. l. 4. Μη ἀλίστα] Ex qua Euripidis fabulâ nescio. Sol.

Ibid l. 6. Οὐ δυνά] Eurip. Orest. 413. L. Expressit Livius poetæ Græci sententiam in orat. Marcelli, XXVI. 31. Quis passus esse hostilia, cum fecerint, indignatur ? Sol.

Ibid. l. 8. ἴσα] Imitationem Euripidis agnosco, cui vox hæc familiaris, pro ἴσα. Vid. Med. 719. et alibi passim. Sol. Fiat etiam hic senarius levissimâ traiectione : Νῦν εἰς ἰσάλη ῥημάτων με ἀνωγει. Patet ex responso, versum. hic esse debere. Gesn. Κτινῆτι με, legendum conjicit Guyetus.

*Effrenis oris, et stuporis impii, solet esse finis
infortunium.*

4. LUC. Igitur cum stat sententia omnino interficere me, nec ullâ arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui sitis aut quam immedicabilem a me injuriam passi, sine ullo remedio mihi irascamini, et supplicii causâ me comprehenderitis? PDA. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et præclaros illos tuos libros, in quibus et Philosophiæ ipsi maledixisti, et contumeliâ nos adfecisti, tanquam in foro vendens præconio viros sapientes, et quod maximum est, liberos. Propter hæc indignati, contra te ab inferis huc venimus, com meatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

5. LUB. Respiravi: nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me præbuerim. Itaque abjicite lapides: quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLA. Nugaris: hodie certè perire te necesse est:

Ibid. l. 9. Ἀχάλλων] Eurip. Bacch. 385. Sol.

est: quin jam *saxea adest toga tantorum tibi
pæna malorum.* LUC. Atqui, viri optimi,
quem unum omnium laudare oportebat, fa-
miliarem vestrum, et benevolum, et earundem
sententiarum, et nisi dictu grave est, vestro-
rum studiorum curatorem quemdam probè
scitote vos interfecturos, si me interficiatis,
qui tantum pro vobis laboris susceperim. Vi-
dete igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc
sunt philosophi; ingrati, iracundi, et pa-
rum officii memores videamini adversus vi-
rum bene de vobis meritum. PLA. O impu-
dentiam! Insuper gratiam tibi maledicentiæ
illius caussa debemus? usque adeone cum
mancipiis te putas disputare veris? etiamne
in beneficio nobis imputabis contumeliam
tantam, et ebriam verborum in nos petulan-
tiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego, aut quando
affeci contumeliâ? qui semper ita vixerim,
philosophiam ut admirarer, et vos ipsos lau-
dibus tollerem, et in libris, quos reliquistis,
versarer. Hæc enim ipsa quæ dico, unde
aliàs, quàm a vobis sumens, et apum instar,
delibans flores vestros, ostendo hominibus?
At illi laudant, et florem unumquemque ag-
noscunt, unde, et quo, et quomodo legerim:
et

P. 110 l. 14. *Αἰὲν ἵστω*] Verba sunt Hectoris ad
Paridem Il. T. 58. L.

et verbis quidem me sectantur propter florum
legendorum solertiam, re autem ipsâ vos, et
vestrum illud pratum, qui tales protuleritis,
tam varias specie et coloribus; si quidem le-
gere illos sciat aliqui, et nectere, et concin-
nare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur,
qui his bonis vestris usus, male audeat dicere
viris bene de se meritis, a quibus hoc habet,
ut esse aliquis videatur? Nisi fortè eo sit in-
genio, quo Thamyris quondam, aut Eurytus,
ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem
acceperit; aut cum Apolline contendat, jacu-
lari ausus contra ipsum artis sagittandi auc-
torem.

7. P. A. Illud quidem, generose, rhetorum
more declamasti; est etenim rei ipsi maxime
contrarium, et importuniorum indicat auda-
ciam tuam, quandoquidem injuriæ huic in-
gratus etiam animus accedit; qui acceptis a
nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus
sis.

* P. 112. l. 5. Θάρυς] Thrax erat, corporis pul-
chritudine et canendi peritiâ nobilis, qui Musas a se di-
lectas ad certamen provocabit, pectus, si vinceret, ut ca-
rum complexu potiretur; sin minus, ut amitteret quic-
quid eis videretur. Itaque superatus, et oculis et lyrà
privatus est. Apollodor. I. 3.

Ibid. l. 6. Εὐρυτος] Hic concessâ sibi ab Apolline sagit-
tarum scientiâ cum autore muneris contendisse dicitur.
Hygin. fab. 15. L. Vid. Odyss. 6. 224. Sol.

sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis malè uti diceres. Hæc a te præmia habemus, quod apertotibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno sinu abires. Itaque vel ob id maximè dignus fueris, qui moriaris.

8. LUC. Videte; iracundè auscultatis, neque justum quidquam admittitis. Quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ita perveniat: verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid sit, certè non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quòque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto, accusate me vos, aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego verò criminibus respondebo. Si deinde appareat, me fecisse injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam; vos verò nihil per vim audebitis. Si verò, cognitione factâ, purus vobis et reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices; vos verò in eos iram verteris, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

9. PL⁴.

9. PLA. Hoc verò illud fuerit *Equum in campum* ut tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse, et can-
 fidicum, et versutum in dicendo veteratorem. Quem verò judicem vis fieri, quem tu non
 muneribus corruptum, ut multa vos injustè facitis, inducas, ut secundum te ferat senten-
 tiam? LUC. Hac quidem curâ vos libero: suspectum id genus judicem, aut ambiguum,
 quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Phi-
 losophiam judicem vobis ipse fero. PLA. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus?
 LUC. Vos iidem et accusate et judicate. Neque hoc quidquam metuo: tantum justi-
 tiâ causæ supero, et ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLA. Quid agimus, Pythagora, et So-
 crates? videtur enim vir non præter rationem provocare, dum judicari postulat. SOC. Quid
 verò aliud, quàm ut eamus ad tribunal, et
 adsumptâ Philosophiâ audiamus, quid causæ
 dicturus

P. 114. l. 3. ἰ; πῶς τοὺς ἰωκῶν] Supple ἰσχυρῶν, aut
 aliquid tale. Proverbialiter dictum: ut, *gallus in foro*
Cerquidinio. Lucianus non minus valet in foro, quàm
equus in campo. L. Prov. Plato in Theæt. ἰωκῶν αἰς πῶ-
 δος προαλαΐς, Σωκράτης αἰς λόγους. Vorst.

dicturus sit? Indictâ enim causâ *damnare*, nostrum non est, sed summæ ruditatis, iracundorum hominum, et jus in manu ponentium. Præbebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indictâ causâ virum lapidemus, idque homines qui gaudere ipsi nos justitiâ profitemur. Aut quid de Anyto ac Melito dicemus, meis accusatoribus, aut de his qui tum erant iudices, si hic prorsus ne clepsydra quidem compos factus, moriatur? PLA. Optimè mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam: illa autem iudicet, nosque sententiâ illius stabimus.

11. LUC. Euge, viri sapientissimi, meliora ista et magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi; opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi verò Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitat, novi: quamquam longo tempore oberravi domo ejus quærandâ, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et prolixas barbas submittentes, qui ab ipse se venire dicerent, putans hos scire, inter egabam.

At

P. 115. l. 4. τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Eubaud. καταψηφίζονται, condemnare.

Schol.

Ibid. l. 13. ὕδατος μεταλαβόν] Aquam pro iuratio dicit, quia oratores ad mensuram eni clepsydra currentis aquæ agebant causas. L.

At illi, qui multò quàm ego magis ignorarunt, aut planè non responderunt mihi, ne ignorantia suæ convincerentur, aut aliam pro aliâ januam mihi demonstrarunt. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Sæpe verò vel meâ conjecturâ, vel aliquo deducente, ad januas quasdam delatus sum, firmâ cum spe tandem aliquando me invenisse; idque colligebam ex multitudine intrantium et exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, et vultu acriorem cogitationem præ se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens, et ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam quandam haud simplicem, etsi se composuisset ut videretur maxime infucata et inculta: sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque simulatam comæ negligentiam cultu expertem reliquisse, neque, vestis amictum sine affectatione composuisse. Manifestò autem iis se rebus exornaverat, et ad decentiam, mentito illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat verò etiam aliquantum cerussæ, et fuci; et lixivium perquam meretricia:

P. 116. penult. ἀσφαλῖς] Sic omnino legendum, præcuntibus MSS. duobus et Ed. Justinâ. Quod enim in reliquis est, ἀσφαλῖς, ferri nullâ ratione potest. Sol.

P. 117. l. 7. τὰ ψήματα] Hoc omnino nihil ad rem. Legit

retricia : laudataque ab amatoribus pulchritudinis nomine, gaudebat ; et, si quis quid daret, accipiebat cupidè, et cum ditioribus prope adfiderat, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Sæpe verò etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea, anguillis crassiora. Hæc videns, mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illâ non naso quidem, sed barbâ duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Junone.

13. PEA. Illud quidem recte : neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Cæterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab Academiâ, ut in pœcile inambulet, quod facere solet quotidianè.

Legit ergo Gronovius *χρῶματα* : sed mihi potior multò videtur lectio quam et unus codex exhibat, *ρύματα*, *linioia*, *absterforia*, a *ρύπτω*, *purgo*, *abstergo*. Vide H. Steph. et Suidam in voce. Noltrates vocant, *cosmetic washes*.

[Ibid. l. 18. *Ἰξίωνα*] Rex erat Thessaliæ, qui a Jovē deorum concilio adhibitus, studuit rem habere cum Junone : id autem cum notum esset Jovi, ille uxoris loco posuit nubem, ex qua nati Centauri. L.

P. 118. l. 2. *Κεραμικῶν*] Locus Atheni propinquus, ubi qui in bello ceciderant, sepeliebantur. Suid.

[Ibid. l. 5. *τῇ Παιδείῃ*] A varietate picturarum dicta porticus :

tidie. Quin jam accedit. Viden' illam habitu decoram; respectu mansuetam, quæ cogitabunda placidè incedit? LUC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has una tantum omnino est vera quidem Philosophia. PLA. Rectè: sed cum loqui incipiet, fatis se ipsa indicabit.

14. PHI. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superos, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa disciplinæ meæ capita. Quid vos rursus in vitam? num quis ex inferis molestiâ vos affecit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum hîc ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLA. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus; qui sanctissimam te maledictis lædere ausus sit, et nos omnes, quotquot aliquid eorum, qua apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHI. Et vos indignati estis, maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen
amicam

porticus; nam ibi bella varia, quæ Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. Meminit Pausanias. *G'of.* Ed. Paris.

P. 119. l. 1. *πάλιν*] Ed. Flor. *πάλιν*, uti conjeceram. In reliquis est *παύσαν*, mendose. *Sol.*

Ibid. l. 7. *ἐν Διονυσίῳ*] His actæ etiam Aristophanis Nubes; quas ipsas cum patienter ad eò tulerit Socrates, vel

amicam illam patem, nec in jus vocarim unquam, neque accedens cum illa expostularim; sed patiar illam ludere, quæ convenire videntur et solennia sunt illis feriis? Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contrâ, quod pulchrum sit, ut aurum ipsâ percussione detersum, clariùs exsplendescere, et fieri manifestius. Vos verò, nescio quomodo, iracundi facti estis et irritabiles. Cur igitur collum obtorquetis hominib? PLA. Hoc unico die impetrato, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in vulgus progressus de nobis dixerit.

15. PHI. Deinde vos illum ante iudicium, indictâ causâ, interficietis? Apparet enim, dicere

vel fortiter potiùs et magno animo; parum decorum personæ illius servavit in hoc dialogo Lucianus; quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potiùs commemorat. *Gesner.*

* Ibid. l. 13. ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Pro ἀποσπώμενον MS. Grævū habet ἀποσπώμενον, quam scripturam probat vir doctus, atque ita exponit: "sicut aurum, (in monetâ) ipsâ percussione detersum, fit splendidius; sic convitia et scommata rem bonam reddunt meliorem," Quòd si vulgatam retinere suadeat consensus codicum, sententiam ad hunc modum licebit interpretari: sicut aurum malleis, dum signatur, distractum, confusum, splendet magis, &c.

dicere illum velle aliquid. PLA. Non : ad te enim rejecimus omnia : tua sententia litem finiet. PHI. Tu quid ais ? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quæ sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio causæ servaretur. PLA. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo antè verò contemptissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro præconio vendens, et doubus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHI. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrans, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si causam dicentem audire volueris. Solum abeamus in Areopagum : potiùs verò in ipsam arcem, ut ex illâ quasi speculâ simul in conspectu sint res urbanæ omnes.

16. PHI. Vos vero, amicæ, in Pœcile interrim inambulate : veniam enim vobis, hac litem judicatâ. LUC. Quæ verò sunt, o Philosophia ? videntur enim et ipsæ decentissimæ. PHI. Virtus est illa virago, Temperantia illa, et prope illam iustitia, præcedens verò Eruditio ; sed obscura illa et tenui colore, Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHI. Nonne vides faci illam expertem, nudam, subducentem se semper, et elabentem ? LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam

etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem verò etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHI. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quæ qualia sint, jampridem novi. LUC. Verum nostrâ interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHI. Duc sanè quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, et tu loquendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justâ nullâ causâ versantem, servare possimus. Tu verò, Elenche, (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime verò, domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, et convictioni repugnantibus, et effugia semper invenientibus. Itaque

ne-

* P. 122. l. 3. *ἰν δέῳ*] Ita scribendum; non ut vulgo conjunctim, *ἰν δέῳ*. Adverbialiter scilicet pro *conmodè, opportune*. Vid. Steph. Th. Gr. I. 915.

* Ibid. l. 14. *Θνητοὺς προσπολεμήσαι*] Sic Div. Paulus ad Cor. I 15. 32. *Εἰ κατὰ ἀνθρώπων ἰθνησιμάχοντα ἐν ἐφίῳ*, cum serenis hominibus Ephesi depugnavi.

necessarius est Elenchus. PHI. Ergo maxime
 necessarius. Rectius verò feceris, si Demon-
 strationem etiam assumas. VER. Sequimini
 omnes; quandoquidem necessarii ad iudi-
 cium videmini.

18. ARI. Vides, ad suas partes allicit, &
 Philosophia, contra nos Veritatem. PHI. Et
 vos metuitis, Plato, et Chrysippe, et Aristot-
 eles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit
 veritas? PLA. Non istuc quidem. Sed ter-
 ribili quadam astutia est, et adulandi facultate.
 Itaque persuasione a viâ illam abducat. VER.
 Bono animo estote: nihil profectò injustum
 fiet, hac unâ præsente, Iustitiâ. Eamus
 igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est?
 LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxichis.
 (Confidentius, Veri F. Convincentii N.) PHI.
 Sed patria? LUC. Syrus sum, ò Philosophia,
 eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc
 ad rem? Nam horum etiam adversariorum
 meorum novi, non minùs quàm ego sum,
 genere barbaros: mores tamen iis et eruditio,
 non

P. 123. l. 11. Παρρησιᾶδης] Παρρησιᾶδης dicitur, qui li-
 bere loquitur: unde Domochares ob nimiam et proca-
 cem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Lege Senec. de
 irâ III. Cognat.

Ibid. l. 12. Σόφος] Samosata, unde Lucianus, erat
 urbs Syariæ αἰρετικῶς. L.

non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causâ quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modò rectè et justè sentire videatur. PHI. Rectè dicis : temere igitur illud quærebam.

20. Ars verò quæ tibi est? nam illud quidem scire refert. LUC. Ofor superbix sum, et præstigiarius, et mendaciorum, et tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum verò multi sunt, quod nosti. PHI. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis : vides enim, apud quam multos in odio sim, et in quæ pericula propter eam venerim. Verumtamen etiam oppositam illi artem accuratè novi : eam inquam, quæ ab amare principium habet. Sum enim veri et honesti, et pulchri, et simplicitatis amator, atque omnium quæ amando sunt cognata. Verùm pauci admodum digni, in quibus hac arte

Ibid. l. 16. κατὰ Σολέας] Ex Solis, Ciliciæ urbe, erant Aratus poeta, Crato et Chrysippus : ex Cittio Cyprii, Zeno : ex Stagirà Macedoniæ, Aristoteles, Babylonii autem, Diogenes Stoicus et Posidonius. *Schol.* et *Solan.*

P. 124. l. 11. ἀπὸ τοῦ φιλοῦ] Non potest Latina versio hunc locum adsequi : neque enim formare licet composta, quæ his a *μισε*, vel a *φιλο* incipientibus respondeant *Gzsn.*

arte utar. Contrà alteri illi, oppositæ artû subiecti, et odio aptiores, quinquagies mille. Quare periculum est, ne alteram quidem de-
suetudine jam dediscam ; alteram autem ni-
mis etiam calleam. PHI. At non oportebat :
ejusdem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli
itaque artes dirimere, quæ duæ cum videan-
tur esse, una sunt. LUC. Meliùs tu ea nosti,
Philosophia. Mea igitur hæc ratio est, odisse
malos, bonos autem amare atque laudare. ¶

21. PHI. Jam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat : hic alicubi in templo urbicæ
Palladis judicemus. Dispone nobis, Antistes,
subsellia : nos interea deam adorabimus.
LUC. Custos urbis, præsidio mihi veni con-
tra insolentes homines, recordata, quot illo-
rum perjuria quotidie audias. Quæ faciunt,
sola vides, quæ inspectionem habeas : nunc
tempus est illos ulcisci. Me verò si qua suc-
cumbere videas, et plures sint nigri calculi,
tuo tu adjecto, me serva.

22. PHI.

P. 125. l. 9. Πολιάς] Id est Minerva, urbis dea tu-
telaris, Atheniensibus propriè Πολιάς dicta. Æl. V. H.
H. 9. ὡς Πολιάς Ἀθηνᾶ : ubi vid. Periz. Reitz.

libd. l. 14. πλείους ὡς αἱ μέλαναι] Hoc est, si uno
plures sint αἱ μέλαναι ψῆφοι, nigri calculi : sic enim ad-
jecto ἄλλο, calculi utrinque forent æquales, et reus ab-
solveretur.

22. PHI. Age jam sedemus vobis paratæ vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optimè accusaturus videatur, actionem componite, et reum convincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis. Tu verò post hæc causam dicas, Parrhesiade. REN. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimum fuerit? CHRYS. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, et Attico leporis referta facundia, venusta, et persuasionis plena: tum prudentia, et accuratio, et blanda demonstrationum in tempore prolatio; hæc omnia tibi abundè adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illorum, et in eundem locum confer si quid tibi in Gorgiam, aut Polum, aut Procidum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adspere etiam aliquid de ironiâ, et lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: et si videbitur, illud etiam alicubi

solveretur: Vid. Potter. *Anach.* I. 21. Hæc autem ad fabulam de iudicio Orestis spectant; in quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberavit: notante Brodæo.

P. 126. l. 12. Γοργίας, ὁ Πλάτων] Nomina virorum, qui vulgant in Platonis dialogis. L.

alicubi inferci, ut “magnus ipse ille Jupiter
“volucrem currum agens,” indignaturus
sit, nisi supplicio iste afficiatur.

23. PLA. Nequaquam sed vehementiorum
aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel An-
tisthenem, vel Cratetam, vel te adeò, Chry-
sippe. Neque enim sanè pulchritudinem, aut
in scribendò vim quamdàm, præsens tempus
desiderat sed apparatus refutationi et iudicio
aptum. Orator autem est Parrhesiades. DIO.
Ego verò accusabò illum, nec enim puto
longà orationè opus futurum. Et alioquin ego
supra omnes contumeliosè tractatus sum,
quem duobus ille obolis nuper sub præcone,
vendiderit. PLA. Diogenes, ô Philosophia
age pro omnibus. Memento autem, vir ge-
nerose, ne tuum modò in accusatione nego-
tium agas, sed communem causam spectes.
Si quid enim nos, alii ab aliis rationibus dis-
crepamus, tu in præsentia quidem nos qua-
rere,

Ibid. 1. 16. πῆνόν ἄρμα ἑλαύνων] Platonem substan-
nat, cujus in Phædro verba hæc sunt : ὁ μὲν δὲ μέγας
ἡγεμὼν ἐν ὑπάρκῃ Ζεὺς πῆνόν ἄρμα ἑλαύνων. *Brocl.* * De Ph-
tonis *tumore* consule etiam Longinum, c. 32.

Ibid. penult. ΠΑ. Μοδὲ μὲν] Modestè quidem Noster
orandi partes a Platone abjudicat, scriptore præstantissimo,
cujus stylum æmulari nec re facile, nec professione satis
verecundum fuisset : Diogeni verò tribuit, adjunctâ causâ ;
ὡς δηγὰ λυς—

rere aut utra sit verior ratio, definire : sed in universum modò pro Philosophia ipsâ indignationem ostende, contumeliis obrutâ, et malè audiente in Parrhesiadæ sermonibus : relictisque sectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te præfecimus, in te nostra jam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse qualia hic proposuit.

24. DIO. Bono estote animo, nullâ in re deficiemus : dicam pro omnibus. Et si fortè Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, demittere illum cogitet, at ego certè causæ non deero : ostendam enim homini, nos non frustra clavam gerere. PHI. Istuc quidem minimè ; sed oratione potius, quod optimum, quam clavâ res gerenda est : sed noli cunctari diutiùs. Jam enim infusa est in clepsydram aqua, in te cunsilium intuetur. LUC. Adfideant vobiscum reliqui, ô Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes verò accuset solus. PHI. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia ? LUC. Minime: pluribus enim *saffragiis* volo vincere.

P. 128. l. 11. ἀριστον γάρ] Parenthesis est ; neque comparativi vim habet hic ἀριστον, quod contendit Leedes. ἀλλὰ τῷ λόγῳ μάλλον (ἀριστον γάρ) ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ, scil. αὐτῷ.

vincere. PHI. Generosè tu quidem. Adfridete igitur : tu verò, Diogenes, loquere.

25. DIO. Qui viri nos in vita fuerimus, ô Philosophia, accuratè nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis verò hunc Pythagoram, et Platonem, et Aristotelem, et reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerent ? Quibus verò nos, tales cum simus, scelestissimus hic Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim rhetor, ut aiunt, esset, relictis iudiciis, et secundâ in illis famâ, quantum vel vehementiæ vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, præstigiatores atque impostores appellans, ac persuadens multitudini, ut irrideat nos, et tamquam nihili simus contemnat. Quin et in odium jam et nos ipsos, et te Philosophiam adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, et quæ maxime seria nos docuisti, per risum et ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis verò insultetur. Tale enim ingenium est

P. 129 l. 9. *παύει* — *57*] Vale dixerat ergo jam Rhetoricæ, cum ejusmodi dialogus aut libellos aggressus est : quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. Sol.

est vulgi, gaudent irritoribus et maledicis, præsertim cum ea traducuntur, quæ videntur augustissima: et nimirum et olim quoque Aristophane gaudebant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causâ in scenam producentibus, et absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. Quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, et cavilatio festi pars quædam videbatur: ac deus ipse fortasse gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, ac maledictis quibusdam in crasso libro conscriptis, magna voce male differt Platonem, Pythagoræ, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, et in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ullâ privatim a nobis læsus injuriâ. Haberet enim sanè ea res veniam, si defendens injurias, non ultro lædens, hoc faceret. Omnium verò indignum maximè illud

P. 130. l. 7. Α. καὶ Εὐπολ.] De his priscæ comædiæ scriptoribus Horat. Sat. 4. Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota: sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Sol.

Ibid. l. 13. Β. Δ.] Bacchus. Brod.

Ibid. l. 15. τὸ ἀπὸ τῶν.] Frequentes eâ ætate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noster. Sol.

lud est, quodd hæc cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit ; et conciliato sibi Dialogo, familiari nostro, certaminis illo ad-
jutore actoreque contra nos utitur : ac præ-
terea Menippo persuasit, nostro sodali, ut co-
mœdias frequenter secum agat ; qui solus non
adeft, neque accusat nobiscum, communis
causæ proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus pœnas illum
subire æquum est. Quid enim contra hæc
dicere posset, cum res gravissimas coram tot
testibus carperit ? Quare etiam illis in utili-
tatem vertat, istud, si pœnas dantem hunc
spectaverint, ut nemo posthac Philosophiam
contemnat : quandoquidem si nunc quiesca-
mus, et feramus injurias, ea non jam modera-
tio, sed ignavia et inscitia videatur meritò.
Ultima enim illa cui tolerabilia ? cum manci-
piorum instar in forum nos productos, præ-
cone constituto, alios, ut narrant magno, quos-
dam verò minâ Atticâ ; me quidem pessimus
duobus obolis, cum risu præsentium, vendidit.
Quibus de eausis et ipsi indignabundi in vi-
tam

P. 131. l. 7. Μένιππος] Quæ de Menippo hic audis,
duplici sensu intelligenda : non enim apud Lucianum
modò, sed et per se olim in suis scriptis, ut et Laertio
discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat.
Sol.

tam rediimus, et te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

23. REV. Euge, Diogenes, præclare quæ opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHI. Definite laudare: infunde jam causam dicturo. Tu verò, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit: noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, ô Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et difficiliora quidem, nescio qua re motus, prætermisit. Ego verò, tantum abest ut ea negem me dixisse, aui meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines præconio vendiderim, quibus superbos et imposteros appellando, malè dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid verò maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare æquius arbitror, qui talia faciunt.

30. Ego enim, cum primùm perspexissem, quæ dura necessariò inesse debeant caufidicis,

P. 132. l. 9. ἵχθυ] Τὸ ὕδωρ, scilicet. Vide supra 107. l. 11. Et Potter. I. 21.

deceptionem, mendacium, audacium, clamorem, confictiones, et sexcenta alia ; ab his ut decebat, refugiens, animum ad ea quæ tu pulchra habes, ô Philosophia, appuli, optavi-que siquid reliquum mihi vitæ esset, tanquam ex procellâ et æstu in serenum quemdam portum investus, sub tuâ tutelâ transigere. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hosce omnes admirabar, vitæ beatæ legistatores, et manum festinantibus ad eam porregentes, honestissimis præceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis ad illas componat vitam suam ac dirigat ; quod mehercules nostri temporis hominum pauci faciunt.

31. Cum verò viderem multos non amore philosophiæ captos, sed solâ, quæ ab illo negotio

P. 133. l. 13. λοιπὸν τῷ βίῳ] Cave hinc provectâ jam etate fuisse colligas, cum ad otium se contulit : alibi enim disertè XLm ætatem notat. Sol.

P. 134. l. 5. ἐν δὲ πολλοῖς] Si cûs ejus ætatis historicos evolvere non vacat aut lubet, reputet modò, quid sub Imperatore philosopho futurum sint. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, c. 23. *Roma fuit sancta, quod philosophorum specie quidam temp. vexarent et privatas : quod illa pergevii.* Ad quem locum Casuab. et Salmas. Sol.

gotio sperari, potest, gloriâ ductos, in his quæ sunt in promptu, et vulgaria, quæque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vitâ verò et actionibus contradicere habitui, et contraria vestis studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thespa, aut ipsum Herculem agens, nec incessu uratur neque voce heroicâ, sed sub tantâ personâ delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi ipsis similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsâ personâ actorem talem suâ clavâ elisurus, a quo ignominiosè adeò in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari;

P. 135. l. 1. Πολυξίην] Priami regis ex Hecubâ uxore filia, quæ a Pyrrho ad patris Achillis tumulum jugulata fuit. Ovid. Met. XIII. fab. 2. L.

Ibid. l. 2. Καλλίνικον] Supra ad p. 20. l. 2. Οὐχ ὄντων ellipticè pro οὐκ ἴσθ' vel οὐκ ἴδ' ὄντων.

Ibid. l. 10. ἐν Κύμῳ ὄντων] Vide Æsopi fab. 113. ubi tamen Cumarum nulla mentio. Sol.

tari: qui leoninâ pelle indutus, leo quoque ipse videri volebat, cum apud ignaros ejus rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet; donec illum peregrinus, qui et leonem sæpe et asinum vidisset, redarguerat, et fustibus dolatum abigeret. Præter cætera verò indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quòd nemo non hominum, si quem horum pravè, aut indecorè, aut libidinosè quidquam facere videret, ipsam statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque se cognominem peccator ille ferret, aut cujuscumque sermones assumebat. Itaque, ab eo qui malè viveret, malè de vobis sentiebant, multò antè vitâ functis: (neque enim de vobis viventibus inquisitio fiebat, sed vos discessera. is e medio :) illum verò apartè videbant omnes indignè et inhonestè se gerentem. Itaque quasi deserto vos vadimonio cum illo dampnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Hæc ego videns non tuli, sed redargui illos,

P. 136. l. 2. λόγους ἐποιεῖτο] Gronov. et Guyet. ἐποιεῖτο conjiciunt. Sed. ἐποιεῖτο pro προσποιεῖτο *simulabat* dici posse manifestum ex Steph. Th. Gr. III. 431.

Ibid. l. 8. ἐν ἡμῶν ἡλισκισθεῖ] Pro κατὰ ἐν ἡμῶν δίκην ἡλισκισθεῖ, i. e. *deserto judicio, ubi nemo erat qui vos defendere*. L.

illos, et a vobis secrevi. At vos, qui honorem mihi eâ de causâ debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, dearum mysteria effutientem et foràs proferentem, indignatus fuero, eumque redarguero, mene impium esse putabitis? Injustè illud quidem : cum etiam sacrorum certaminum præsides flagris objurgare soleant, si quis histrio, Minervæ, aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate deorum perferat : nec ideo illis irascantur dii, quòd personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis cædendum virgatoribus tradiderint : quin delectentur, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextrè agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate ostendere spectatoribus, mali ominis instar et turpe nimis fuerit !

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quòd dogmata quidem vestra studiosè
vulgus

Ibid l. 15. ἐξορχίζων] Εξορχίζου, quod est propiè saltationes extra efferre, per metaphórâ mystéria vulgare significat, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repræsenterent, foras elimarent non minimam mysteriorum partem, quæ, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Sol. ad Lucian. π. δρχίζων.

vulgus illorum exquirat; cæterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent et meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quæ enim dicunt omnia, exempli causâ, divitias gloriamque contemnere, et sola quæ honesta sunt bona putare, et iræ expertem esse, et splendidos hosce despicere, et tanquam cum æqualibus agere, pulchra, dii boni! sunt, et sapientia, et verè sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede hæc ipsa docent, et divites admirantur, et argento inhiant, et caniculis iracundiores sunt, et leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidiniosiores asinis, felibusque repaciores, et in contentionibus quàm gallinacei galli pertinaciores. Itaque risum movent, cum circa ista conflictantur, et circa divitum januas alii alios detrudent, et celebriores cœnas frequentant, et in illis ipsis sine more modoque laudant, et ultra decus se ingurgitant, et queruli apparent, et inter calices insuavia quædam atque absurda philosophantur, et merum *bibentes* non sustinent. Illiterati autem quotquot convivæ sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quæ purgamenta educat.

35. Quod verò turpissimum omnium est,
nulla

* P. 137. l. 17. *μόνον τὸ καλὸν ἀγαθόν*] Summa Philosophiæ Stoicæ, quæ Aurelio imperante primas tulit.

nullâ se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causâ accedit, et nisi acceperit, indignatur: non aliter quàm si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communiones est ratio, et quam res sit indifferens divitiæ: quid enim, *inquit*, aurum est vel argentum? nihil sanè calculis in litore distat. Si verò opis indigus sedalis vetus, et amicus, accedens paucula quædam ex multis postulet, silentium, æstus, inscitia, et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multæ autem illæ de amicitia disputationes, et virtus, et honestum nescio quonam abiire omnia illa avocantia, volucra, verè verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eò enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis verò obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam fœderi locus, nec præconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam

quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem, eumque qui os præripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Ægyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillimè autem humanas imitantur actiones) celeriter didicisse saltare, purpureis vestibus indutas, personisque circumdatas; diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum verò simii, visâ re, obliti saltationis, repentè pro Pyrrhichistis simiis, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceraisque vestibus, de fructibus invicem depugnarunt: ille autem Pyrrhichès ordo dissolutus risui fuit spectatoribus:

37. Talia et hi faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam redarguere illos, et comicè perstringere. De vobis verò, vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam verè sectantes philosophiam, legumque vestrarum observantes :) absit a me infania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Nami quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vitâ vestrà? At insolentes illos,

P. 140. l. 10. βροχλεύς τις Αιγύπτιος.] Eandem fabellam, paucis tantum immutatis, de *Cleopatrá* narrat Lucianus. Apol. pro mercede conduct. c. 5. *Menag. Sol.*

illos, et diis invisos, odio persequi, puto fas est. Nisi forté tu Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vitâ suâ demonstrare : quanta scilicet Herculi, quod aiunt, cum simiâ necessitudo est. An quia barbas habent, et philosophari se prædicant, et truci vultu sunt, propter hæc vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsâ histrioniâ probabiles essent : jam verò facilius lusciniâ vultur imiteur, quàm isti philosophos. Dixi pro me, quæ habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHI. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia, illo dicente terram mihi hîscere optabam *præ pudore*, adeò vera dicebat omnia.

Ag-

P. 141. l. 17. Ηρακλῆς καὶ Πίθηκος, | Proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. V. Erasmi. Chiliad. 187. Reitz.

* P. 142. l. 6. πρῶτίῳ ἔτι | Cum pudens Philosophiam fateri, quàm verè dixisse sibi visus fuerat reus, jam suâ sponte recedentem *longius adhuc* jubet abscedere. Sed fortasse δραματικώτερον esset, si hoc modo sententiam distingueres : μεταστῆθι, ὦ Παρρησιάδην πρῶτίῳ ἔτι *submove te, Parrhesiade—adhuc longius.*—

Agnoscebam, enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret, et referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc verò ille, *inquebam*, facit. Et omnino ostendit homines dilucidè, ut in pictuara quadam similes per omnia, cum non corpora modò, sed ipsas quoque animas exquisitissimâ similitudine exprimeret. PHI. Et ego planè erubesceram, ô Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Planè enim nobis, idem quod Iliensibus, accidit; tragedum hunc in nos commovimus, qui Parygum canat calamitates. Canat igitur, et illos diis invisos tragediis suis infamet. DIO. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. PHI. Bonum factum, Parrhesiade: solvimus te accusatione; vincis suffragiis omnibus; et quod reliquum est, scito, te nostrum esse

Ibid. ult. Iliad.] Historia, quæ huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. Hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos, qui excidium, captâ urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in Tragedum incidisse, qui calamitates ejus priores, aut stultio, aut imprudens representavit. Sol.

esse. PAR. Equidem initio, adoravi; jam verò tragico magis orationis genere faciendum id videtur: augustius enim fuerit. Splendida quæso Victoria, vitam tueare meam, neque me definas coronare. VIR. Igitur de altero jam cratere libemus, et vocemus etiam istos, ut pœnas suarum in nos contumaciarum nobis persolvant. Accusabit autem unumquemque Parrhesiades. PAR. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme

P. 143. l. 19. προσκύνῃσα τῷ γι πατρὶ] Ad Minervam versus hæc dicit. L.

Ibid. l. 12. ὁ μύα] Ex fine quarundam Euripidis tragediarum, ut in Pœn. Orest. Iphig. in Taur. Brod.

Ibid. l. 19. Νῆα] Id est, Αἰνῶ. Euripid. Ion. 1527. μὰ τὴν Νῆαν Αἰνῶν. L. * Adde Sophocl. Philoct. v. 135. Νῆαν τ' Αἰνῶν Πηλεΐδης, ἢ σῶζα μ' αἶψ'. Ubi Scholiast. Πηλεΐδης, πολέμχος ὅπως ἢ πολέμχος Αἰνῶν Νῆαν καλεῖται ἢ τῇ Αἰνῶν. Colabatur Athenis Minervæ Victoriæ simulachrum sine aliis, dextrâ malum Punicum, lævâ galeam gestans Barnes. ad Eur. Ion. 457. Harpocrat. in voce.

Ibid. l. 14. διψήσαν χαλκῆος] Leedes secundâ clepsydram accipit; parum rectè, ut opinor. Nam si ad forum respicias; hæc tertia clepsydra fuit; cùm una effluerat Diogeni, Luciano altera. Quare audiendi potius Bourdel. et Sol. qui specie proverbii esse dictum censent, et alludere Nostrum ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a secundo autem auspicabantur.

me puer, despiciens in urbem, præconio huc evoca philosophos.

40. SYL. Audi, tace. Veniunto philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal virtutis, Philosophiæ, Vindictæ. PAR. Vide, pauci conveniunt agnito præconio. Nam et alioqui Vindictam metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc ferè in modum edic, Syllogisme. PHI. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PAR. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causâ ad illos pertinere se judicant, veniunto in arcem ad congiarum. Binæ unicuique minæ dabuntur, et de sesamo placenta. Quicumque verò prolixam barbam exhibuerit, ille ficuum massam insuper accipiet. Ut autem adferat quisque temperantiam, justitiam, continentiam, minimè *requiritur*; neque enim ista, si non adsint, necessaria; verum quinque omnino syllo-

Ibid. ult. Συλλογισμὶ] Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia *collectionem*, notat. *Gesn.*

Ibid. κατακίβλας] *deorsum spectans*: erant enim in Acropoli. *L.*

syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta.

Premia, qui reliquos rixâ superaverit omnes.

42. Vah, quàm plenus est adscensus invicem se trudentium, duas minas cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aesculapii, alii, et circa Areopagum etiam plures, alii ad Dioscurorum ædem scalis admotis, cum bombo in altum enituntur, atque axaminis instar apum glomerantur in uvam, ut

P. 144. penult. πέντε δὲ συνλ. ἔξ ἀπ.] Scil. κομίζων διδ. Quinque ad minimum syllogismis opus fuit ad singulas quaestiones transigendas.

P. 145. l. 1. κίτται δ'] Illiad. Σ. 507.

Κίττω δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαρα,
τῷ δέμει, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἴπη.

Ibid. l. 10. Τάλαρ] Intellige non aeneum illum Cretæ custodem, ab Argonautis interfectum, verum Perdicis Dædali fororis filium, quem avunculus, invidiâ motus quod ferram invenisset, ex arce Athenis præcipitem dedit; et facinoris reus in Areopago peractus, ad Minoen confugit. Apollod. III. 9.

Ibid. Ἀνακτεῖον] Castoris et Pollucis templum: ἄνακτες γὰρ οἱ Διόσκυροι λέγονται. Schol. Vid. Vales. in Maussac. ad Harpoc. p. 90.

ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam
bene sane multi, et hinc sexcenti,

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem adfidentiam, et ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci verò, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nullâ nota insignes, reliquorum turbae immitti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, et quod quis maximè in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis, Saepè enim hi impostores ipse verè philosophantibus sunt probabili-
liores. PHI. Fiet illud paulo post; sed jam hos excipiamus.

43. PLA. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PY. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras. STO. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi
nos

[Ibid. l. 14. Mupio:] Illiad. B. 468. L.

P. 146. l. 10. *ἡ γὰρ τοῖς χρημασὶ*] Quae inter bona enu-
merant, Peripatetici. Brod.

nos esse debemus, de Ambulatione philosophi. EPI. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis expectabimus, etsi accipiamus ultimi. ACA. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiores. STO. Nequaquam, nobis quidem Stoicis presentibus.

44. PHI. Desinite rixarum. Vos verò Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pultate: ad alia enim vocati estis: et jam ego Philosophia, et Virtus hæc, et Veritas, cognoscemus, qui vestrum verè philosophentur. Deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt. iudicio nostro optimi. Impositores verò, et nihil ad nos pertinentes, malos malè conteremus, ne superbiâ quâdam ea, quæ supra ipsos sunt adflecterent.

45. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa

Ibid. l. 11. [ἐκ τῆ περιώτου] Sub. καλούμενοι. Ex ambulatione scilicet quam habebant in Lyceo, Aristotelis gymnasio. L.

Ibid. l. 15. Ακαδημαῖκοι] Novi scilicet: nam veteres Academicos, Platonicos modò nominavit. Hujus autem sectæ erat institutum (ut verbis utar Des. Jacotii) adversari omnibus in disputando, nihil affirmare, linquere in ea, quæ satis scite cæteris philosophis instructa erant, et ruinas ædificare: denique quasi desperatâ cognitione certi, id sequi quod verisimile videretur. Unde liquet, quamobrem τῶν ἄλλων ἐρισκώτεροι vocantur.

ipsa præcipitia defilientes multi. vacua igitur arx est, præter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam, quid habeat : num fortè lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PAR. Non : sed hoc aurum, et unguentum, et cultrum ad sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras. PHI. Bonum factum, vir fortis ; hæc igitur tibi habebas exercitationis tuæ viatica : his instructus postulabas maledicere omnibus, et reliquos disciplina continere? PAR. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignotari desinant. dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, et qui alterius sint vitæ. Tu verò, veritas, inveni : quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque præ ignorantia lateant pravi homines bonis immixti.

46. VIR. Ipsi, si videtur, Parrhesiadæ hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis benevolus, et tuus, Philo-
sophia,

P. 147. l. 16. αἰτρονυστῖον] Αἰτρονυστῖον; panis est, cui nil fursuris est ademptum, sic dictus (Galeno teste) quòd αἰτῶν ὁ πυλῶν, ipsum triticum, nullà suâ parte ablata, in panificium cedat. H. Steph. in voce.

fophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum philosophiæ alumnum, coronet eum oleaginâ coronâ, et in Prytaneum vocet. Si verò incidat in aliquem (quod genus multi sunt) execrabilem virum, Philosophiæ histrionem, detracto pallio, barbam illi ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refecet, et stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat : typus autem cauteris, vulpis esto, aut fimia. PHI. Bene ista, Veritas. Examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilârum ad solem esse dicitur : non sanè ut et illi adversus lumen contueantur, et ad illud examinentur : sed auro proposito, et gloriâ, et voluptate, quem illorum videris despicere ista, et nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivæ coronandus : quem verò fixis oculis respicere, et manum ad aurum porrigere,

Ibid. l. 17. *μαχαρισθῆναι δούλον*] *Secespita*, cultellum ad sacrificia. Quemadmodum sacificationes gumiis [gulosis] epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisfertare. *Marsil.*

P. 148. l. 17. *Περὶ τῶν τοῦ*] Locus Athenis, in quo communi sumptu alebantur, qui de rep. bene meriti fuerant. *Schol.*

Ibid. ult. 3. *ἐν χερσὶ*] *Et χερσὶ, ad vivum, ad cutem.* *Brod.*

gere, hunc verò ad cauterium memento, de-
tonsâ prius barbâ, ducere.

47. PAR. Fient ista, ut vobis visum est,
Philosophia, et videbis confestim permultos
illorum vulpe notatos, aut simiâ; paucos verò
coronatos. Verùm, si vultis, etiam huc pro-
fecto quosdam illorum vobis extraham. PHI.
Quid ais? fugientes tu retrahes? PAR. Ego
verò; si antistes velit paulum mihi commo-
dare lineam illam cum hamo, quem piscator
ex Piræo dedicavit. ANT. En tibi, cape,
una cum arundne, ut habeas omnia. PAR.
Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricæ
aliquot, et pauxillum auri. ANT. Cape.
PHI. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam
hamo impositam, ficum et aurum, sedens ipse
in lorica muri, demisit versùs urbem. PHI.
Quorsum hæc facis, Parrhesiade? Numquid
lapides piscari cogitas e Pelasgico? PAR.
Tace, quæso, Philosophia, et capturam ex-
specta. Tu verò, piscator Neptune, et tu,
cara Amphitrite, multos nobis huc mitte
pisces.

48. Ve-

P. 149. l. 2. ἡ ἰσχυρότης] Quomodo prisca fugitivorum
frontem inurebant. *Brod.*

P. 150. l. 3. αἰὲς ἀνέμειν] Ad aliquam suâ ætate
notam historiam alludit, quæ ad nos usque non videtur
pervenisse. *Sol.*

48. Verùm video lupum speciosum, aut potiùs Chrysothryn. LIB. Non : sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians, jam auri odorem captat : prope jam est : attigit : captus eo : extrahamus. PAR. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Jam supra est. Age videam, quis es, piscium optime ? Canis hic quidem est. Hercules ! qui dentes ! Quid hoc vir bone ? captus es, gulam dum secteris circa petras, ubi dubabas subeundo te latere posse : sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, et hamum huicce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, et aurum descendit in ventrem. DIO. Per Jovem evomat, ut eâ ad alios etiam escâ utamur. PAR. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit et ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet ? DIG. Minimè. PAR. Quid igitur?

Ibid l. 19. γαλιός ἐστι] Glossa Parisina : *lupus marinus* : meminit Aristot. et Pl n. *Felis galeus* : *Gaza mustelam* interpretatur. *Est piscis rapax*. Reitz. Angli vocant, *a dog-fish*. L.

P. 150. l. 3. κύων] Pro vulgat. αὔων, legendum tenuissimâ mutatione. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modò γαλιόν. Jam γαλιός, sc. *mustelus* priscis κύων *carcharias*, cognatarum specierum nomina æquè Cynico conveniunt. *Gefn.*

igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. DIO. Multum narras: neque enim edulis est, et horridus est adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte illum per petram præcipientem tu verò alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PAR. Noli metuere, Diogenes; leves enim sunt et minoris quàm apuæ ponderis. DIO. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PAR. Vide quis alius ille latus et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. Quis est? DIO. Platonium se dicit. PLA. Et tu, facerrime, ad aurum venis? PAR.

P. 152. l. 2. ἀφύων] Glossa Paris. *Aphyæ, Pisciculi quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus. Plinius verò Aquas a Latinis appellari dicit, quòd ex aquâ et pluvîâ procreentur. Reitz. * Nobis sand-eels.*

Ibid. l. 3. ἀφύεσσι] Non potest commodè lusus verborum conservari ex cognatione ἀφύων, *apuarum*, et ἀφύεσσι, *infelicissimi ingenii hominum*. Gesn.

Ibid. l. 5. Ἰνῆλα] Est piscis quidam e latorum genere quem nonnulli βηλασσιν vocant. Specie autem externâ videtur quibudam ex duabus pellibus constare. Divisus est in medio, ut vespræ. Suid.

PAR. Quid ais Plato, quid illo faciemus?

PLA. De eâdem petrâ hic etiam.

50. DIO. In alium jam demittatur hamus.

PAR. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, quantum in profundo videre licet varium colore, tæneas quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse prædicat. Accessit: deinde rursus renatat: circumspice diligenter: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est extrahatur. ARI. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim quis sit. PAR. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit præceps.

51. DIO. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco, concolores, spinosos, exasperatâ facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagenâ ad illos opus erit: verum ad manus non est. Satis fuerit, vel unum ce grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus. ELEN. Demitte, si

Ibid. l. 13. *ὡς ἂν ἐν βυθῷ*] Sedere fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset se videre aliquem varium. Gronov.

Ibid. l. 16 *Ἀριστοτέλην προσποιούμενον*] Vestitu, non moribus, Aristotelem exprimens. Vide supra.

P. 153. l. 4. *ἀκαθάρτους*] Stoicorum severitatem et spinosas subtilitates logicas carpit. Imperante Stoico plures huic familiæ quàm cæteris nomen dederunt. Sol.

si videtur, ferratâ prius probè lineâ, ne auro devorato dentibus illam ferratis refeceat. PAR. Demisi : tu verò, Neptune, piscatum perface, Vah : pugnant de escâ : et alii quidem, simul multi ficum arrodunt ; alii verò mordicus tenent aurum. Bene habet : trajectus est hamo unus robustissimus. Age videam, cujus nomine te dictum ais ? quanquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam ; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum ? EL. Chrysippum hunc. PAR. Jam percipio : ideo quòd aurum (*Chrysus*) inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam dic, nosti viros ? aut ipsos ut tali faciant hortaris ? CHR. Contumeliosè facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, ad nos aliquid pertinere arbitratus istiusmodi homines. PAR. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam præceps eat cum reliquis, spinosus cum sit ; metuentumque adeo ne quis edere volens, collum sibi configat.

52. PHI. Satis captum, Parrhesiade ; ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere Antistitæ cogaris.

Ibid. ult. ἰχθὺν λαλῶν Alludit ad proverbium, ἀρυνότερο; ἰχθύων. I. ἄφανοι γὰρ αὐτοί—frigent hæc, et Glossam redolent.

garis. Itaque nos quidem ambulatum ibimus: sed tempus etiam est vos abire, unde venistis; ne commeatum vobis datum excedatis. Tu verò, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut jussi. PAR. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete viri optimi. Nos verò, Elenche, descendamus, perfecturi quæ injuncta nobis sunt: Quorsum verò primò eundem erit? in Academiamne, an in Porticum? Aut a Lyceo capiemus initium? Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis ceteris, caeteris verò plurimis opus futurum.

Q U O.

QUOMODO

HISTORIA

CONSCRIBENDA SIT.

ARGUMENTUM MICYLLI.

DIdascalicus liber est, continens præcepta et regulas de historiâ scribendâ. Dividitur autem in duas partes. In priore, exposito fine, seu officio Historici, et confutatis iis qui duplicem Historiæ finem faciunt, utile videlicet et delectabile; mox vitia recenset, quæ tum in verbis et compositione, tum in ipsis rebus vitanda sint: et hoc sub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccarint, ostendendo. In posteriore autem parte, primum quæ affere ad hanc rem, quæque antea quasi domi suæ comparata habere debent is qui ad scribendam historiam accedat, exponit. Deinde regulas primum de rebus, deinde expositione et phrasi verborum, postremo, et de partibus operis tradit, etiam hic, exemplo aliorum præcepta sua confirmando. Orditur autem ab occasione, quam collatione Abderitici morbi confirmat.

Q U O.

QUOMODO

HISTORIA

CONSCRIBENDA SIT.

1. **A** Beritas dicitur Lyfimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, et feбри continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus fluens,

P. 155. l. 13. *AC* *Ἀποδείκνυμι*] Initium artificiosissimum quo mira ingenii dexteritas Luciani patet ob comparationes. *G.*

Ibid. *Λυσισμάχῳ ἡδὲ*] Lyfimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in quæ sita hæc urbs. *Sol*

Ibid. *φίλων*] Cui etiam Symposium dedicat. Verum, nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. *Sol.*

Ibid. *ἀπὸ τῆς πρώτης*] Scil. *ἡμέρας*. Sic Demosth. p. m. 37. *Sol.*

ens, aliis sudor superveniens largus et ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioso motu impellebantur et iambica proferrebant, et clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiant, et illam Persei orationem modulate persequiebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus et extenuatis septiduanis illis tragœdis,

*Tuque o Deorum hominumque jæve rex,
Amor.*

Et reliquæ voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, et frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur hujusmodi *eventus* præbuisse Archelaus, Tragœdus ea ætate favore hominum florens, qui media æstate, multo æstu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, et surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoria ipsorum Andromeda, et Perseo cum sua Medusa.

P. 156. l. 8. 238. 5] Fragmentum hoc Andromedæ Euripidis extat in Addendis editionis Cl. Bænesii, ex Athenæo petrum, l. 13. l. sub finem. Sol.

dusa circa sensus uniuscujusque adhuc volante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit : non illos quidem uti tragœdias agant : minus enim sic delirarent, si iambis alienis nec malis occupati essent. Sed ex quo præsens hic

P. 157. l. 6. τὰ ἐν τοῖς ταῦτα] Libet hic misereri sortem humanam, et imperium fati in famam virorum illustrium, et temporis injurias in literas et monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum uumero, quorum multitudinem perstringit et satyricè irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino et Vero jejune et brevissimè aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent hæc Luciani verba. Clades igitur ea in Armeniâ accepta fuit, quando Severianus, natione Celta, legatus et dux Romani exercitus, contra Osroen regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce captus est, ei copiae deletæ, ut nos docet Lucianus hic et in Pseudomanti. Continuæ verò victoriæ, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armeniâ cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, et Martio Vero, qui Parthos ad Europum, Mediæ urbem, maximâ clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, et Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit. profectò insignis ea expeditio, et quæ proculdubio famam merebatur : sed

ite

hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, et victoriæ perpetuæ; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse*

ite famæ avari homunculi, et æternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent: nos certè ut plurimum plus quàm Lethæa manet obliuio. *Palmer.* * Quæ autem de his rebus imperante Vesp, in Oriente gestis memoriæ prodidit Dion Cassius, etiam ante suam ætatem periisse, scribit Kipphilinus Anton. Philosoph. initio.

Ibid. ὁ πόλεμος.] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi 161: finem 164. Unde jam patet, et in sequentibus clariùs patebit, quo tempore Lucianus hunc sortum ediderit.—Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus: *ὅτι μὲν οὖν ἐκείνην πέπρακται—πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγραμμεύται.* Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat; quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeò commendavit, ut eximius historiæ scriptor Thuanus regulas condendæ historiæ ex eo præcipuè et petierit, et fronti historiæ suæ adscribi curaverit. *Sol.*

Ibid. ἐν Αἰγυπτῷ γέ.] Vid. Kiphil. Ant. Philos. initio. *Elegeia* nomen loci ubi clades illa accepta. *Sol.*

Ibid. l. 12, πόλεμος αἰω. παλιν.] Empedocli Scholiastes tribuit, et omnino sententia Empedoclis est. *Plut. in Demetr. 1708, et Moral. 1617.* Sed verba videntur potius Heracliti. *Plut. 660, 2 de Isid. et Osir.* Expressit Ovidius: *et discors concordia fetibus apta est.* *Sol.*

esse patrem, si una tot historicos plaga genuit.

3. Hæc igitur, amice, videntem me et audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbati omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum partem substruere, loricam mœnium firmare alius, alius vero aliud eorum, quæ usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum et ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: et familiarium interrogante uno, *quorsum hæc facis, Diogenes?* respondere, *Volvo et ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore; neque comici satellitii instar hiantem ore præterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem

Ibid. l. 16. ὁπότε ὁ Φίλιππος] Vide Leland. Vit. Phil.

P. 158. l. 4. Κρανίον] Schola, seu gymnasium, in quo Diogenes degebat, ante Corinthum; ut scribit Leland. VI. Cognat.

scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, et fluctu, et curis quæ scribendo adjunctæ sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, et pauca hæc præcepta subjiciam scribentibus, ut in ædificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digitum attigerim.

5. Quamquam nequa admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, et promptum, et uniuscujusque

P. 159. l. 1. τέρτο μὲν καὶ κατὰ] Verba sunt Ulyssis gubernatori Scyllam ut effugeret mandantis: Odyss. M. 219.

Τέρτο μὲν κατὰ καὶ κατὰ τοὺς ἐκτὸς ἡμέρας
 Νῆες

Sol.

iusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quæ in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quæ negligenter componi possint, sed *hoc esse*, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis, *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar, illis præsertim quibus jam perfecta est, et ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, infamia fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quæ semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias reposta sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta hæc esse, ut si quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo

P. 159 ult. i; αὐτὸ κλῆμα] Thucyd. I. 22. Reitz.

P. 160. l. 11, ἀπώλειαν ἢ δὴ κίχρη.] Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo A. D. 165, quo anno L. Veri duces, Avid. Cassius et Marcius Verus Seleuciarum

quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem, ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quæ fugienda sint scribenti historiam, et a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quæque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quæ uniuscujusquemensura, quæ prætereunda silentio, quibus immorandum sit, quæ melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia et inter se committenda, atque devincienda. Atque hæc quidem, et similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quæ malos scriptores comitantur. Quæ quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, et sententia in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, et hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod

am et Ctesiphonta ceperunt. Capit. in Verò, c. 4. In nummis Veri, anni 166. PAX. et IMP. III. IV. ob triphum. Sol.

quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione.

7. Quæ vero in historia peccant, ea, si observare velis; talia invenias, qualia mihi etiam, qui sæpius audiui, videbantur, et maxime si omnibus illis patulas aures præbueris. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quædam commemorare eorum, quæ jam ita scripta sunt. Et primum quidem illud quantum sit eorum peccatum inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quæ facta sunt, et in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata et separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; et, ut musicorum voce utamur, octava duplici, *id est eo quod maximum est intervallo* illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocumque laudare. et exhilarare eum,

P. 162. l. 11. δι; διπ' ὀκτῶν] Proverbium a musicis mutuò sumtum, quo maximum discrimen et longissimum intervalium significatur. Vid. Erasmi. Chiliad. Cognat. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant.

eum, qui laudatur, et, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam asperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticæ artis et poëmatum aliud esse institutum, et sua quædam præcepta; alia vero historiæ. Illic enim immoderata libertas, et lex una, quidquid visum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, et a Musis obsessus sit, etiamsi alatos curru equos velit jungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terre mare: metuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare

P. 163. l. 6. ἐν ἀνδρείαν] Hom. Il. γ. 227.

ἄγει ἐν ἀνδρείαν καὶ τὸν Δίον, ὅδ' ἐκείνῳ.
et Apoll. Rhod. I. 182.

Κείνος ἀντὶ καὶ πόδα ἐν γλαυκῷ Δίῳ
Ὀδυσσεύς, αὐτὸς δὲ βῆτι πόδας ἄλλ' ὅσοι ἔχει·
Ἰχθυὶ τειρόμενος διερὴν πεφρόντο κλυέθω,

Adde Virgil. Æn. VII. 805. Sol.

Ibid. l. 8. ἀπὸ μίτης αἰχμῆς] Iliad θ. 18. Sol.

laudare Agamemnonem velint, nemo est qui intercedat, Jovi quidem illum similem caput et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poetica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, et ob id ipsum magis conspicua ob oculus ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quæ historiæ sunt, et quæ poeticæ, nesciat, sed historiæ fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* et encomium, et qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, et plane illicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, et fucum affricet cerussamque faciei; quam, Hercules! videntum

Ibid. l. 11. Ἀγαμέμνονα ἱπαινίσσαι] Iliad. B. 478.

Ὀμμήϊα καὶ κεφαλὴν ἑκείος Διὶ τιτυκίεραυτῷ,
Ἄγι δὲ ζῶντι, σείνον δὲ Ποσειδάωνι.

dum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non et laudandum sit non nunquam in historia, sed tempore opportuno laudandum, et modus negotio addibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, et omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paulo post demonstrabimus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, et lectores exhilarans, vides quantum aberrant a vero; primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiæ et finis, utilitas, quæ ex vero solum colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si et ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur

P. 165. l. 10. οὐδὲν καλὸν καὶ τὸ Ἡ. γενέσθαι] Cum ita vulgo ederetur, aberratum est omnino ab sensu et scopo auctoris, qui est hujusmodi; *est utique optandum in historia dulcis cum utili consortium: sin absit jucundum, non est quod ideo justæ historiæ laudibus derogemus: quemadmodum neque deformitas in athleta impediet, quominus gloriam is et premia vel a pulcherrimis luctatoribus reportet.* Sermo est, non de nobilitate generis, sed de laude meritis quæsitâ. Docto igitur sane et acutissima est Palmerii conjectura,

Lucianum

meretur Nicostratus Isidoti, generosus vir et utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset fœdissimus: Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amafius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud

Lucianum scripsisse, ἃ δὲ καλῶσι τ' (i. e. ὀγδόου) ἀπ' Ἡρακλῆος γινώσκει Νικόστρατον. *nihil impedit quominus octavus ab Hercule sit Nicostratus.* Octavus nimirum, non stirpe, sed ordine eorum, qui luctæ et pancratiæ palmam simul eâdem reportaverant die; eo enim ipso ordine recensetur inter Olympionicas Nicostratus iste a Pausaniâ in Eliacis. Qui autem illud ἀπ' Ἡρακλῆος de prosapiâ intelligerent, viderentque inter Herculem et Nicostratum (qui victor renunciatus est Olymp. 204. mille ad minimum annis post Herculem) multo plures quam ὀγδο intercessisse generationes, literam numeralem τ' subtulerunt. Hac igitur restitutâ, jam prono alveo procedunt omnia: *nihil obstat, quominus Hercules aemulus sit Nicostratus et post illum octavus, qui gloriosam luctæ simul et pancratiæ reportavit palmam, licet satie turpissimus fuerit.* Similem errorem animadvertit Cl. Palmerius in Lucian. V. Hist. II. 22. πάλιν μὲν ἰνίσκει Κάπρος ὁ ἀπ' Ἡρακλῆος, ubi iterum ex Pausaniâ emendat. Κάπρος; ὁ ἀπ' Ἡρακλῆος; vertitque, *Caprus post Heptemlem primus.* Verum ut ista valeat interpretatio, ulteriori correctione opus erat. Scribe ergo. Κάπρος ὁ α' ἀπ' Ἡρακλῆος, i. e. ὁ πρῶτος.

10. Illuc adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, et plebem cogites, sed hos, qui iudicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat; acutius videntes Argo. et ex omni parte corporis; tum trapezifica ratione singula quae dicuntur
ex-

P. 166. l. 3. παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν] Redde, *audientibus accidit in utrumque*, i. e. ut non sint semper jucundæ, sed queant esse jucundæ, queant esse contrariæ et ingratae ob varias causas, ac vel dextrè vel sinistrè accipi. Gron.— παρ' ἑκάτερον, ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrique praeptum est, et audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum et praeptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, et in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus vel parvus nimis. Ges.
* παρ' ἑκάτερον potius referendum ad antegressa, sc. τὸ τρεῖς ὄν, καὶ τὸ χρέσιμον, et locus vertendus.—Immodicæ laudes, auditores quod attinet, adversantur utrique fini historiae. sc. dulcedini et utilitati— i. e. utroque sine excidunt scriptores in laudem effusi, corrumpunt quippe veritatem et fastidium pariunt in mentibus audientium, πρόσαντες τοῖς ἀπ. i. verba sic ordinanda.

Ibid. l. 5. ἀλλὰ τῷ δικαστικῷ, &c.] * Modo mente complectatur non vilem/plebeculum, sed auditores, qui non solum acri iudicio omnia trutinabunt et ad examen revocabunt: quin imo tanquam maligni cavillatores, acutis oculis omnino inspicantur, ut vel ipsam culpæ speciem deprehendant.

explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, et legitima, et accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpuntur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime eam similem reddideris Herculi in Lydia; verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut servit Omphalæ, habitu indutum plane alieno; Illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero iu crocoto, et purpura, carpentem lanas, et sandalio Omphales percussus. Turpissimum quoque illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur et quidquid in deo virile est, indecoro effeminatur.

11. Ac vulgus quidem, haec ipsa fortasse in te laudaverit; at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sane et ad satietatem ridebunt videntes rem absurdam, incongruam et com-
binari

P. 167. l. 3. ἐν Κροκῶϊ] Κροκῶϊς pellucidum erat amiculum crocei coloris, quo usi sunt histriones cum mulieris personam agerent, et bacchantes.

Ibid. l. 5. σανδάλῳ] Sandalium aut solea, muliebre erat, imam tantum calcem tangebant, adstrictum superiori pedi fasciis aut loris. Vid. Salm. ad Tert. de Pallio.

binari nesciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum vero fr vices permutes, deforme idem, quia extranum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem sorte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, et in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia et improbabilia, et nuda persequuntur.

12. Adeo ut neque assequantur id quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores aversantur, bene illi quidem, maxime si virili et magno sint animo. Quemadmodum; cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, et illum maxime libri sui locum ei praelegeret; putabat enim maximam se a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, et opera fingeret verâ maiora;

ar-

P, 167. l. 13. *ἑκάστου γὰρ δὴ, &c.*] * *Que singulis propria et propria, pulchritudinem largiuntur; hec si permutaveris e alio traduceris, inverso usu turpia et deformia evadunt.*

arreptum ille librum, commodum autem in Hydapse fluvio nagivabant, praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, et jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, et in Regis simu-

P. 168. l. 17. *ἐπὶ κεφαλῇ*] In caput autoris projecit. *Reitz.* Mira phrasis de libro, cum proprie de animalibus dicatur, prono capite deturbata—Sed ad aliam tandem usu videtur detorta. *Sol.* * Librarii culpa videntur verba quaedam loco mota; revocentur trajecta ad nativas sedes, omnia erunt plana et perspicua, *ἐπὶ τῷ ὤμῳ, ἱκανῶς, καὶ οἱ δὲ οὗτος ἐπὶ κεφαλῇ ἔχον.*

Ibid. penult. *ἐν ἱκανῇ*] Legendum *ἐν ἀκανῇ* sed numerus elephantorum excidisse videtur; sensus enim postulat, ut *plures elephantos, uno jaculo simul trajecisse* dicatur Alexander. ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quæ jam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, quum *admiranda* adeo, sive manifestò falsa ipsi tribuuntur. *Reitz.*

P. 169. l. 1. *Ἀρχιτέκτονος*] Dinocratis, cujus historia scitu digna. Ut Alexandro innotesceret, ad hanc artem confugit. Unctus et populea corona redimitus, capite nudus, leoninam induit: eoque ornatu locum petiit, qua Alexandro iter futurum. Alexander illectus novo spectaculo, hominem alloquitur, et mox suscipit. Hinc tanta hominis fortuna, quam ut aulicæ artes ædificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. *Sol.*

simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter ut antea usus est.

13. Ubi igitur in hisce jucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit: ut homines deformes, praesertim mulierculæ, quæ pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, et suæ rei et utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti et inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiæ, ille reliqua adspargat, quæ cum veritate iuncta sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quæ nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. Et ego etiam enarrabo, quæcunque nemini nuper in Ionia ex historicis quibusdam,

P. 170. l. 3. *πάντα*] Aorist. 1. ex *πάντα* vel *πάντων*, quod de coloribus et pigmentis usurpari solet. *Ges.* Pro *πάντα* τὰ, *Sol.* censet legendum *ἐν πάντῃ, τὰ*.

dam, et profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos Gratias obsecro*, nemo his quae dicentur fidem denegat: vera enim esse jurare etiam possum, si urbanum esset iusjurandum scripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum admoveant. Vides quam concinnum principium, et conveniens historiae, quodque tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem nostrum principem comparabat, Therisitae autem Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestantiorum futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius quam Therisitem interemisset, et si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum praestantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam clavis factis contigisset. Jam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde

Ibid. l. 17. *πρὸς πόδα*] * Quam apprime conveniat, ut annulus digito, aut calceus pedi, *διαπόρος, εὐρύς, στενός*. Festivo et comico ingenio nimium haec permittit Lucianus. Tralatio quippe a cardonibus petita parum convenit dignitati argumenti.

inde in fine proemii pollicebatur totidem verbis et dilucide, se elaturum in majus res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, et ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare cepit propter causam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator, præclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, et quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeipolitanus, descripsit bellum Parthorum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est.* Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeorum oratore?

* P. 172. l. 1. *θύμω*] Mellitum, melleo lepore conditum. Thymus est frutex suavissimi odoris, abunde proveniens in Hymetto monte Atticæ. Saporis præcipui mella reddit auct. *Colum.* Thymo gratissimè pascuntur apes: hinc thymus Atticus, et mel Atticum, pervulgata pro Attico eloquio.

Ibid. l. 8. *Κίερνεραιον...ρ.*] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. *Sol.*

tore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto solo *Pelasgico*, et *longis munitioibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant pestilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde in *Ægyptum* descenderet, et in *Regis terras multas*,
et

Ibid. l. 9. Νισιβηνῶν] Nisibis, urbs Mesopotamiæ apud Tigrim fluvium, inter Carras ad occidentem, et Seleuciam ad-ortum.

Ibid. l. 12. Πελασγικῇ] Vid. Thucyd. II. 17. qui nefas duxisse Athenienses observat, in eo loco quemque habitare; quem tamen scrupulum, necessitas obsidionis exemit. *Sol.* * Salsè hic ridet Lucianus, insulsum scriptorem, qui nullis machinis Pelasgicum et longa mœnia in Mesopotamiam potuit transmovere, cum reliqua omnia Thycididæa atque integram pestem, sacrilega manu compilasset.

Ibid. l. 114. ἀπὸ Αἰθιοπίας] * Ab extrema Æthiopia profecta pestis descendit in Ægyptum et Lybiam, tum pervastata Asia, Athenas demum invasit, nec ultra progressa. Hæc. Thucyd. II. 48. et ex eo Lucret. 6. 1136. Sed pestis de quâ hic agitur in Seleucia primum erupit, ubi milites Veri Cæsaris, fanum scrutantes Comae Apollinis, invenerunt foramen angustum: quo referato, ut præciosum aliquid invenirent, ex Adyto quodam concluso a Chaldæorum arcanis labes primordialis exsult, quæ insanabilium vi concepta morborum, ab ipsis Persarum finibus, ad usque Rhenum et Gallias cuncta contagiis polluebat et mortibus. *Amm. Marc.* XXIII. 6.

et bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quæ etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem.* Idem enim hic scriptor multa etiam armorum et machinarum genera, ut Romani illa nominant ita retulit, *fossam* ut illi, et *pontem*, et similia dixit. Et cogita mihi, quæ sit historiæ dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica

Ibid. l. 16. αὐτοῦ] Ironicas gratias historico hic agit, qui pestem tam cautè in Mesopotamiæ finibus defuisse fecerat: licet a Veri exercitu in Occidentem illata per totum fere imperium Romanum grassata est. Sed infuso Imitatori potior erat ratio Thucydidis, quam veritatis. Sol.

Ibid. l. 18. Ἀθηναίους] Salsè hic innuit, Simiam totam suam fabulam a Thucydide mutuasse, excepto quod pro Atheniensibus posuit Nisibænos.

Ibid. ult. [πολλῶς] Medio significatu erit, *quod deest, quantum par est*, at si πολλῶς accedat, *quam multum* significat. Reitz.

P. 173. l. 3. οὐ καὶ αὐτοὺς ἀνὰ φάριν, &c.] Tria sunt frustra imitationis perversæ.

Italica ista interposita esse, quæ purpuræ instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum quæ gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde et humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quæ sunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandæ historiæ perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorpha, medici sextae contrariorum, historiarum Parthicarum*, et subscriptus erat uniuscujusque libri numerus. Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Appollinis*

P. 174. l. 2. *οι χαλκιστοι*] Græcis sunt homines docti, politici, eruditi, elegantiore doctrinâ exculti *καλοτροπῆς*, est in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare, alterius commodo. *Græc.*

Ibid. l. 7. *τῆς ἰσθμῆς*] Subauditur *τάξις*, Centuriæ sextæ hastatorum. *Græc.* Malo *legionem* intelligere, donec *Centuræ* cuius medicum assignatum ostendatur. Cohortem alii malunt. *Sol.*

Apollinis filius, Apollo autem musageta et eruditionis omnis princeps : et quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit : ἰντρεῖνν^ν dicens et πείρη, et ὁκόσα, et νοῦσοι· reliqua vero, quæ in usu multitudinis sunt, et pleraque, qualia petuntur e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat, dicam vero consilium, et libros nuper Corinthi editos, spe omni præstantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo; interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere*. Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per questionem compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, et plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae et collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, et minime virum philosophum, et barbam canam

P. 175. l. 4. Συνηρώησι τῷ ἀναγιγνώσκοντι] Dialecticè cum lectoribus differtavit. Sic paulo infra, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνημμένα κακεῖνα. Sed dialecticè interrogata collectae etiam illa. Th. M.

canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cu jusactiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio, *Venia dicturus de Romanis et Persis.* Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrboën appellant.* At alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, et omnes montes, et campos et fluvios disertissime elocutus fuerit, et vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspiae nives et glaciem Gallicam: Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus

Ibid. 1. 19. ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] μᾶλλον, ellipticè intelligi solet. Vid. Evang. Luc. XVIII. 14. Reitz.

scriptus est, et Gorgo in umbone, et oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in cincinnos plexi. Vologesi quidem braccæ, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! et qualis caefaries Oïrois fuerit, cum Tigrin transnaret: et in quale antrum confugerit, hederæ et myrti et lauri, ingenio sibi suo implexarum, et umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessaria historiæ, et quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quæ ibi gesta sunt!

20. Præ imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum et antrorum descriptionis confugiunt, et cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum infueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens sæpe, cum tamen aves, et suillæ, et lepores appositi sint, in pulmentum

P. 176. l. 16. Γοργών] Ex initio Iliadis A. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur, hæc omnia desumpta.

Ibid. l. 10. Οργών] Dux exercitus a quo fusus est Sertorius: nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. Sol.

mentum aliquod aut falsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, et mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; et, ut inclamante solum Prisco duce, septem et viginti hostium mortui sint. Infuper etiam in caesorum numero, idque itiam praeter scripta in principum epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, et septuagies mille ducentos et sex: Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, et accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, et transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνου diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάριον, et reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani

P. 178. l. 4. Περίου] Statius Priscus, bellum in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christi 164, confectum est. *Sol.*

Ibid. l. 8. Εὐρώπη] Urbs Mediae. *Pal.* In Tabulis Geographicis ponitur cis Euphratem in Cyrrhestica. *Sol.*

Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mol-
lissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod illi passus est, trium, puto, di-
erum fuisse; qui vero cibi abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc pu-
tet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, et ob id ipsum per sep-
tem dies non supervixisse.

22 Eos vero quo quis loco ponat, jucun-
dissime Philo, qui Poëticiis in historia verbis
utuntur, *deditque stridorem Machina, procum-
bensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in
alio libro praeclarae historiae, *Edeffa quidem
igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitus-
que fuere et tumultus illa omnia. Et Dux versat
sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros
accedat.* Deinde inter haec, vilia adeo no-
mina, et plebia et mendicorum propria multa
inculcata erant, *Epistolavit campiductor Do-
mino, et, Milites mercabantur illa quibus indi-
gebant, et, Jam loti ad illos aderant, et simi-
lia:*

P. 179. l. 10. ἐπ' αὐτῷ] Hic absolute ponitur pro ἐπ' αὐ-
τῷ τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam,*
quemadmodum ἀγῶν et διαγῶν absolute usurpantur sine
voce βίον. L. Bos.

P. 180. l. 3. ἐχρηζομένη] Vox plebeia et mendicis
conveniens,

lia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida et tragica et ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam et ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiunt: *Parturiunt montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, et ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, et vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes,
nani

conveniens, quam apud nullum bonæ notæ scriptorem invenias. *utensilia, copias victui necessarias*, significat. *Græc.* * περί αὐτῶν ἐν λήνοισι curabant cuticulas, et animis erant in patinis.

P. 181, l. 3. Χορίνη] *Ocrea circa tibias ex corio porcino.*

Ibid. l. 5. Κολοσσῶ] Chares Lyndius, Lysippi discipulus

nam corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, et statim ad res ipsas *aggressus*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii et Parysatidis filii nascuntur duo*; et alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim probemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congestit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edesseni*. Neque
fatis

cupulus Colossus fecit, centum et quinque pedes altum, sive LXX cubitorum, duodecim annorum spacio ad id consumpto, anno A. C. 278, annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, nec unquam restitutus. Capta a Saracenis Rhodo venit, A. C. 672, et post tot detrimenta, tantum aeris ablatum est ut 900 cameli eo fuerint onusti. Sol.

fatis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce et munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, et tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille interposito iurejurando, dixit, se profecto audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi inectere, sed tragicam, mortem aliquam excogitare, et ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum et fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi et Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello

bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum fane lacrumarum risus mihi excusserit, et maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumptuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose fane, et ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, et supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damna-
bam, qui tantum non jusculorum et patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum inculabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia et digna memoratu prætermittunt aut transcurrunt; præ inscitia vero, et pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quæque copiose admodum studiosèque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret; scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae (*clepsydras*) impenderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, de-*
inde

P. 185. l. 11. τοῦτον κάλλος] Pro τοῦτο. Sic, nostro cum Atticis, perpetuum est.

inde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, et narrationes, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephas multos una pascentes, et ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, et quantos Caesareæ pisces emerit. Et historicus admirabilis, omittens tantas cædes, quæ circa Europum factæ sunt, et invasiones, et inducias necessarias, et custodes et his oppositos custodes alios, ad seram usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caesareæ scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quæ nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, et jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non invenisset, sed id coenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ridicula prudens ego
nunc

P. 186. ult. ἀξίως] Bene, seu vili pretio ementem.
ἀξίον παρ' Ἀρβυοῖς τὸ ἔσθαι. Saïd. Jénf.

P. 187. l. 7. γιγασκόντα] Parum refert an sic legas, an ἀνασκασόντα, quod exhibent Edit. Insulsus quippe scriptorem perstringit Luc. qui putida et absona tanquam ἀνασκασόντα obrudit. Vox ergo ἀνασκ. ridiculi causa adhibetur.

nunc praetermitto? ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausaca, multaue alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribe igitur, quæ vidi, non quæ audiui.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum, mille enim, puto, milites draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam.* Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsoſque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, et alios cum spiritus illos suis complexi essent dracones, suffocatos elissoſque. Hæc vero ex propinquo se viſiſſe ipsam, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo

congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quædam et clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, et vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scient, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, *quasi* hoc ageret, *directam* aciem vocat *obliquam*

P. 189. l. 2. Σῆμα] Nomen est loci proprium, in quo perfrictæ frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. De situ ejus non constat.

Ibid. Λίρνα] Fons est prope Corinthum. Alia Lerna est, palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. Sol.

Ibid. l. 9. πλῆγας—φάλαγξ] * ἐν λίρῃ ἀγῶν, est ita aciem ducere, ut in fronte totius phalangis, toridem vel non multo plures armati incedant, quam in uno cornu solent. Unde non male redditur, *angustam aciem ducere*. Vocatur hujusmodi acies *ρεθία*. *Ælian Tact. cap. 30.* Ὁρθία δὲ ἐστὶ φάλαγξ, ὅταν ἐν λίρῃ πορεύηται, πολλὰ πλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τῷ μήκῃ. *Reθία phalanx ea dicitur quæ in cornu tendit, habens latitudinem majorem longitudine.* Ejus forma hæc est.

quum agmen: in cornu vero ducere dicit, quod est ducere in frontem.

30. Unus autem aliquis præclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quæcumque in Armenia, quæ in Syria, quæ in Mesopotamia, quæ ad Tigrim, quæ in Media acta sunt, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin majorem libro, inscripsit

Ὀρθία Φάλαγξ, Recta phalanx.

Μήκος, Longitudo.

ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο

Βέλος, Latitudo.

Τὸ ἐπὶ χεῖρς, opponitur τὸ ἐπὶ μέτωπον. Si hanc quam descripsimus formam invertas, ut octo milites in fronte consistant, exoritur phalanx quæ πλάγια seu transversa dicitur. *Raphel.* ad Arrianum de Exped. Alex. p. 124. Plura qui velit, adeat Pott.

Ibid. l. 12. ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic, capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captæ et combustæ, *Sol.*

eiusmodi, Antiochiani, in sacro Apollinis certamine victoris (cursu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quæ in Armenia, et Mesopotamia, et Media a Romanis modo gesta sunt, enarratio.

31. Jam vero audiui etiam qui futurarum rerum historiam scripserat, et captivitatem Vologesi, et Osrois cadem, ut leoni obijciendus sit, et super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptiois properavit. Veram etiam urbem jam in Mesopotamia condidit *magnitudine maximam, et pulchritudine pulcherrimam*; illud vero adhuc considerat et consulit, *utram Victoriæ illam appellare fas sit, an Concordiam, an Paciferam*. Et istud quidem nondum judicatum est, et adhuc, sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, et pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quæ apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit,

Ibid. ult. *δελυχοι*] Athenis et Olympiæ erant puerorum certamina; unde forsitan pueris fuerit *δελυχοι*. Sol.

P. 190. l. 12. *Νικασας*] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. Sol.

Ibid. l. 13. *Ουβινουας*] Propter duos fratres simul imperantes; ut in nummis eorum frequens inscriptio *concordia*. Sol.

recepit, externique maris circumitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prosequitur Indicae jam compositum est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum pars exigua dux Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzaride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero et consingant, quidquid in linguam illam importunam, aiant, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Ali-cujus *Parthicarum victoriarum tot libri*: et rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Antidis*

P. 191. l. 7. *Μαζαρίδης*] Urbs videtur esse in extrema India, de qua alium silentium apud Geographos. *Ses.*
Ibid. l. 10. *ἀναρίπας*] E scriptore Dorico, sumptum ut videtur proverbium, scribere quicquid in buccam venerit, ut ait Cic. i. e. temere et negligenter absque ullo sententiarum delictu—Summa delumbe saliva—quod patet in labris. *Pers.* Si reddatur importuna lingua, formari videtur ab *ἀναρίπας* intempestivus, vel *ἀναρίπας* intempestivitas.

Atthidis. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonica*. Neque vero *ea ista commemoro*, ut ridiculo habeam, et ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui hæc et horum similia fugerit, ille bonam jam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud *Dialectica præcipit, Eorum, inter quæ nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum.*

33. Et sane area tibi, dicat aliquis accurate purgata est, atque spinæ, quotquot erant, et rubi, excisi sunt: rudera aliorum jam elata, et si quid asperum fuerat, jam leve est. Itaque jam ut aliquid ædifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogitare. quodque nemo, ne ipse quidem Momus possit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram
ram

P. 192. l. 6. *ὡς τῶν ἀντίων*] * In syllogismo disjunctivo cum membra sint immediate opposita, sublato utrovis reliquum necessario ponitur; ut constat ex *Dialectica*.

ram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, et instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Tjormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum

P. 193. I. 11. Κόνωνος] Conon hic videtur fuisse corporis parvi et exilis. Leotrophides a Comico Aristophane traducitur ut pusillus et debilis. *Palmer.*

Ibid. I. 12. Τίτοφιλον] * Robore hic pollebat supra fidem; cujus cum egregia quaedam ederet specimina coram Milone, admiratione perculsus, Crotoniates exclamavit, Proh Jupiter, huncce alterum nobis dedisti Herculem! quod postea in proverbium abiit. Vid. *Æli.*

Ibid. I. 14. ἀλλὰ πῶς τῆς τέχνης] Veritas, verum artis et consilii hæc est utilitas, non ut efficiant illa quæ insunt, sed ut iis recte quis utatur. Hoc est, quæ ab arte proficisci possunt et consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quæ in homine sita esse debent, nimirum ingenium et prudentiam, hæc enim a sola natura possunt provenire; sed ut quis facultatibus quas natura in illum contulit recte utatur. *Græv.*

illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus et Herodicus, et Theon, et si quis aliusexercitor, non promiserint tibi assumptum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratoniceam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, et qui cum Thasio Theagene, aut Polydamante Scotussaeo comparari possit: verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros historicum: sed ei qui natura prudens, et optime ad dicendum, exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam

Ibid. l. 17. ΙΧΧΟ:] Celebris erat gymnasta; Herodicus quoque, qui accuratè athletarum diætae auctor videtur. Quis fuit Perdiccas non constat: videtur fuisse ineptus ad artes athleticas, propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium. *Græ.*

P. 194. l. 1. *et δὴ ἔτις ἰσχυρὸς*] Hæc et quæ sequuntur usque ad *ὑπερβολὴν* *ἐκείνην*, plane sunt *ὑπερβολαῖα*, et in textum Luciani intrusa ab aliquo, qui celebrem historiam Antiochi, amore novercae correpti ad hunc Perdiccam pertinere suspicabatur. *Græv. Sol.*

quasdam rectas: siquidem tales videantur eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad scopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, et inflaret tibias, ac nosset omnia. Jam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat, facileque discat, et bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militareque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque et machinas quasdam norit, quidque sit in *cornu*, quid in *frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, et unde? et quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis non*

P. 195. l. 10. *ixiv*] Incommoda est hæc structura; unde cum Marcilio censeo legendum *ipervigias scalmyras*, aut *ixiv* in *ixiv* mutandum. *Reitz.*

non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero et ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Amphipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon illum terreat, multum in concione valens, et regnans in iudiciis, quò minus dicat perniciosum furiosumque esse hominem: neque universa Atheniensium civitas, si Siculas clades enarret, et Demosthenis captivitatem, et mortem Niciae, et ut sitierint, et qualem aquam biberint, et ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae infelicitè aut parum prudenter facta sunt, ea quemadmodum, contingere enarret. Neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille

P. 196. l. 5. ἐν Ολύνθῳ] Consentiunt Historici hoc evenisse Philippo in Methones obsidione. *Pal.*

Ibid. l. 6. ἀνάσσειας] Glossa videtur. τὸ μελέτω, ἀπό κεινῶ repetendum, i. e. μήτι μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. *Gui.*

ille est, qui submergit; et, si fugiant, non ille, qui tergis instat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolisimpositam, et Hermocratis triremem submergere, et execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias et fossis intercludit: et tandem Syracusanos quidem in Lautumias conicere, Atheniensibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit et

P. 197. l. 3. *μή τι παρέλπειν*] Obscuritatem peperit Atticismi affectatio, circa negationem *μή τι*, quae ceterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet *μή τι* quod alias in eadem constructione valeret *τίπο*. Sententia igitur haec erit, scriptori rerum patria suae adversarum imputari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum ea gererentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. *Ges.*

Ibid. l. 18. *ἰατρὸς*] Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnestemonis

et torquem auream, et equum Nisæum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim quosdam oderit, multo *sibi* magis necessariam judicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias: et, si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura adjicienda. Atque in unversum, norma una, et mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris verfabuntur.

40. Si quis vero quod praesens est modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam

monis medicum, qui fabulosa multa et adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. *Sol.*

Ibid. ult. Notat.] Nisæa regio est Partyenes, haud procul Caspiis montibus; quæ equos præstantissimos maximosque aluit. *Cog.*

P. 198. l. 3. *Miss.]* Xenophontem hæc juxta ac Thucydidem inuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos, in historia, teste omni antiquitate admiserunt. *Sol.*

lam mangonum averſata eſt. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem reſerunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oæſcritæ*, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam re-viviſcerem, audiendi cauſa quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant et amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſſe, piſcaturos eſſe noſtram quiſque benevolentiam. Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vi-vo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expertus, incorruptus, liber, fiducia et veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum* vocet *ficum*, *ſcapham* dicat *ſcapham*: Non odio, neque

Ibid. l. 18. *Om̃ixoi*] Hic conſcripſit Alexandri res geſtas, eodem conſilio quo Xenophon Cyropædiam ſuam; ad quam, tanquam exemplar, compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a Suida et Laertio. *ſa*.

P. 109. l. 13. *Ξαφm*] * Hiſtoriam tradit Plur. in Apoph. Cum Luſthenes Olynthius quereretur apud Philippum, ſe a familiaribus ipſius proditorem appellari, reſpondit rex, rudes et agreſtes ſunt Macedones, utpote qui ſcapham ſcapham vocent. i. e. inciviles et inurbani, qui

neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benivolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque et vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem*

qui non didicere, scelera speciosis nominibus praetexere, sed foeda rerum, propriis adeoque foedis vocabulis designant. Illustre fane exemplum, quantopere exosus sit proditor vel ei cui profuit proditio.

P. 200. l. 5. Κτῆμά τε] Verba Thucydidis, sic habent, κτῆμά τε ἰς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἰς τὸ παραχρῆμα ἀκρίβει ἐνέκειται. Habeas quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas. Sol. Elegans est Antithesis vocabulorum, ut ἰς αἰὲ, et ἰς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum et in praesens; sic κτῆμα et ἀγώνισμα, κτῆμα est res ipsa quae servatur et possidetur, veritas, historia vera. ἀγώνισμα vero, certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis ornata, quae auditoribus jucunda. Reitz. Per ἀγώνισμα ἰς τὸ παραχρῆμα, innuit Herodoti Medica, q. scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum, plausus et victoriam auctori suo pararet. *Ges.*

sessionem enim potius in perpetuum scribere se ait, quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere: subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, et eloquendi facultatem attinet, vehementi quidem illa atque aspera, et periodis continua, et argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus et inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae et crebrae: dictio autem dilucida, et civilis, quae quam clarissime designet materiam.

44. Quem-

Ibid. l. 16. τῇ μὲν σφιδραῖν] * Teste ista tangit, quae in Thcydidis Stylo praecipue reprehendunt Critici; ne deciperet exemplar vitiis imitabile.—ἀγυλὴν ταῖς ἐπιχειρήσεσιν—quorsum haec spectant perspiciet lector qui in mentem revocaverit colloquium inter legatos Atheniensium et principes Meliorum. v. *Thucyd.* L. V.

P. 201. l. 2. λίξις—πολιτικὴ] Dictio civilis seu politica, est ea quae utuntur in comitiis, in concionibus, in judiciis, viri qui in republica versantur, *Graev.*

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem et veritatem: ita et linguae illius *seu dictioni*, scopus unus primus, dilucide explicare, et clarissime rem declarare, neque secretis, et remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sumptis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, et quae minime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid, adfiscatque sibi poetices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, et maxime cum aciebus, et pugnis, et navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poetico quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat, celsamque per
summos

Ibid. l. 13. *ἐν τῷ τοῖς*] Verendum, si quidem suam orationem, aut suos libros, reddet similes juri bene condito. Græv. Gesnerus ait, interpretes et lexicographos longe abire ab sua interpretatione, quam tueretur tamen vi præpositionis *κατὰ* et ratione *τῶς ἐν τῷ*. * Sensus sic potest exprimi, *Figurae quoque ornatum præsent, non ambitiosae et longe arcissimae, sed quae sponte provenire videantur: quippe sapere condunt orationem non aliter ac jusculum aromata.*

P. 202. l. 2. *Ἀναρία*] Non hic naviculam quæ *ἀκατιμ* dicitur, sed *τὸ ἐν ἀναρίῳ ἵκεν*, significat. Sol.

summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat quæ cum pulchritudine dicendorum et magnitudine atollatur, et quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu offeratur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, et in poëticum furorem incidat. Itaque tum imprimis exaudiendae sunt habenae, et sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam.

Ibid. l. 12. *ἰππολοφία*] est magnus fastus, in oratione nimius et inanis verborum tumor. Hac voce designat grandia et sesquipedalia verba, quibus poetæ utuntur cum laude, sed quæ vitiant orationem prosam: *ἰππος* et *βῆς*, apud Græcos in compositis, augendi vim habent. *Aristop.* vocat *ἰπποδάμωνα ῥήματα*, equestria verba, quæ more equorum incedunt hoc est *ὑψηλά*, grandia. *Græc.*

* Errare hic videtur vir doctissimus, *ἰπποδάμωνα ῥήματα*, sunt verba, non humi serpentina, sed in equos sublata, tanquam equitancia, ut sublimius extent et emineant, atque inde quasi despiciant nos. Hoc manifesto constat ex sequentibus *Æschyli*.

Καὶ νύ τε καὶ δὴ χερὶ διόφορον ποδῶν φέρει
Λαϊοδάμων πρὸ σκάφῃ χαλκῆλαος.

Lavacra sane ferre oportet divinis pedibus,
Ubi scapha est aenea, Leoni insistens. sc. aen.

ferociam. Optimum igitur tum fuerit, ut mentem velut equo vectam, pedestri cursu comiretur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata et media utendum, ut ea neque nimis distrahas et dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas; quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et aerumnabili quadam diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime quidem, quae quis ipse praefens inspexit, *scribet*; sin vero minus, si dem illis habeat, qui narrant incorruptius, et quos conijciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere quidquam rebus gestis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus sit, et qui argumentis elicere quid sit probabilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum

P. 203. l. 9. *Ευδαιμονος τὸ πιθανώτατον*] est, qui quod probabilius fuerit poterit constituere, qui potest ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabili est colligere, construere, seu componere. *Græc.*

horum contexat, et corpus faciat informe adhuc, et artibus suis nondum distinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, et dictionis colorem addat, et orationem rebus accommodet, et compositioni studeat.

49. Et omnino tum Homericō illi Jovi similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse quoque jam res Romanorum singulatim inspiciat, et, quales sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Persarum: tum utrasque, si pugnent; et in ipsa adeo acie non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut Demosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum: et, si quid illi imperent, illud quoque audiet, et quomodo, et qua mente, et consilio injunxerit. Postquam vero ad manus ventum, commune sit spectaculum, et quasi trutina suspendat quaecunque

Ibid. l. 15. *αχρηστικῶ*] *figuris illustret. conjecturam Sol. acutissimam, pro vulgata *χρηστικῶ*, in textum rece-*

P. 204. l. 4. *Βρασιδάς*] Respicit ad Thucyd. IV. 12. ubi Lacedæmonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensem ad Pylum, prohibente Demosthene. *Ges.*

que geruntur : et persequentes comitetur et fugientes.

50. Et modus adfit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; sed cum facilitate se quadam expediat, et certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat : tum redeat exsolutus ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, et quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

51. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species

Ibid. l. 15. *ἡ κατεπίστυν*] Subauditur τὸ πρᾶγμα, si res urgeat. Sic plene paulo infra, *ὅταν δὲ πάντα κατεπίστυν τὸ πρᾶγμα*.

Ibid. ult. *ὁμοχρονίζω*] Verte, eodem sit tempore, et volet ex Armenia in Mediam; Eodem tempore sit, in Armenia, media, Iberia, Italia. *Graev.*—Musicorum est vocabulum, cum vox et cythara suos quæque tonos servantes concentum edunt, quem pro libitu, modos faciens edi longum seu divisum, a *διδασκάλῳ* imperatum, sedulo cuique tono assignatur. *Sol.*

P. 205. l. 5. *τὸ κέστρον*] Cum rotunditas speculi plani

cles, tales etiam illas ostendat : perversum vero, aut alieni coloris, aut figuræ diversæ, nihil. Neque enim ut eloquentiæ magistris scribunt *historici*: sed dicenda præsto sunt, et dicentur omnino; jam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In universum vero putandum est, historiæ scriptorem Phidiæ aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant : verum illa quidem aderat,

plani nihil faciat ad imagines tales reddendas qualis accepit, et Specula in quibus Centrum accuratum locum habet nempe convexa et concava ad ordinarios usus sint inepta, suspicatur Reitz. *κίτλον* dixisse Lucianum per ignorantiam mathematicam, aut per *κίτλον* generaliter tantum opificis ἀκριβέως intellexisse, ut ad amissum, ad normam dicimus pro accurate, i. e. pro assabre facta planicie, quæ opponitur distortæ.

Ibid. l. 18. ἡ γὰρ ἀπορία τοῖς ἱστοροῦν Non enim quasi rhetoribus scribunt, sed quæ dicenda sunt, etiam dicentur, nam jam facta sunt. Verum disponere illa debet et narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est jam factum, sed quæ ratione et ordine dicant. Rhetori autem quaerendum quid dicat. Hinc Inventio præcipua Rhetorices est pars. *Græc.*—τοῖς ἱστοροῦν γὰρ φαν, est sub magistro eloquentiæ sive rhetore exercitationis causa scribere, ubi et ipsam speciem et verba fingere non licet modo, sed oportet. *Ges.*

aderat, et subjecta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus aut argivis suppeditantibus: at ipsi formabant tantum, et secabant: ebur, poliebantque, et conglutinabant, et concinnabant, et auri velut florem inducebant: ea-que ipsa illorum ars erat materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, et quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea quae dicuntur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, et propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, et sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praestruere quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,

P. 206. l. 13. *Αὐτοὺς δὲ αὖτὶ τότῃ*] Haec sic interpretanda, *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet quanam sint dicenda.* Graev.

derit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, et ea quae sequuntur dilucida reddet, exponendis ante causis, et praefiniendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae, ipso tempore evanescant, magnae cum sit atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, et clades barbarorum; Thucydides autem, magnum et ipse futurum ratus et memoria dignissimum, et majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.

55. Magnum vero, prooemium, pro rerum ipsarum proportionem productum aut correptum. Concinnus porro et sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique et aequabili vestigio procedat, et undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia et consummata faciet, et primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, et catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera

altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, et extremis *suis* permistum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva et minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, et aviculas, et tot patinas, et apros, et lepores, et sumina, saperdam quoque appones, et fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, et omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis

P. 108. l. 12. *τάχως*] τὸ *τάχως*, tam breviter quam celeritatem complectitur; intelligitur enim illa festinatio, quâ res minoris momenti obiter tangentes, et verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus. *Reitz.*

tumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra nlque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessarium licet et utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, et longus esse videtur, at tu res ipsas cogita, sic enim celeritatem intelliges, et ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime, quidem personae convenientia, et propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque

P. 209. l. 15. *Εὐφορίων*] Hic poeta fuit Chalcicensis, a Virgilio mōmratus. Parthenius Poeta fuit Elegiacus, horum opera interciderunt. A Callimacho, cujus Hymni supersunt, hanc censuram repellere conatur III. Spenh. conjiciens hæc Luciani ad alium pertinere.

P. 210. l. 1. *ἐν τῷ πόλει σχῆμα*] Legendum proculdubio *ἐν τῷ πόλει σχῆμα*. Locus erat præruptus et Syracusis imminens. v. Thu. VI. 96. *Gefn.*

Q

quoque. Quintum etiam permiffum tibi est rhetoricari, et vim dicendi offendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omnino moderatae, et circumfpectae, et a calumnia remotae funto, et cum demonstratione conjunctae, et celeres (*breves*,) nec intempeftivae. Alioquin extra tribunal funt, idemque quod Theopompus crimen fuflinebis, qui inimicitiarum quodam ftudio ple-rosque accufet, in eoque negotio diu moretur, ut accufet potius, quam quae facta funt enarret.

60. Si

Ibid. l. 16. [*ἔω τὸ δῖα*] Sic intelligo; non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas affentiarur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. *Gg.* * Reddendum potius *quoniam non sub iudice agitur*. Sensus eft, In judiciis, h. e. accusationibus et defenfionibus, patitur confuetudo, verum fupergredi, atque gratiae et odio aliquid largiri. Hæc vero ab hiftoriâ prorsus debent exulare. Iræ atque ftudii caufæ procul habendæ; incorruptam quippe fidem profellis, nec amore quifquam, et fine odio dicendus eft.

Ibid. 17. [*Θεοπόμπη*] Obrectationis et livoris a ple-riusque arguitur: alii cenfent, quia ingenua libertate vitia hominum carperat, multorum odia veritatem illi parafle. Veritatis amantem fuiffe, ejusque perveftigandæ ftudio magnum vim pecuniæ inuimpfiffe ait Athen. III. p. 85. *Cajaub.*

60. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus.

61. In universum autem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) et non ad praefens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent; et in honore habeant, sed omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe qui post erunt, et ab illis scriptionis mercedem repesce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque servile, sed viritas in omnibus.* Hoc, si quis sapiat, super omnes hujus vitae spes, quae parvi adeo temporis sunt, posuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniā deferrentur, difficillimam, ut aiunt, et unde effugere non

P. 213. ult. Παραιτωνίας] * A paraetonio Libyæ ad Joppen Cœlosyriæ, per quinquies mille stadia nullus præter Pharum tutus se portus offert. Prætexitur litori importouso, dorsum arenis cantibusque oppletum, et superlucis.

non posset, si quis incidisset in scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipsis saxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum texisset, *ipsi tectorio* inscripsit nomen Regis, qui tum erat; qui sciret, quod etiam contigit, barvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conspectum vero prodiret *Sesstratus, Dexiphanis Cnidius, Diis servatoribus pro his qui fluctu jactantur*. Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc quod nunc est quodque futurum omnia ævo, quam diu turris steterit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio, potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tamen regula et perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, et recte nobis processerit scriptio; sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

sus fluctibus conditum; ignari navitæ, pelagi pericula se jam effugisse rati, huc delati, præter spem naufragium faciunt. Nonnulli, quibus propter depressum regionis situm terra prospici nequit, ad oras incultas exorbitant, aut ad brevia et syrtes urgent cursum, vadisque illi fluctibus hauriuntur. Vid. *Diod. Sic. Lib. 1.*

F I N I S.